

LEDA

VIITORUL

NOSTRU

JAY ASHER & CAROLYN MACKLER

autorul
bestsellerului
CELE TREI SPRĂZECE MOTIVE
câștigătoare a premiului
Printz Honor pentru literatură
pentru adolescenți

JAY ASHER & CAROLYN MACKLER

VIITORUL NOSTRU

Traducere din limba engleză de Mariana Piroteală

Titlul original: *The Future of Us*, 2011

Editura Leda, 2013

Versiune ebook: v1.0, octombrie 2021

Carolyn Mackler

Pentru Jonas, Miles și Leif Rideout

Jay Asher

Pentru JoanMarie și Isaiah Asher

Trecutul, prezentul și viitorul nostru

În anul 1996, nici jumătate din elevii de liceu din Statele Unite nu folosiseră vreodată internetul.

Facebook avea să fie inventat doar câțiva ani mai târziu.

Emma și Josh sunt pe cale să se conecteze la propriul viitor.

Duminică

1://Emma

Nu pot să-i dau astăzi papucii lui Graham, deși le-am spus prietenilor mei că așa am să fac atunci când mă văd cu el. Așa că, în loc de asta, stau ascunsă în dormitorul meu și-mi instalez noul computer în timp ce el joacă Ultimate Frisbee în parcul de vizavi.

Tata mi-a făcut cadou computerul pentru că se simte vinovat. Vara trecută, înainte să se mute cu mama mea vitregă din centrul statului Pennsylvania în Florida, mi-a dat cheile vechii lui Honde și apoi și-a început noua viață. Tocmai le-a venit pe lume primul copil, așa că m-am ales cu computerul ăsta cu monitor color și pe care este instalat Windows 95.

Trec în revistă mai multe economizoare de ecran când sună cineva la ușă. O las pe mama să răspundă, pentru că eu încă nu m-am decis dacă să aleg un labirint mișcător cu pereți din cărămidă sau o rețea de conducte. Sper că nu e Graham cel de la ușă.

— Emma! strigă mama. A venit Josh.

Asta da surpriză. Josh Templeton locuiește alături și, când eram mici, ba mergeam eu pe la el, ba venea el pe la mine. Ne instalam tabăra în curtea din spate, ne construiam fortărețe, iar sâmbăta dimineața venea cu bolul cu cereale la mine, stăteam pe canapea și ne uitam la desene animate. Chiar și după ce am ajuns la liceu eram tot timpul împreună. Dar apoi, anul trecut în noiembrie, s-a schimbat totul. Încă mai luăm prânzul împreună cu micul nostru grup de prieteni, dar în ultimele șase luni nu a mai fost nici măcar o dată la mine acasă.

Aleg economizorul cu cărămidizile și-apoi o iau în jos pe scări. Josh stă pe verandă și lovește în cadrul ușii cu botul tocit al adidasului. E cu un an mai mic decât mine, adică e în clasa a X-a. Are părul moale, blond-roșcat ca întotdeauna, și eternul zâmbet timid, dar anul ăsta a luat vreo doisprezece centimetri în înălțime.

Mă uit cum iese mama cu mașina de pe alee cu spatele. Claxonează și-mi face cu mâna înainte să intre pe stradă.

— Mama ta a spus că ai stat toată ziua închisă la tine în cameră, zice Josh.

— Îmi instalez computerul, zic eu, evitând toată povestea aia cu Graham. E de nu se poate chestia asta.

— Dacă mai rămâne maică-ta vitregă însărcinată – zice – ar trebui să-l convingi pe taică-tău să-ți ia și celular.

— Mda, vezi să nu.

Până anul trecut în noiembrie eu și Josh nu am fi stat stânjeniți la ușă. Mama i-ar fi dat drumul în casă, iar el ar fi venit fugața direct la mine în cameră.

— Mi-a zis mama să-ți aduc asta, zice și-mi arată un CD-ROM. Ai o sută de ore gratis de la America Online^[1] dacă îți deschizi cont. L-am primit săptămâna trecută prin poștă.

Prietena noastră Kellan și-a instalat de curând serviciu de internet de la AOL. Trage un chiot de fiecare dată când îi trimite câte cineva un mesaj pe chat. Petrece ore în șir aplecată deasupra tastaturii, conversând cu cineva care poate nici măcar nu este de la liceul Lake Forest.

— Nu vor ai tăi să-l păstreze? întreb.

Josh clatină din cap.

— Ai mei nu vor să ne punem internet. Spun că e o pierdere de vreme, iar mama crede că chatul este plin de perversi.

— Așa că vrea să mi-l dea mie? întreb râzând.

Josh înalță din umeri.

— I-am spus mamei tale de chestia asta și a zis că e de acord să îți creezi cont atâta timp cât își fac și ea și Martin adresă de e-mail.

Încă nu reușesc să aud numele lui Martin și să nu dau ochii peste cap. Mama l-a luat de bărbat vara trecută, spunând că de data asta și-a găsit iubirea vieții ei. Dar tot așa a spus și despre Erik, iar cu el a rezistat numai doi ani.

Iau CD-ROM-ul de la Josh, iar el își îndeasă mâinile în buzunarele de la spate.

— Am auzit că durează ceva până îl descarci, zice.

— A spus mama cât timp e plecată? întreb.

Poate că acum e o bună ocazie să ocup linia telefonică.

— A spus că-l ia pe Martin și apoi se duc în Pittsburgh să se

uite de chiuvete.

Niciodată nu am fost foarte apropiată de ultimul meu tată vitreg, dar Erik cel puțin nu făcuse casa vraise. În loc de asta, el o convinsese pe mama să crească papagali, așa că anii de școală generală îmi fuseseră populați cu păsărele ciripitoare. Martin, în schimb, a convins-o pe mama să se apuce de curățenie generală, și casa ni s-a umplut de rumeguș și vapori de vopsea. De curând au terminat cu bucătăria și covoarele, și acum s-au apucat de baia de la parter.

— Dacă vrei – zic, mai degrabă ca să alung tăcerea – poți să vii din când în când să intri pe internet.

Josh își dă părul din ochi.

— Tyson spune că e bestial. Că o să-ți schimbe viața.

— Mda, zic eu, dar în același timp el crede că fiecare episod din *Prietenii tăi* îți schimbă viața.

Josh zâmbește și dă să plece. Ratează cu puțin clopoței de vânt pe care i-a atârnat Martin pe veranda din față. Nu pot să cred că acum Josh are aproape un metru optzeci. Uneori, de la distanță, cu greu îl recunosc.

Pun CD-ROM-ul și-l ascult cum se învâрте în computer. Dau clic în ferestrele de început și apoi dau Enter ca să înceapă descărcarea. Bara albastră de statut de pe monitor îmi spune că descărcarea durează nouăzeci și șapte de minute. Privirea mi se furișează melancolică pe fereastră spre după-amiaza perfectă de mai. După o iarnă vijelioasă, urmată de luni întregi de ploaie rece de primăvară, în sfârșit vine vara.

Mâine am concurs de atletism, dar n-am mai alergat de trei zile. Știu că e o prostie să-mi fac griji că m-aș putea întâlni cu Graham. Parcul Wagner este uriaș. Se întinde împrejurul centrului până la noile cartiere. Graham ar putea juca Frisbee pe oriunde. Dar dacă mă vede, o să mă ia pe după umeri și o să mă ducă pe undeva să ne giugiulim. Weekendul trecut, la bal, nici nu mă lăsa să respir. N-am apucat nici măcar să dansez pe *Macarena*^[2] cu Kellan, Ruby și celelalte prietene ale mele.

Mă bate gândul să întrerup descărcarea ca să sun la Graham acasă și să văd dacă a ajuns deja. Dacă răspunde, închid. Pe de

altă parte, mi-a zis Kellan că există un serviciu nou cu ajutorul căruia unele telefoane afișează numărul de la care ești sunat. Nu, am să mă port ca o adultă. Nu mă pot ascunde veșnic la mine în cameră. Dacă îl zăresc pe Graham în parc, o să-i fac doar cu mâna și am să strig că trebuie să alerg în continuare.

Iau pe mine un șort și o bustieră și îmi strâng părul creț cu un elastic de păr, îmi prind discman[3]-ul de braț cu arici și ies pe peluza din fața casei, unde mă opresc să fac câteva exerciții de încălzire. Se deschide ușa de la garajul lui Josh. O clipă mai târziu, iese și el pe skateboard.

Când mă vede, se oprește pe alee.

— Ai început să descarci?

— Da, dar durează prea mult. Încotro?

— Spre Skaterats, zice. Am nevoie de roți noi.

— Distracție plăcută, spun în timp ce pornește spre stradă.

Era o vreme în care Josh și cu mine am fi vorbit mai mult, dar a trecut ceva timp de atunci. Încep să alerg spre trotuar și fac stânga. Când ajung la capătul cvartalului, traversez și ajung la aleea pavată ce duce în parc. Dau „play” la discman. Kellan mi-a făcut compilația asta pentru alergat, începând cu Alanis Morissette, apoi Pearl Jam și în sfârșit Dave Matthews.

Alerg în forță și rapid pe pista de cinci kilometri, ușurată că nu e niciun meci de Frisbee în desfășurare. În timp ce mă apropiu iar de strada mea, aud partea de chitară de la începutul piesei *Crash Into Me*.

Nebun după tine, repet cuvintele pe mutește. *Sunt așa de nebun după tine*. Versurile astea mă duc tot timpul cu gândul la Cody Grainger. Suntem amândoi în echipa de atletism. E în clasa a XII-a și un sprinter incredibil, în primii douăzeci din stat. Primăvara trecută, în drum spre casă după un concurs, s-a așezat lângă mine și mi-a povestit despre vânătorii de talente de la facultăți care îl sună. Mai târziu, când nu mi-am putut înăbuși un căscat, m-a lăsat să mă sprijin de umărul lui. Am închis ochii și m-am prefăcut că dorm, dar în minte îmi tot răsuna: *Chiar dacă nu cred în marea iubire, în cazul lui Cody m-aș mai gândi*.

Kellan spune că-mi fac iluzii în privința lui, dar uite cine vorbește. Vara trecută când s-a cuplat cu Tyson, ai fi zis că ea a

inventat iubirea. Are o minte brici și scrie editoriale profunde pentru ziarul școlii, dar toată ziua, bună ziua o auzeai spunând că Tyson a făcut și-a dres. Când tipul i-a dat papucii după vacanța de iarnă, a avut o cădere așa de serioasă încât a lipsit două săptămâni de la școală.

Eu, deși visez la Cody cu ochii deschiși, îmi văd în continuare de viață. De două luni ies cu Graham Wilde. Suntem colegi de trupă. El e la tobe, iar eu la saxofon. E sexy, are părul blond până la umăr, dar m-a secăt la bal că nu mă lăsa nici să respir. Fără niciun dubiu scap de el cât de curând. Sau poate las treburile să se răcească în vara asta.

Bara de statut încă se mișcă precum ochiu' mortului.

Fac un duș și apoi mă așez pe fotoliul meu *papasan* ca să-mi citesc notițele pentru teza la bio. Anul ăsta am luat 10 la greu la bio, categoric e materia mea forte. Kellan a tot încercat să mă convingă să mă înscriu în toamna viitoare la un curs de biologie la facultate împreună cu ea, dar nu cred că are să vadă ea așa ceva. Vreau să stau liniștită în clasa a XII-a.

Când se termină descărcarea, închid manualul și apoi repornesc computerul. Când mă conectez la AOL, modemul pâraie și puiue. Odată conectată, verific să văd dacă este disponibilă EmmaNelson@aol.com. Dar adresa aia de e-mail este deja luată. La fel și EmmaMarieNelson. Într-un final mă mulțumesc cu EmmaNelson4Ever. Pentru parolă iau în calcul câteva opțiuni înainte să introduc „Millicent”. Vara trecută, când Kellan și Tyson erau înnebuniți unul după celălalt, Josh și cu mine ne amuzam pe seama lor, prefăcându-ne că am fi un cuplu de îndrăgostiți de vârsta a doua, Millicent și Clarence, care se umflă cu produse de la Hamburger Helper și merg prin oraș într-o camionetă de înghețată prăpădită. Lui Kellan și lui Tyson nu li s-a părut nicio clipă amuzantă faza, dar eu și Josh ne tăvăleam pe jos de râs.

Dau Enter și îmi apare pe monitor aceeași fereastră de la AOL care îi apare și lui Kellan.

„Bun venit!” spune o voce electronică zglobie.

Mă pregătesc să-i scriu primul e-mail lui Kellan când o

lumină puternică îmi traversează monitorul. Îmi apare o fereastră albă cu albastru pe margine care îmi cere să reintroduc adresa de e-mail și parola.

„EmmaNelson4Ever@aol.com”. Scriu. „Millicent”

Timp de vreo douăzeci de secunde, nu apare nimic pe monitor. Apoi fereștrica albă se reduce la un punctuleț albastru și se deschide o nouă pagină de internet. Marginea de sus e albastră și pe ea scrie „Facebook”. O coloană din centrul paginii are eticheta „Noutăți” și dedesubt sunt fotografii mici cu oameni pe care nu-i recunosc. După fiecare fotografie apare o frază scurtă.

Jason Holt

NY e supertare. Am mâncat deja două tarte de la Magnolia!!

Acum 3 ore Îmi place Comentează

Kerry Dean Și nu ai împărțit una cu mine? Eu vreau cu glazură de ciocolată și cu bombonele.

Acum 2 ore Îmi place

Mandy Reese

Tocmai am dat peste o pânză de păianjen și nu am turbat. lupiii!

Acum 17 ore Îmi place Comentează

Mă plimb cu mouse-ul pe ecran, nedumerită de amestecul de fotografii și de cuvinte. Habar n-am ce înseamnă toate astea, „Stare”, „Cereri prietenie” și „Poke”

Apoi, chiar sub marginea albastră este ceva care îmi dă fiori. Lângă fotografia micuță a unei femei care stă pe o plajă, scrie „Emma Nelson Jones”. Femeia are în jur de treizeci de ani, părul brunet cârlionțat și ochi câprui. Simt un viermișor în stomac, pentru că femeia asta îmi pare cunoscută.

Prea cunoscută.

Când pun săgeata albă pe numele ei, aceasta se transformă într-o mânăuță. Dau clic și se încarcă încet o altă pagină. De data

asta, fotografia este mai mare și sunt așa de multe informații încât nu știu de unde să încep să citesc, în coloana centrală, lângă o versiune mai mică a aceleiași fotografii, văd următoarele:

Emma Nelson Jones

Mă gândesc să-mi fac șuvițe decolorate.

Acum 4 ore îmi place Comentează

Scrie că Emma Nelson Jones a făcut liceul la Lake Forest. E căsătorită cu un bărbat pe nume Jordan Jones Jr. și s-a născut pe 24 iulie. Nu apare anul, dar ziua *mea* de naștere e pe 24 iulie.

Îmi afund fruntea în mâini și încerc să respir adânc. Prin fereastra deschisă, îl aud pe Josh venind spre casă cu skateboardul, iar roțile îi trec peste crăpăturile din trotuar. Cobor în fugă scara, dau buzna pe ușa de la ieșire și mijesc ochii din cauza soarelui puternic.

— Josh! strig.

Merge pe aleea lui, lovește skateboardul cu piciorul și-l prinde cu mâna.

Mă agăț de balustrada de pe verandă ca să-mi țin echilibrul.

— S-a întâmplat ceva după ce am descărcat AOL.

Josh se uită la mine și clopoței de vânt răsună în liniștea așternută.

— Poți să vii un pic sus? îl întreb.

Se uită jos la iarbă, dar nu spune un cuvânt.

— Te rog, insist.

Cu skateboardul în mână, Josh mă urmează în casă.

2: //Josh

O urmez pe Emma pe scări și număr pe degete lunile scurse din noiembrie până în mai. N-am mai fost la ea acasă de șase luni. Înainte, era practic a doua mea casă. Dar după ce am mers cu toții la premiera filmului *Toy Story*, am interpretat greșit și mi-am închipuit că vrea să fim ceva mai mult decât prieteni.

Însă nu era așa.

Când ajungem în camera ei, Emma face un semn spre computer.

— Uite.

Pe ecran este un economizor care îți dă senzația că mergi printr-un labirint cu pereți din cărămidă.

— Drăguț, spun și-mi sprijin skate-ul de comoda ei. Abia dacă auzi că e în funcțiune.

Camera ei arată la fel ca pe vremuri, cu excepția unei vase cu trandafiri albi ofiliți de pe comodă. De tavan sunt prinse câteva felinare roșii din hârtie. Doua panouri din plută aflate aproape de patul ei sunt îndesate cu fotografii și cu cotoare de bilete de cinematograf și de la balurile școlare.

Emma clatină din cap.

— Îmi pare rău, spune râzând. E o prostie.

— Ce-i o prostie?

Îmi dau din ochi părul ud de sudoare. După ce mi-am luat roțile cele noi, m-am întâlnit cu Tyson în parcare de la biserica First Baptist ca să ne dăm cu skate-ul. Între slujba de dimineață și cea de seară, parcare e goală și sunt niște rampe bestiale în asfalt.

Emma stă lângă scaunul de la birou și-l întoarce spre mine.

— Uite cum stă treaba, vreau să-mi cânti un pic în strună.

Mă așez și Emma mă răsucesc la loc până ajung cu fața la monitor.

— Mișcă mouse-ul – zice – și spune-mi ce vezi.

Nu știu dacă de vină e faptul că mă aflu din nou în camera ei, sau comportamentul ei ciudat, dar situația asta mă stânjenește.

— Te rog, spune, apoi merge la fereastră.

Mișc mouse-ul. Peretele de cărămidă rămâne nemișcat și apoi dispare. Apare o pagină de internet cu mesaje și fotografii mici răspândite peste tot, ca un caleidoscop. Habar n-am la ce ar trebui să mă uit.

— Femeia asta seamănă cu tine, spun. Ce tare!

Mă uit spre Emma, dar ea privește pe fereastră. Fereastra ei dă spre peluza din față și de asemenea spre fereastra băii mele de la etaj.

— Nu seamănă *perfect* cu tine. Dar dacă ai fi mai mare, asemănarea ar fi perfectă.

— Ce altceva mai vezi? întreabă Emma.

— O cheamă ca pe tine, doar că numele ei de familie e Jones.

În partea de sus a paginii scrie „Facebook”. Este dezorganizată, cu desene și scris peste tot.

— Doar n-oi fi făcut tu chestia asta, spun.

Anul ăsta fac cursul de Procesare de text I, la care ne învață cum să creăm, să modificăm și să salvăm documente pe computer. Emma e cu un an mai mare, la Procesare de text II.

Se întoarce spre mine cu sprâncenele ridicate.

— Nu că *n-ai putea*, spun.

Se pare că Emma a făcut pagina asta ca temă, creându-și un viitor fantezist. Spune că Emma Nelson Jones a mers la liceul nostru, că acum locuiește în Florida și că s-a măritat cu un tip pe nume Jordan Jones Jr. Numele soțului pare inventat, dar cel puțin nu și-a spus Emma Nelson Grainger, după numele atletului. Sau Emma Nelson Wilde, după numele păpușelului ăluia cu care umblă acum. Apropo de Graham, n-a zis ea că-i dă papucii până acum?

Emma stă pe marginea patului, cu mâinile între coapse.

— Ce părere ai?

— Nu mi-e prea clar ce ai vrut să faci cu asta, spun.

— Adică?

— Când trebuie s-o termini? întreb.

— Când trebuie să termin *ce*?

Emma vine lângă mine, se uită la ecran și-și lovește ușor buzele cu două degete. Din cauza părului din care îi cad picături pe tricou, încep să se vadă steluțele în culorile

curcubeului de pe sutien. Încerc să nu mă uit.

— Josh, spune drept, zice ea. Cum ai făcut chestia asta?

— Eu??

— Tu mi-ai spus să descarc CD-ROM-ul ăsta, spune Emma. Se apleacă și dă pe „Eject” ca să scoată CD-ul. Ai spus că e de la AOL.

— Așa și e! Arăt spre ecran. Tu crezi că eu știu cum să fac chestia asta?

— Ai destule fotografii cu mine. Poate ai scanat vreuna la școală și...

— Și am modificat-o ca să te fac să pari mai mare? Cum aș putea face așa ceva?

Încep să-mi asude mâinile. Dacă nu a făcut Emma asta, atunci...

Îmi frec mâinile pe genunchi. O parte din creier îmi șoptește că ar putea fi o pagină de internet din viitor. Cealaltă urlă la prima că e o idioată.

Pe ecran, Emma Nelson Jones zâmbește, ceea ce îi creează mici riduri la coada ochilor.

Emma lovește ușor monitorul.

— Crezi că e vreun virus?

— Sau o glumă, spun.

Scot CD-ROM-ul din computer și îl studiez. Poate că vreun coleg știa că Emma își ia un computer nou, așa că a creat un CD cu aspect credibil și... mi l-a pus mie în cutia poștală?

Pe ecran sunt o serie de propoziții scurte ce coboară în mijlocul paginii. Sunt scrise de Emma Nelson Jones și apoi i-au răspuns ceilalți.

Emma Nelson Jones

Mă gândesc să-mi fac șuvițe decolorate.

Acum 4 ore Îmi place Comentează

Mark Elliot Nu schimba nimic, E!

Acum 57 de minute Îmi place

Sondra McAdams Hai să ne băgăm împreună!!:)

Acum 43 de minute Îmi place

— Dacă asta e o glumă, atunci eu una nu mă prind, spune Emma. Ce-ar trebui să însemne chestia asta?

— Evident e din viitor. Mă pun pe râs. Poate că pagina asta e semn că ajungi celebră.

Emma își pierde cumpătul.

— Mda. Cum aş putea eu deveni celebră? Cu saxofonul meu? Cu atletismul? Sau crezi că sunt o patinatoare faimoasă?

Intru şi eu în joc.

— Poate că patinajul pe role o să fie sport olimpic în viitor.

Emma trage un chiot şi-şi izbeşte palmele.

— Poate că devine Cody atlet profesionist şi mergem împreună la Olimpiadă!

Ce mă enervează că pomeneşte de Cody Grainger în orice discuţie.

Arată spre ceva din josul paginii.

— Ce e asta?

Emma Nelson Jones

Cine ghiceşte unde a fost soţiorul meu weekendul trecut?

Acum 20 de ore Îmi place Comentează

Sub text, în mare măsură ascunsă de partea de jos a ecranului, e o fotografie. În partea de sus e ceva ce pare a fi apa unui ocean. Trec cu mouse-ul peste ea.

— Să dau clic să văd dacă...?

— Nu! spune Emma. Dacă e un virus şi cu cât deschidem mai multe lucruri, cu atât se înrăutăţeşte situaţia? Nu vreau să-mi stric computerul cel nou.

Îmi smulge CD-ROM-ul şi-i dă drumul în sertarul de sus al biroului.

Mă întorc cu scaunul ca să mă uit direct la ea.

— Haide, mă, chiar dacă e o farsă, nu vrei să vezi cu cine zice că ai să te căsătoreşti?

Emma se gândeşte o clipă.

— Bine, încuviinţează.

Dau clic pe fotografie şi apare o fereastră nouă. Urmărim pătratul mare din centru cum se încarcă de sus în jos. Mai întâi

se văd valurile ușor agitate ale oceanului. Apoi chipul unui bărbat. Poartă ochelari de soare cu rame negre. Apoi degetele, prinse de botul unui pește care seamănă cu cel al unui pește-spadă. Când fotografia s-a încărcat complet, vedem că bărbatul stă la prora unui vas de pescuit.

— Mamă, ce pește uriaș! spun. Oare unde e? Presupun că în Florida.

— E bestial! spune Emma. Pentru un tip în vârstă. Oare unde e făcută poza?

O bătaie rapidă la ușa Emmei ne face să tresărim, apoi intră mama ei în cameră.

— Ți place computerul cel nou? întreabă. Ați intrat pe internet, profitând de toate orele alea gratuite?

Emma se mută un pic ca să acopere monitorul.

— Căutăm informații despre peștii-sabie.

— Și despre viitorii soți, spun, ceea ce-mi atrage din partea ei o ciupitură dureroasă de braț.

— Poți să cauți mai târziu? întreabă mama ei. Marty trebuie să sune un client înainte de cină și nu poate cât timp ești tu conectată la internet.

— Dar n-am terminat, spune Emma. Nu știu dacă mai reușesc să dau de pagina asta.

Are dreptate. Dacă nu mai ajungem la ea? Chiar dacă e o glumă, mai sunt așa de multe de văzut. Emma trebuie să spună ceva convingător ca să mai rămânem conectați.

— Avem o singură linie telefonică, spune mama ei. Scrie numele paginii pe o hârtie și o cauți mai târziu. Dacă internetul ăsta o să fie o problemă...

— N-o să fie, spune Emma.

Ia mouse-ul, răsuflă ușor și se deconectează de la AOL.

Vocea electronică își ia veselă „La revedere!”

— Mersi, spune mama Emmei. Apoi înclină capul spre mine. Mă bucur că ai mai venit pe la noi, Josh. Vrei să rămâi la cină?

Mă ridic și-mi iau skate-ul, evitând privirea Emmei.

— Nu pot. Am prea multe teme de făcut, iar părinții mei...

În timp ce lungesc ultimul cuvânt, simt cum mă aprind la față.

Pornim toți trei jos. Mama Emmei se duce în baie, unde Martin aranjează pungile de plastic de la Home Depot. Emma îmi deschide ușa de la intrare și se apleacă spre mine.

— Încerc să mă conectez din nou mai târziu, șoptește.

— Bine, spun și-mi cobor ochii la skate. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

3: //Emma

La cina nu-mi iese din minte Emma Nelson Jones.

— Nici nu-ți dai seama că e brânză slabă în grăsimi, îi zice mama entuziasmată lui Martin, în timp ce ciugulește din pizza. Și pere în loc de pepperoni? E delicioasă.

— Sunt de acord cu tine, spune Martin.

Mâncăm pe măsuțe în timp ce ne uităm la *Seinfeld*. Îl înregistrează pe videocasetofon în fiecare joi și apoi îl urmărim duminică noaptea. Mai iau o felie de pizza și mi-o pun pe farfurie.

— Ai grijă, îmi amintește Martin.

— Vezi la covorul cel nou, adaugă mama.

Episodul se întrerupe și încep reclamele. În loc să ruleze banda, Martin se duce mai aproape de mama și o mângâie pe braț. Nu rezist la așa ceva. Iau farfuria într-o mână, cu cealaltă îmi iau paharul cu lapte și urc la mine în cameră.

Mă așez turcește pe pat, mănânc pizza și mă uit la economizorul cu peretele din cărămidă de pe ecranul computerului. Poate că nu e o farsă și nici un virus. Poate că există cu adevărat o femeie de vreo treizeci de ani pe nume Emma Nelson Jones. A mers la liceul Lake Forest cu ani în urmă și întâmplător s-a născut în aceeași zi cu mine. Dar chiar dacă toate coincidențele astea sunt adevărate, de ce îmi apare mie în computer?

Iau telefonul și formez numărul lui Josh. Îi știu așa de bine numărul încât nici nu trebuie să mă uit la lista de pe panoul de plută. Dar apoi pun telefonul din nou în bază. Josh nu vrea să se lase târât în povestea asta. A tulit-o din camera mea imediat ce i s-a oferit ocazia.

Încerc la Kellan, dar sună ocupat și nu mă hotărâsc dacă să-l sun pe tata. Când el și Cynthia locuiau în Lake Forest, ne vedeam tot timpul. Alergam împreună și, când cânta la saxofon cu trupa lui de jazz, adesea urcam și eu pe scenă și cântam cu ei. Dar acum, ori de câte ori sun, am sentimentul că le iau din timpul pe care l-ar putea petrece cu bebelușul. Am fost să-l văd

numai de două ori de când s-a mutat, o săptămână de Crăciun și patru zile în vacanța de primăvară.

Îmi termin pizza și o iau spre baie. De când baia de la parter este inutilizabilă, trebuie să trec prin camera mamei și a lui Martin ori de câte ori trebuie să fac pipi. În timp ce mă uit în oglindă, mă gândesc la Emma Nelson Jones și la șuvițele ei decolorate.

Întotdeauna mi-a plăcut culoarea părului meu, mai ales vara, când mi-l pulverizez cu Sun-In și mă întind în curtea din spate. Dar poate că într-o bună zi o să iau și eu în calcul posibilitatea de a-mi face șuvițe.

Poate că într-o bună zi chiar îmi fac.

Mă duc iute la computer și mișc mouse-ul. Când mă conectez la AOL, îmi apare pagina obișnuită. Dar apoi mă uit la Pagini favorite, unde știu că pune Kellan linkurile tuturor paginilor care îi plac.

Uite-o. Facebook. Când dau clic pe cuvânt, apare ferestruica aia în care mi se cer adresa de e-mail și parola, pe care le introduc repede.

Joy Renault

E prima oară când merg la Harmony Alley Carjackers de când am terminat facultatea. Este!!

Acum 17 ore Îmi place Comentează

Gordon Anderson

Mă simt aiurea să comand suc de mere adult fiind, de parcă ar trebui să pronunț „șuc de mele”.

Acum 4 ore Îmi place Comentează

Doug Fleiss Mie îmi amintește întotdeauna de răsufarea unui bebeluș.

Acum 2 ore Îmi place

În colțul de sus, lângă locul în care scrie „Emma Nelson Jones”, e o altă fotografie decât ultima oară. Când dau clic pe numele ei, apare o pagină pe care este o versiune mai mare a aceleiași fotografii. Arată fantastic cu o pălărie cu boruri mari și

cu ochelari de soare.

Sub fotografie, dau clic pe o etichetă, „Despre”

Liceul Lake Forest promoția 1997

1997? Atunci o să termin eu liceul. Anul viitor!

Îmi smulg privirea de la anul absolvirii care încă nu a avut loc și cobor. Emma Nelson Jones și-a creat liste cu filmele, muzica și cărțile ei preferate.

Filme American Beauty, Titanic, Toy Story 3

De primele două n-am auzit, dar mă bucur să văd că, pare-se, din *Toy Story* or să mai fie două părți, dar categoria cărților îmi reține atenția.

Cărți Bărbatul în costum galben, Harry Potter, Ajutorul

Nu știu nimic despre *Harry Potter* sau despre *Ajutorul*, dar Josh mi-a dat *Bărbatul în costum galben* când am împlinit unsprezece ani. Încă îmi amintesc când am citit scena în care Tuck merge cu Winnie cu barca pe lac. Barca rămâne înțepenită într-o încâlceală de rădăcini, iar Tuck spune că apa care curge pe alături este precum timpul care se scurge fără ei. Când am citit cuvintele alea m-am simțit profundă și înclinată spre filozofie.

Dau înapoi la pagina în care Emma Nelson Jones spunea că vrea să-și facă suvițe, dar acum n-o mai găsesc. Încă mai scrie că este măritată cu Jordan Jones Jr., dar nu mai este fotografia lui cu peștele.

Ce ciudat. Cum de s-a schimbat tot ce-am văzut mai devreme?

Emma Nelson Jones

Joi, 19 mai, este o zi care va intra în istorie. Întrebarea e dacă pentru un lucru bun sau unul rău. O să mă gândesc la asta în timp ce pregătesc cina.

Acum Îmi place Comentează

Azi e 19 mai! Deci asta înseamnă că se întâmplă acum. Dar azi nu e joi. E *duminică*.

Trei persoane i-au răspuns Emmei, o întreabă ce gătește. Răspunsul, destul de ciudat, e una din mâncărurile mele preferate.

Emma Nelson Jones Macaroane cu brânză. Am o nevoie disperată de mâncare de consolare.
Acum aproximativ o oră Îmi place

Au mai scris câțiva și au spus și ei cât le place mâncarea care îi consolează. Apoi, jos, Emma a mai scris ceva acum numai douăsprezece minute. În timp ce citesc, mi se face pielea de găină.

4: //Josh

Ai mei au ajuns târziu acasă, așa că în casa familiei Templeton e rost de omletă și hotdogi. În oricare altă seară mi-ar fi plăcut la nebunie, dar acum sunt un pic absent. Am încercat s-o sun pe Emma înainte să ne așezăm la masă, dar suna ocupat.

— Ești cam tăcut, zice tata.

Înclină tigaia spre farfuria mea și mai împinge câteva felii de omletă cu hotdog.

Sună telefonul. În timp ce tata pornește pe hol să răspundă, eu mă joc cu furculița prin omletă. Pagina aia de internet de pe computerul Emmei e complet lipsită de sens. Trebuie să fie o farsă, dar dacă e așa, eu unul nu înțeleg. Eu dacă i-aș alcătui cuiva un viitor, aș pune chestii tari, ca de exemplu că o să câștige la loto sau că o să aibă un castel în Scoția. De ce să-ți bați capul cu vopsirea părului și cu mersul la pescuit?

Tata se întoarce din nou la masă.

— Era Emma. I-am spus că o suni tu după cină.

— Ce mai face Emma? mă întreabă mama. A vrut CD-ul ăla de la America Online?

— CD-ROM, spun și îmi umplu gura cu hotdog ca să evit și restul întrebării ei.

— O lasă Sheila să folosească AOL? întreabă mama.

Dau din cap și mai iau niște hotdog. De ce o fi sunat Emma? Știe că ai mei nu pot să sufere să fie sunați în timpul cinei. Oare a găsit ceva care nu se leagă și care demonstrează că pagina aia de internet e o farsă? Sau poate și-a dat seama cine e autorul!

— Lucrurile se schimbă așa de repede când ești adolescent, spune tata și-mi pune sos pe omletă. Tu și Emma erați atât de apropiați pe vremuri. Vara trecută, eu și mama ta ne făceam griji că poate trebuie să mai ieși și cu alte persoane.

— Ies cu Tyson, spun.

— Cu alte fete, adaugă tata.

— Cel puțin pe Emma o cunoaștem, spune mama. Se uită la tata și râde. Mai ții minte că după ore David se ducea întotdeauna acasă la fata aia, Jessica, dar niciodată nu veneau

aici? Într-un final am insistat să studieze aici și uite ce s-a întâmplat.

— A doua zi – spune tata – s-a despărțit de ea.

David e fratele meu mai mare. Ai mei au presupus că o să meargă la Hemlock State, unde predau amândoi sociologia. Însă el s-a mutat în Seattle ca să meargă la facultate, la mai mult de trei mii de kilometri distanță. Sincer, eu mă întreb dacă a ales Universitatea Washington ca să nu se mai amestece mama și tata așa de mult în viața lui. Ba chiar stă acolo și vara, face stagii. În vacanța de primăvară a trebuit să merg eu la el cu avionul ca să stăm și noi împreună.

Sună iar telefonul. Tata se uită la ceas și clatină din cap, dar a doua oară nu mai sună.

— Cred că am terminat, spun.

Mă șterg pe mâini cu șervețelul și îl pun pe farfurie mototolit.

— Ești sigur? întreabă mama. Mai e destul.

— Mă doare un pic stomacul, spun, ceea ce nu e chiar o minciună.

Mi-e cam greață pentru că eu cred că Emma încearcă să dea de mine. Îmi duc farfuria la bucatărie și o pun în chiuvetă, apoi pornesc pe hol. Telefonul este pe o măsută de lângă scări. Ridic receptorul, formez numărul Emmei și apoi întind cablul cât de mult posibil ca să mă îndepărtez și să nu mă audă ai mei.

Emma răspunde din prima.

— Josh, spune cu respirația tăiată.

— Ce e? Tu ai sunat a...

— Nu știu de unde să încep, spune, cu glasul crispat. Am intrat iar pe pagina aia, dar...

— Ai mai găsit-o? Cum ai reușit?

Nu pot să nu mă las cuprins de entuziasm.

— Poți să vii la mine? întreabă, și am o vagă senzație că a plâns. Mama și cu Martin tocmai s-au dus la plimbare, așa că poți apela la cheia pentru situații de urgență ca să intri.

— Îmi spui mai întâi care e faza?

— Cred că se poate ca pagina aia să fie reală, spune Emma. Și nu sunt fericită.

— Îmi dau seama. Dar care e motivul?

— Nu, zice. Mă refer la viitor. N-am să fiu *niciodată* fericită.

5: //Emma

— Salut, zice Josh în timp ce deschide ușa.

Îmi ridic privirea din pat. Stă în pragul camerei mele și în mână ține cheia de rezervă pe care o ascundem sub o piatră lângă garaj. Are un breloc cu Scooby Doo care se aprinde când îl apeși pe nas.

— Scuze că a durat atât. M-au pus ai mei să umplu mașina de spălat vase, îmi spune Josh înfundându-și mâinile în buzunare. Și ia zi, care e treaba? Ai dat de ceva nasol?

Mi-e teamă că, dacă deschid gura, o să mă pun iar pe plâns. Josh pare deja stânjenit că se află aici. E destul de trist, pentru că noi întotdeauna am fost apropiați. A mers de atâtea ori cu mine cu bicicleta când erau ai mei în divorț. Asta era în clasa a V-a. Când Josh și-a rupt piciorul la patinaj, am stat cu el în curtea din spate, deși toți cunoscuții noștri înotau la Crown Lake. Iar Josh a stat cu mine la nunta mamei anul trecut în septembrie și mă ciupea de braț ori de câte ori scăpăm chicote nepotrivite.

Și iată-l din nou la mine, dar totuși am sentimentul că n-o să ne mai simțim așa de în largul nostru ca pe vremuri.

— Am reușit să intru din nou pe pagina aia, zic și mă șterg la ochi. Dar era altfel.

Îl surprind pe Josh că se uită la trandafirii ofiliți de pe comodă. Mi i-a dat Graham înainte de bal, când făceam poze în curte. Îmi spun să nu uit să-i arunc imediat ce pleacă Josh.

— Încă mai scrie că Emma Nelson Jones a făcut liceul la Lake Forest – zic – și încă mai scrie Facebook sus. Indiferent pe ce dau clic, încă apare chestia asta.

— Crezi că Facebook e numele companiei ei? Întreabă Josh.

— Se poate. Dar nu asta e chestia. Chestia e ce scrie pe site despre ea. Numai când mă gândesc simt o durere în piept.

— Emma, încă nu știi ce este chestia asta, sau dacă e pe bune, zice Josh. Probabil că cineva își bate joc...

— Ba nu! Mă ridic în capul oaselor și ating colierul care mi se odihnește pe clavicule. Emma Nelson Jones purta și ea colierul *ăsta* în poză.

Josh se uită la lăntişorul de aur de care nu mă despart niciodată, cu pandantivul delicat sub forma literei E care atârna de el.

— Pe femeie o cheamă Emma, zice. Ce altă literă ai vrea să-şi pună pe colier?

— Şi a spus că e joi, 19 mai.

Fruntea lui Josh se încreţeşte de nedumerire.

— Azi e *duminică*, 19 mai, zic. Asta înseamnă că scrie toate astea într-un alt an în care 19 mai pică într-o joi.

Josh clatină din cap.

— Dacă cineva încearcă să-ţi facă o farsă, s-ar fi gândit la toate astea.

— Dar *totul* se schimbase! Când m-am uitat adineauri, era o poză nouă cu Emma. Şi îi scriau alţi oameni. Crezi că se pot schimba toate astea de la un CD-ROM virusat? Nu înţelegi? Chestia asta... Facebook, sau cum i-o zice... e din viitor.

Josh lasă brelocul pe biroul meu şi se aşază. Când mişcă mouse-ul, peretele din cărămidă dispăre şi totul este aşa cum l-am lăsat înainte, iar Emma Nelson Jones scrie despre macaroane cu brânză.

— De ce scrie că are trei sute douăzeci de prieteni? Întreabă Josh. Cine are aşa de mulţi prieteni?

— Dă mai jos, zic, în timp ce mă uit peste umărul lui.

Emma Nelson Jones Ştiţi de ce am nevoie de mâncare de consolare? JJJ n-a mai venit acasă de trei nopţi. Se presupunea că durează doar o zi călătoria lui. Sunt disperată.

Acum 12 minute Îmi place

Josh se uită la mine.

— Cine e JJJ?

— Soţul meu. Jordan Jones Junior. Tipul cu peştele. Nu spun nicio clipă de ce nu a venit acasă, dar evident sunt bănuitoare. Când am văzut chestia asta, m-a luat cu rău.

Josh îşi freacă fruntea cu vârfurile degetelor.

— Poate că s-a dus iar la pescuit.

— Citește mai departe, zic și mă întind pe lângă Josh după mouse.

Emma Nelson Jones

Intru în a șasea lună de șomaj. Zice-se că de vină ar fi economia, dar eu încep să cred că eu sunt de vină. E prea devreme să am o carieră ratată la treizeci și unu de ani.

Marti 9:21 a.m. Îmi place Comentează

— Treizeci și unu de ani, spune Josh. Deci se întâmplă peste cincisprezece ani.

Îi arăt următoarea propoziție.

Emma Nelson Jones

Nici măcar nu-mi permit un terapeut ca lumea.

Luni 8:37 p.m. Îmi place Comentează

Josh se întoarce spre mine.

— Nu-mi vine să cred că scrie așa ceva.

— Nu scrie *ea*, ci *eu*, zic.

— De ce ar pune cineva așa ceva despre sine pe internet? E o prostie!

— Asta zic și eu. Peste cînșpe ani o să fiu dusă cu capul și *de-aia* nu mai vrea soțul meu să stea cu mine.

Josh se lasă pe spate pe scaun și-și încrucișează brațele pe piept. Când face chestia asta, zici că e frate-său. Nu l-am mai văzut pe David de anul trecut, dar a fost dintotdeauna un vecin distractiv. Băieții voiau să le fie frate mai mare, iar fetele erau îndrăgostite de el.

— Auzi, Emma? Cred..., spune Josh, dar apoi se oprește.

— Zi.

Josh arată spre ecran.

— Nu știm sigur cine e Emma Nelson Jones sau ce avem în fața noastră. Dar chiar dacă e adevărat, faci tu prea multe presupuneri.

Ușa de la intrare se închide. Josh și cu mine sărim de la

computer.

— Emma, mă strigă mama. Marty spune că a încuiat ușa când am plecat, dar...

— Nu-i nimic, strig. E Josh pe la mine, atâta tot.

— Ne ajuți să ne facem adrese de e-mail? întreabă.

— Ne mai lași un minut? Josh mă ajută să caut ceva... pentru o lucrare.

— Bine, spune mama, și o aud urcând scările. Dar trebuie să termini curând. Măine ai școală.

Nu trebuie să vadă chestia asta. Mă întind și dau clic pe X-ul din colțul din dreapta sus al ecranului. Glasul vesel spune: „La revedere!”

Mama trece, face cu mâna și își continuă drumul spre dormitorul ei.

Josh ia brelocul cu Scooby Doo. Se oprește în cadrul ușii și se uită înapoi la mine.

— Ce e? întreb.

— Nu cred că ar trebui să te uiți la chestia asta cât ești singură, zice. Fie e o farsă răutăcioasă, fie...

Simt că îmi vine iar să plâng.

— Hai să facem o înțelegere, să ne uităm numai împreună, zice.

— Deci mai vii? întreb. Nu te deranjează?

Josh se uită la brelocul din mână și tot apasă pe nasul lui Scooby.

— Nu, e-n regulă.

— Măine? După antrenament.

— Bine, zice Josh. Poate trec cu Tyson pe-acolo unde se ține concursul.

Zâmbesc pentru prima oară în seara aia. Anul trecut, Josh venea ori de câte ori aveam concurs doar ca să-mi facă cu mâna și să mă încurajeze. Asta mă face să vreau să fiu cinstită cu el și să-i spun ce altceva am văzut pe site-ul ăla înainte să vină. Dar nu reușesc să-mi fac curaj. Mă uit în jos la covorul cel nou de culoare albă. Ce-am văzut eu acolo ne-ar face să ne jenăm și mai tare unul de celălalt. Și pentru o noapte, vreau să simt că totul poate fi din nou normal.

— Ce e? întreabă Josh.

Până la urmă va trebui să-i spun.

— Măine – zic – ar trebui să vedem dacă ai și tu o pagină din asta.

Luni

6: //Josh

În timp ce pun o dâră de pastă de dinți pe periuță, aud cum se trănțește portiera Emmei și cum pornește motorul. Azi de dimineață când m-am trezit, mă gândeam să merg cu ea cu mașina ca să avem ocazia să vorbim, dar e mai bine să mă mențin rezervat. Întotdeauna e dureros să fii respins, dar când respingerea vine din partea celei mai bune prietene a ta, e cel mai nasol lucru.

Emma oprește motorul. Mă uit pe fereastră. Intră înapoi în casă. Fereastra de la camera ei este chiar vizavi de baia mea de la etaj, așa că o văd cum își scoate cutia saxofonului din dulap. Când eram mai mic, îi scriam mesaje cu carioca și ieșeam cu ele la geam ca să le citească cu binoclul ei roz. Încă mai am paharul ăla cu carioci pe birou, dar sunt sigur că ea și-a vândut binoclul la talciocul pe care soții Nelson îl organizează tot timpul în curte.

Mă clătesc, scuipe și o ascult pe Emma în timp ce pornește din nou motorul. Câteva secunde mai târziu, amuțește. De data asta trănțește portiera. Îmi pare rău pentru Emma, dar nu pot să nu râd. E convinsă că ceea ce am văzut pe computer este viața ei de peste cincisprezece ani. Oricât de mult aș vrea să cred că este posibil așa ceva, unul dintre noi trebuie să fie sceptic.

Închid robinetul și mă uit afară. Acum portbagajul Emmei este deschis și-și aruncă adidașii argintii peste cutia saxofonului. Trănțește portbagajul, dar acesta se deschide din nou imediat ce se îndepărtează.

Bat în fereastra din dreapta a mașinii Emmei.

— Mă iei și pe mine?

Se întinde și descurie portiera. Las capul în jos ca să pot urca, lucru pe care nu trebuia să-l fac când și-a luat Emma carnetul. Îmi pun skate-ul între genunchi și îmi prind centura.

Emma dă în marșarier.

— Mersi că ai venit.

— Ai avut o noapte nasoală?

Emma încuviințează din cap.

— Nu prea am chef să dau astăzi ochii cu anumite persoane.

Oare se referă la Graham? Vestiarul lui e aproape de al meu, așa că în fiecare dimineață îl văd cum o pipăie pe Emma.

Întotdeauna mă umple de fericire scena asta.

— Vrei să trecem pe la Sunshine Donuts? întreb.

Emma semnalizează.

— Cum să nu?

La aproape doi kilometri după ce trecem de parcul Wagner, Emma se apropie de interfonul portocaliu și comandă cafea cu frișcă și o gogoasă cu zahăr și scorțișoară. Eu cer o gogoasă glazurată și lapte cu ciocolată.

— Nu înțeleg, spune Emma în timp ce pornește mai departe – mai sunt două mașini în fața noastră până să ajungem la fereastra de unde ne luăm comanda. Cum de mi s-a întâmplat chestia asta?

— Eu nu cred treaba cu viitorul – spun – dar habar n-am de ce ar face cineva o glumă din care reiese că ai un viitor nașpa. Ești deșteaptă și...

— Mersi că ai adus vorba despre asta, spune Emma. Dar nu vorbeam despre faptul că mă așteaptă un viitor nașpa, ci despre ideea asta cu site-ul în general. Cum e posibil să citești despre ceva ce încă nu s-a întâmplat?

Mașina din fața noastră ajunge la fereastră. Îmi vâr mâna în buzunarul de la spate și îi dau Emmei câțiva dolari mototoliți, dar îmi împing banii.

— La început, am crezut că problema e CD-ROM-ul – spune –, dar poate e mufa telefonului din cauza căreia s-a întâmplat ceva în timpul descărcării. Îl mai ții minte pe electricianul ăla care ne-a refăcut instalația casei?

— Crezi că te-a conectat din greșeală la viitor? spun și încerc să nu râd. În orice caz, au trecut două luni de atunci.

— Dar încă nu aveam computer. Poate ar trebui să-l ducem la tine acasă ca să vedem dacă mai apare site-ul și acolo.

Nici gând. Nu vreau să fim din nou de colo până colo, ba la ea, ba la mine.

— Dar asta tot nu ar explica *cum* s-a întâmplat, spune Emma.

Sau cum de putem citi despre lucruri care se întâmplă peste cînșpe ani.

Arăt pe fereastră spre mașinile care trec pe lângă noi.

— Dacă vrei să-ți cânt în strună, uite o teorie. Știi, nu, că vicepreședintele Gore numește internetul „Superautostrada informațională”? Hai să spunem că toată lumea merge în aceeași direcție pe superautostrada asta. Călătoria în timp ar avea loc atunci când găsești o modalitate prin care să sari într-un alt punct.

Mașina din fața noastră se îndepărtează. Emma rulează până la fereastră și apoi îi dă banii femeii de la Sunshine.

— Și deci tu crezi că, cine știe cum, site-ul ăsta ne ajută să facem un salt înainte?

Femeia îi dă băuturile noastre Emmei, care mi le dă mie. Pun paharul ei din polistiren cu cafea în suportul pentru băuturi ca să poată lua punga cu gogoși.

— Sincer, îți cânt și eu în strună, spun. Încă mai cred că e o farsă.

Nu mai spunem mare lucru în drum spre școală. Când oprim în parcare elevilor, mă uit la ceas. Peste trei minute trebuie să sune clopoțelul.

— Știu că eu te-am atras în chestia asta – spune și se întoarce pe scaun ca să mă privească –, dar mă simt un pic jignită că n-o iei mai în serios. Dacă *tu* ți-ai vedea viitorul și ar fi îngrozitor, nu cred că ai trata cu atâta ușurință povestea asta.

— Dar nu e adevărată, spun. Mototolesc punga de gogoși și o vâr în paharul gol. Ce-ar fi să încercăm să-i dăm de cap după concursul de atletism? Poate că cel care a făcut-o ți-a scris greșit numele sau a pus greșit data. O să aflăm noi ceva.

— De ce ții morțiș să demonstrezi că e o farsă? întreabă Emma.

— Ca să nu-ți mai faci griji. O să ai o viață frumoasă.

Emma se uită în oglinda retrovizoare și apoi se întoarce spre mine.

— Josh, înainte să vii iar noaptea trecută, am mai găsit ceva pe site.

Felul în care mă privește îmi dă fiori.

— Dacă cineva îmi face mie o farsă – adaugă –, atunci îți face și ție una.

7: //Emma

– Mie?

Josh mijește din ochi, nedumerit.

Pagina lui a fost unul din multele lucruri din cauza cărora n-am putut dormi azi-noapte. Ar fi trebuit să-i spun în clipa în care a venit la mine în cameră.

– Emma. Josh îmi flutură mâna înaintea ochilor. Ce spui acolo?

– Azi-noapte – zic – înainte să vii tu, mă uitam la site-ul ăla cu Facebook. Mai știi unde zice că am trei sute douăzeci de prieteni? Fac o pauză și râsuflu ușor. Tu ești unul dintre ei.

În mașină e liniște.

– Scria „Josh Templeton” – adaug – și e o poză cu tine. O versiune adultă a ta.

Josh își lovește de genunchi paharul de la Sunshine Donuts. Nu voia să creadă nimic din toate astea. Voia să demonstreze că e o farsă.

– Ai părul scurt ca David, zic. Și porți ochelari.

– Ba am vederea bună, zice Josh.

– Pare-se că în viitor se schimbă treaba.

Josh își înfige unghiile degetelor mari în paharul de polistiren și lasă pe margini niște semiluni.

– Ai mai văzut și altceva? Când ai dat clic pe poza Emmei Nelson Jones, te-a dus la o altă pagină. Ai putut să faci același lucru și cu a mea?

Dau din cap.

– Scrie că ziua ta e pe 5 aprilie și că ai făcut facultatea la Universitatea Washington.

– Ca David, zice Josh.

– Și acum locuiești iar aici.

– În Lake Forest?

Mă întreb ce părere are despre chestia asta. Eu una sunt hotărâtă să mă mut de aici într-o bună zi. De fapt, nu e nicio pădure în oraș, iar Crown Lake este la vreo cînșpe kilometri de mers pe autostradă, înconjurat de case de lux. Centrul este de

lungimea a doar trei străzi și nu poți să miști un deget fără să afle toată lumea. Dar Josh e mai potolit decât mine. Lui i se pare ca lumea Lake Forest.

— Unde e casa mea? întreabă Josh. Doar nu m-a pus să stau cu părinții la treizeci de ani, nu?

Clatin din cap.

— Cred că stai lângă lac. E o poză cu tine în curte și pe fundal se vede un doc cu o barcă cu motor prinsă de el.

— Demențial, spune Josh. Deci m-a făcut bogat.

Dau ochii peste cap și zic:

— De ce tot spui că cineva anume a făcut chestiile astea? Despre cine vorbești?

— Despre cel care a creat site-ul ăsta în glumă. Azi mă duc la laboratorul de tehnologie ca să văd dacă a scanat cineva fotografiile cu...

— Tot spui „cel care a creat chestia asta”. Tu chiar nu înțelegi? La un moment dat, în viitor, noi am creat chestia asta. Nu știu exact ce e, dar par a fi site-uri legate între ele, unde oamenii își pun pozele și scriu tot ce li se întâmplă, de exemplu dacă au găsit loc de parcare sau ce au mâncat la micul dejun.

— Dar de ce? întreabă Josh.

Se sună de intrare la ora de dirigenție. Graham o să se întrebe unde am fost în dimineața asta. De obicei ne întâlnim la dulăpiorul lui și mergem împreună să ne vedem cu trupa.

Îmi iau rucsacul și apoi mă întind spre portieră.

— Stai, spune Josh în timp ce dă de o roată de la skateboard. Pe chestia aia, Facebook, spunea și dacă sunt însurat?

Scotocesc după chei ca să descui portbagajul.

— Da, ești însurat.

— Și ce spune despre... ea? întreabă Josh, palid la față. Înțelegi, *soția*... mea.

— Parcă nu credeai chestia asta, zic.

— Dar totuși vreau să știu. În fond, e vorba de viitorul *meu*, nu?

— Uite cum stă treaba, zic și trag adânc aer în piept. În viitor o să fii însurat cu Sydney Mills.

Josh rămâne cu gura căscată.

Deschid portiera.

— Hai că întârziem.

8: //Josh

Mi-o închipui pe Sydney Mills stând în fața mea. Are părul lung și șaten dat pe spate și prins cu o bentiță albă, iar ochii ei sunt de culoarea caramelului dulce. Deschide brațele și eu o sărut, iar sânii ei plini mă apasă pe piept.

Apoi deschid ochii, îmi iau skate-ul și mă duc după Emma la portbagaj.

— Cu Sydney Mills? spun. Ce prostie!

Emma își îndeasă adidașii argintii în rucsac.

— Dar acum vrei să fie adevărată chestia asta, nu?

— De ce aș vrea să cred o asemenea păcăleală? spun.

Chiar și așa, mă bate gândul s-o pun pe Emma să ia mașina și să mergem acasă, ca să văd cu ochii mei. Dar dacă întârziem la școală, secretara ne lasă mesaj pe robot acasă.

Sydney Mills e cu un an mai mare decât mine. E cumplit de bună, e una din cele mai tari sportive din școală și provine dintr-o familie înstărită. Habar n-am de ce ne-ar cupla cineva, chiar și în glumă. Facem împreună cursul de Probleme de socializare din ianuarie și nu ne-am adresat niciodată nici măcar un cuvânt.

— Ia te uită, mă tachinează Emma și-mi dă cu cotul. Te-ai îndrăgostit.

Emma dă să mă ciufulească, dar mă feresc. Îmi arunc rucsacul pe umăr și pornesc spre școală.

— Stai așa, domnule Mills, strigă Emma.

Mă opresc și mă întorc.

Emma își mută cutia saxofonului în mâna cealaltă.

— Stai liniștit. Aș umbla și eu chiaună dacă aș descoperi că sunt căsătorită cu Cody și ne facem vacanța în Waikiki.

Waikiki?

— Nu mergeam repede pentru că sunt entuziasmat, spun. Ideea e că nu pot să sufăr să... ăăă... îmi pui mâna pe păr și chestii de genu'.

— Scuze, spune Emma și știu că înțelege.

Nici ea nu vrea să ne afecteze prietenia. De-aia n-a zis nimic

că am evitat-o în ultimele șase luni.

Emma arată o decapotabilă albă cu capacul ridicat.

— Uite mașina lui Sydney. Poate ar trebui să-i lași un sonet de amor sub ștergător. Sau un haiku! Cred că e mai bine să nu încerci să-l faci rimat.

La concursul de talente de la generală am dat-o rău de tot în bară cu numărul meu de rap. Mă gândeam că aș putea fi eu primul rapper roșcovan. Mi-am luat numele de RedSauce. De câteva ori pe an, Emma aduce vorba despre chestia asta ca să mă tachineze. Dar e mai bine decât cu frate-meu, care îmi pomenește de ea aproape de fiecare dată când vorbim.

— Și deci mă duc cu Sidney în Waikiki? întreb.

În timp ce intrăm pe ușile duble ale școlii, Emma se apleacă spre mine.

— Tu cel din viitor nu ești așa de deschis ca mine, spune, și îi simt răsuflarea dulce cu aromă de scorțișoară. Tu nu dai detalii picante de genul dacă ți-o pui cu Sydney pe plajă, așa că nu te emoționează tot.

Emma îmi face cu mâna și apoi este înghițită de mulțimea de elevi.

— Ești geloasă! spun, dar nu cred că mă aude.

9: //Emma

La repetiția cu trupa sunt cu gândul aiurea. După ce intru greșit a patra oară, domnul Markowitz arată cu bagheta spre zona instrumentelor de suflat și spune:

— Ce-ar fi să luăm o pauză de cinci minute? Flautiștii, veniți la mine să discutăm despre solo.

Mă uit în zona percuționiștilor, dar Graham nu a apărut încă. Uneori îl reține antrenorul de înot, dar nu mă deranjează. Încă mă îngrozește ideea de a mă întâlni cu el. Îmi pun instrumentul pe scaun și merg spre cișmea. În timp ce mă aplec deasupra jetului de apă, mă gândesc la chestia cu computerul. Astăzi totul pare mai puțin real, mai ales partea cu Josh care se însoară cu Sydney Mills. E ca și când eu m-aș cupla cu Leonardo DiCaprio.

— Ghici cine e?

Graham îmi pune o mână la ochi și cu cealaltă îmi cuprinde talia.

Mă șterg la gură și apoi mă întorc cu fața la el. Imediat ce fac treaba asta, mi se taie răsuflarea. S-a ras în cap! Toată coama aia bestială, blondă, s-a făcut nevăzută și acum are țeasta țepoasă și alburie.

— Ce-ai făcut? întreb.

Rânjește și-și freacă țeasta cu mâna.

— După partida de Ultimate Frisbee au venit pe la mine Greg și Matt și ne-am tuns periută. Ți place?

Nu pot face altceva decât să casc ochii.

— Recunoaște, spune Graham și-și vâra degetele printre ale mele. Ți vine să-mi mângâi căpățâna asta netedă.

N-am chef de așa ceva. Când se lipește de mine, mă feresc.

— Ce-ai pățit? întreabă.

— Nu știu, zic.

Niciunul dintre noi nu mai spune nimic. Uneori am sentimentul că dacă la mijloc n-ar fi giugiuleala, n-am avea nicio treabă unul cu celălalt.

— E momentul să-i dau papucii lui Graham, zic în timp ce

mă uit în punga în care am prânzul.

Suntem la cantină și așa Kellan se poate umfla cu specialitatea zilei, preferata ei, cartofi prăjiți și Sprite. Kellan e cu vreo doi centimetri și jumătate mai scundă decât mine, are părul brunet, strălucitor, și o piele impecabilă. Și se poate umfla cu cartofi prăjiți fără să ia un gram în greutate.

— Nu ziceai că îi dai papucii ieri în parc? întreabă.

Le zâmbesc unor fete care trec pe lângă noi.

— N-am apucat să-l văd.

— Și ce te împiedică să faci chestia asta azi? Kellan îi plătește casierului și pornește spre zona cu condimente. În cazul în care n-ai remarcat, *eu* una nu te împiedic.

— Ai văzut ce și-a făcut la păr?

Kellan clatină din cap.

— S-a ras, zic. Ieri a făcut chestia asta, cu Greg și gașca de la înnot. Jur, când sunt în gașcă, băieții sunt în stare de cele mai cretine lucruri.

— Ca de exemplu să pornească un război, zice Kellan în timp ce face o grămăjoară cu șervețele și pachetele cu ketchup pe tavă.

— Și să sară de pe acoperișuri.

— Și să-și dea foc la vânturi, zice.

Râd.

— Știi pe cineva care a făcut chestia asta?

— Tyson, zice. Lângă tomberonul din spate de la GoodTimez, cât tu erai la taică-tău iarna trecută.

Tatăl lui Tyson e patronul pizzeriei GoodTimez, restaurant specializat în organizarea de petreceri aniversare și în plăcinte cu brânză. Josh și Tyson petrec multe ore împreună, pentru că merg împreună la sala de jocuri și în parcare aia în care se dau cu skate-ul.

— Era și Josh cu el? întreb.

Kellan se gândește o clipă.

— De fapt, el a filmat evenimentul. Dar nu și-a dat foc la nimic.

— Bine. Pentru că i-aș fi reamintit încontinuu.

În timp ce ieșim pe ușile laterale ale cantinei, Kellan mă

întrebă:

— Și cum arată Graham fără cosițele blonde?

— Sincer, părul era singurul lucru care îl făcea să pară drăguț, spun. Acum arată ca o acadea de piersică.

E soare afară, ba chiar mai cald decât ieri. Traversăm campusul spre locul în care ne luăm de obicei prânzul și mă întorc spre Kellan.

— Pot să-ți pun o întrebare de fizică?

De câte ori pomenesc de fizică, se luminează la față. În momentul de față face un curs de fizică la Hemlock State în după-amiezile de marți și joi. Face chestia asta în cadrul programului ăluia de pregătire suplimentară la care a încercat să mă convingă și pe mine să mă înscriu, pentru ca în toamna viitoare să ne înscriem amândouă la cursul de biologie.

Îmi mut în mână cealaltă punga de hârtie și spun cât de nonșalantă posibil:

— Ce părere au oamenii de știință despre călătoriile în timp?

Își ridică tava la bărbie și apucă un cartof prăjit cu dinții.

— De ce întrebî?

— Eram și eu curioasă, zic. Aseară a fost *înapoi în viitor* la un post transmis prin cablu.

Kellan se oprește înaintea unui petec plin de noroi din iarbă și se lansează într-o explicație despre dilatarea timpului și teoria relativității restrânse. Încerc s-o urmăresc, dar mă pierde pe undeva pe la găurile de vierme.

— Nu e nimic dovedit, spune Kellan. Dar nici exclus. Eu una sunt de părere că e posibil, dar n-aș face așa ceva.

— De ce?

Înălță din umeri.

— Trecutul e trecut. Putem citi despre el în cărțile de istorie. Și dacă în viitor suntem iar în război, sau încă nu ne-am ales un președinte de altă rasă sau care să nu fie bărbat, ori Rolling Stone încă se mai încapățânează să concerteze în ciuda vârstei? Chestia asta m-ar deprima prea tare.

— Sper că viitorul e mai bun decât prezentul, deși nu sunt sigură de asta.

— Mai ții minte că ți-am spus de tipul ăla drăguț de la ora de

fizică? întreabă Kellan. Ieri m-am întâlnit cu el din întâmplare în centru. Pe bune, Emma, trebuie să te înscrii și tu cu mine la biologie. N-o să-ți vină să crezi ce tipi sunt la Hemlock. Sunt bărbați în toată regula.

— Cu alte cuvinte, ar trebui să fac cursul de biologie pentru tipii de-acolo?

Kellan clatină din cap.

— Ar trebui să te înscrii la cursul de biologie pentru că ești deșteaptă și pentru că în domeniul științei nu lucrează destule femei. Dar noi două putem schimba situația. Tipii sunt doar cireașa de pe tort.

— Poate, zic, dar mă preocupă mai tare ce a spus Kellan despre călătoriile în timp.

Dacă ar fi fost absolut imposibil, mi-ar fi spus. Dar nu a făcut-o.

— În afară de faptul că mai echilibram balanța între femei și bărbați oameni de știință – zice Kellan –, vreau să te îndrăgostești înainte să absolvim. E un obiectiv de-al meu.

— Știi ce cred eu despre dragoste, zic. A fost inventată ca să cumpere lumea torturi de nuntă. Și să se ducă în concediu în Waikiki.

— Ai mei sunt îndrăgostiți de nouășpe ani, zice Kellan. Și uită-te la mine și la Tyson. Cred că am fost cei mai...

— Ți-a frânt inima! Cum poți să numești asta dragoste din moment ce el te-a rănit așa de tare?

Kellan își mai aruncă un cartof prăjit în gură.

— A fost dragoste pentru că a meritat.

10: //Josh

Ajung primul la stejar, locul obișnuit în care luăm prânzul în capătul mai îndepărtat al campusului. Îmi pun punga cu prânzul la picioare, îmi scot bluza de trening pe cap și mi-o îndes în rucsac. Apoi mi-l pun la spate pe post de pernă, rezemat de copac.

Sendvișurile mele cu unt de arahide și gem sunt turtite după ce au stat câteva ore înghesuite în rucsac. Dar azi nu gust cine știe ce din ele. Tot ce mi-a spus Emma despre site mă face să aștept cu emoție ora de Probleme de socializare, ultima pe ziua de azi. O să-mi fie imposibil să mă uit la Sydney Mills fără să mi-o închipui ieșind din apa caldă a oceanului hawaiian într-un bikini minuscul.

Nu te apuci să tachinezi un tip cu așa ceva!

Sydney Mills și cu mine suntem planete complet diferite. Ea e Mercur și Soarele o scaldă în toată căldura lui. Iar eu sunt Pluto. Desigur, prietenii mă apreciază, dar abia mă mențin la periferia galaxiei.

— Vine!

Un sendviș de la Subway zboară prin aer și cade la picioarele mele. Tyson își lansează în fiecare zi prânzul ca pe o bombă, deși niciodată n-am înțeles care e motivul. Kellan spune că e din cauză că taică-său l-a crescut fără o femeie care să-l educe.

— Ce dobitoc ești, spun.

— Ai văzut-o? Întreabă Tyson în timp ce-și rupe punga de plastic.

Inima mi-o ia la galop. I-a spus Emma despre Sydney?

— Știu că vorbește tâmpenii despre mine pe la spate, continuă. Când e prin preajmă se poartă ca lumea. Dar când nu sunt de față...

Vorbește despre Kellan.

— Nu, n-am văzut-o.

Tyson și Kellan sunt așa de diferiți încât Emma și cu mine nu ne-am închipuit că or să fie împreună. Dintotdeauna am umblat toți patru, dar anul trecut în iulie au început din senin să

flirteze. Și au ținut-o așa tot restul verii, însă în prima zi de școală Tyson i-a pus capăt. Apoi s-au împăcat, dar până la urmă Tyson i-a dat iar papucii. Erau ca doi magneti care nu se puteau hotărî dacă să se atragă sau să se respingă. După ultima despărțire, Kellan a fost așa de terminată încât nu a călcat pe la școală timp de două săptămâni. Totuși, în mod bizar, suntem cu toții prieteni în continuare.

— Nu mi-a spus niciodată nimic aiurea, zic și caut al doilea sendviș.

Tyson scoate o felie de curcan din punga de la Subway și și-o vâcă în gură.

— Asta pentru că știe că-mi spui.

Le observ pe Emma și pe Kellan venind spre noi, cu capetele aproape una de cealaltă.

— Vezi? spune Tyson. Vorbesc despre mine.

Fetele zâmbesc pe măsură ce se apropie și apoi se așază. Kellan își pune ketchup pe cartofii prăjiți în timp ce Emma scoate capacul vasului de plastic.

— Aloha, spune Emma și-mi zâmbește răutăcios, înțepă o felie de castravete cu furculița de plastic. Ai văzut-o?

— Pe cine? întreabă Kellan.

— Se pare că Josh e amorezat de Sydney Mills, spune Emma.

De ce face chestia asta?

— Arată-mi unul care nu e, spune Tyson, cu gura plină de carne de curcan și brânză.

— N-am zis nicio clipă că m-am amorezat de ea, spun.

Kellan îl fulgeră pe Tyson cu privirea.

— Chiar simt toți amorezați de ea? Serios? Tipic. Sydney Mills e o scârbă ieftină și plină de bani.

— Linișteți-vă, fraților, spune Emma. Nu încercam să provoc nimic cu treaba asta.

— Nici măcar n-o cunosc, spun. Adică o cunosc, dar n-aș...

Tyson mă ignoră și se uită la Kellan.

— Da, bârfitoareo, chiar sunt amorezat de Sydney Mills. Dacă n-ai remarcat, tipa e bună rău.

— Numai dacă îți plac ieftinăturile, spune Kellan.

Își aruncă un pai în Sprite și ia o sorbitură prelungă.

Emma îmi surprinde privirea și dă din buze că îi pare foarte rău.

Mușc din sendviș și mă prefac că de-aia nu mai pot eu. În definitiv, site-ul ăla e o farsă.

Trec pe lângă ușa deschisă unde se ține ora de Probleme de socializare și mă uit neliniștit înăuntru. Sydney Mills nu a venit încă.

Mă duc direct în banca mea. Bat darabana cu vârful degetelor pe bancă în timp ce elevii intră rânduri-rânduri pe ușă. Ori de câte ori intră cineva, degetele și inima îmi bat mai repede.

Intră Rebecca Alvarez și îi zâmbesc iute. În clasa a IX-a am ieșit cu Rebecca timp de cinci luni, cea mai lungă relație a mea de până acum. Încă mai stăm de vorbă la școală din când în când, dar nu și la telefon sau ceva de genul'.

De pe locul ei din partea cealaltă a sălii, Rebecca dă din buze: „De ce caști ochii?”

Mă întorc înapoi spre ușă. Și iat-o pe Sydney!

Mă apuc cu mâinile de marginile băncii, incapabil să-mi smulg privirea. Părul castaniu i se revarsă pe umeri și pe spate. Are un pulover verde tricotat mulat și primii doi nasturi de sus sunt descheiați. Poartă un colier de aur presărat cu diamante micuțe. Merge pe culoarul de lângă mine și-și strecoară celularul într-un buzunar din blugii strâmți. Îmi transpiră palmele numai când mă uit la ea.

Sydney mă privește și am senzația că schițează un zâmbet, dar apoi ridică din sprâncene. Cred că am un aer prostesc pe față.

După ce trece, pe la nas îmi plutește o aromă de cocos și mi se frâng băierile inimii.

Tyson și cu mine ne așezăm skate-urile pe rândul de jos din tribună, cu fața spre pistă. Eu beau dintr-un pahar cu Slurpee de cireșe în timp ce Tyson își congelează creierul cu zmeură albastră. Cutia de carton de pizza de la picioarele noastre este goală acum. Datorită faptului că tatăl lui Tyson are pizzeria GoodTimez, luăm câtă pizza vrem, gratis. În schimb, uneori ajut

la organizarea de petreceri aniversare, care poate presupune orice, de la supravegherea piscinei cu bile, la costumarea într-o felie de pizza zâmbitoare și înmânarea de pungi cu bunătăți.

Anul trecut, Tyson și cu mine am dus pizza la fiecare campionat de atletism ținut acasă. Nu prea ne interesau evenimentele, dar pentru Emma era foarte important că eram acolo. Când a avut loc primul concurs pe anul ăsta, i-am spus lui Tyson că am prea multă treabă. La următorul concurs, am spus că trebuie să-l ajut pe tata să curețe rigolele. Până la urmă, Tyson nu mi-a mai zis. Dar azi trebuie să mă asigur că Emma mă duce și pe mine acasă după concurs și-mi arată ce a văzut pe site.

Echipa iese pe pistă. Tyson și cu mine strigăm:

— Hai, Emma!

Odată ce ne face cu mâna, ne luăm skate-urile și pornim spre parcare. Lângă suporturile de biciclete sunt două locuri de parcare și câteva blocuri de ciment desprinse. Tyson apucă un capăt al blocului, iar eu pe celălalt.

— Ridică! spun.

Tragem amândouă blocurile, unul după celălalt, în centrul unui loc de parcare, apoi Tyson scoate o bucată de Sex Wax⁽⁴⁾ din rucsac și mi-o aruncă. Surferii o folosesc ca să nu le alunec picioarele de pe placă, dar le place și skaterilor. Mai ales lui Tyson, care se amuză ori de câte ori pomenim de numele ăsta. Dau cu ceara lipicioasă pe partea de sus a ambelor blocuri și apoi mă dau înapoi. Tyson aterizează într-o parte cu skate-ul și alunecă pe toată lungimea, apoi merge spre următorul bloc și îl traversează sprijinit pe suportul roților.

— Apropo de Sex Wax – spune Tyson cu un zâmbet larg –, chiar te gândești serios să o inviți în oraș pe Sydney Mills?

Merg cu skate-ul pe o distanță de câțiva metri în afara locului de parcare și îl las jos.

— Nu știu de ce a adus Emma vorba despre asta.

Merg până la primul bloc și cobor pe lungimea lui numai pe roțile din spate. La următorul, încerc un *nosegrind*, dar nu reușesc să-mi mențin elanul.

— Faci Probleme de socializare cu ea, nu? întreabă Tyson.

— Cu Sydney Mills? De ce?

Tyson își împinge skate-ul câțiva metri înainte, aleargă în urma lui, apoi sare pe el.

— Păi probabil că atunci când vorbiți despre problemele de sex, ai auzit-o zicând cuvântul „vagin”.

Râd.

— Care e legătura?

Merge cu skate-ul până la bloc și se oprește.

— Ce-mi place când fetele folosesc cuvinte ca lumea de genu’ ăsta.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, spun și-mi prind skate-ul cu mâna –, dar n-am auzit-o niciodată zicând „vagin”.

Tyson dă sugestiv din sprâncene.

— Poate că ai s-o auzi dacă o inviți în oraș.

Cineva de pe pistă trebuie să fi trecut linia de finis, pentru că mulțimea din tribune aplaudă.

11://Emma

Cody a stabilit recordul școlii la proba de 100 de metri astăzi, ceea ce ne-a asigurat victoria echipei Lake Forest Cheetahs. Eu, pe de altă parte, am ieșit a patra la proba de 1.600 de metri și am fost a doua dintre cele mai slabe alergătoare la proba de ștafetă. De regulă sunt mai bună, dar aproape că n-am dormit deloc azi-noapte și nu mă pot concentra. Până aseară nici nu auzisem de Jordan Jones Jr., și hop că mariajul nostru e pe butuci.

M-am simțit mai bine când i-am văzut pe Josh și pe Tyson în tribune, bătând din palme și agitându-și mâinile când am ieșit pe pistă. Știu că de fapt nu stau să vadă concursurile, dar tot mă bucur că au venit. Probabil că se dau cu skate-ul pe blocurile alea de ciment din parcare.

Concursul s-a încheiat, iar echipa oaspete se îndreaptă spre autobuze. Stau pe iarbă, beau Gatorade și mă uit la Cody cum vorbește cu o fată din echipa cealaltă. E înaltă și bronzată și stau aproape unul de altul, râd și se ating pe brațe. Mă întreb dacă s-au cuplat vreodată, sau dacă o să se întâmple curând. Umblă vorba prin echipă că băiatul e un adevărat armăsar.

Eu una n-am făcut niciodată sex. Nu că aș aștepta marea dragoste, pentru că cine știe dacă are să vină vreodată, dar am avut întotdeauna sentimentul că asta ar însemna să-i dau prea mult unui tip. De exemplu, Graham. Categoric n-aș vrea să-mi pierd virginitatea cu el. Însă Cody e în cu totul altă categorie. Dacă o să fiu vreodată cu el, îmi imaginez că n-o să vreau să se termine. Tipul e bun rău.

— S-a terminat concursul? întreabă Graham și se trânteste lângă mine.

Are pe el șortul albastru de la ora de sport și tricoul alb pe care îl poartă întotdeauna când se duce la sala de forță. Și e transpirat, din care cauză capul ras de curând pare lucios, lunecos.

— Tocmai s-a terminat, zic, întinzându-mi picioarele înainte și aplecându-mă în față până îmi ating genunchii cu capul. Am câștigat.

— Ești foarte flexibilă, zice. Asta l-ar putea băga la idei pe un tip.

Poate că nu m-a prins el în dispoziția necesară, dar mă ridic și mă răstesc la el.

— De ce trebuie să faci *întotdeauna* aluzie la chestia asta?

— La ce?

— Știi foarte bine.

Graham ridică din umeri.

— Auzi, băieții s-au dus pe terenul de baseball. Vrei să vii?

Mă uit împrejur după Josh și Tyson, în speranța că or să mă salveze ei. Eu și cu Josh n-am stabilit nimic în sensul ăsta, dar mi-am închipuit că o să ne întâlnim aici și mergem acasă să intrăm pe internet.

Mă uit iar la Cody. Încă e cu fata aia, dar acum mâzgălește ceva într-un carnet de însemnări. Rupe o pagină și i-o dă. Ea zâmbește și-l îmbrățișează în semn de rămas-bun, iar mâna îi întârzie o clipă pe ceafa lui. Țștia categoric or să și-o pună.

— Sigur, îi spun lui Graham. Îmi iau geanta cu echipamentul și mă ridic în picioare. Hai să mergem.

Prietenii lui Graham au plecat deja când ajungem noi pe terenul de baseball, așa că ne așezăm pe o bancă de rezervă din lemn. Stau cu capul în poala lui, iar el își plimbă degetele pe sub tricoul meu și încearcă să-mi ajungă la bustieră. Eu îi tot împing mâna.

— Sunt transpirată, zic.

— Nu mă deranjează. Întotdeauna arăți trăsnet după concursuri.

Îi împing iar mâna. Port maioul portocaliu din plasă cu un ghepard pe piept și șortul negru. Sunt decolorate și cutate din cauza anilor în care au fost purtate și de alte fete din echipa Cheetah.

Nu mă simt deloc sexy în momentul de față. Poate e din cauză că sunt obosită după noaptea trecută. Sau poate din cauză că nu-mi pot lua gândul de la Emma Nelson Jones și de la faptul că o să ajung o persoană nefericită, al cărei soț nu vine noaptea acasă.

Graham își vâra iar mâna pe sub maioul meu.

— Ai un abdomen extraordinar. Și un buric așa de sexy.

Poate că mai bine de atât nu se poate.

De data asta, când degetele lui Graham îmi ajung la bustieră, nu-l mai resping. Mă ridic în capul oaselor, mă las spre el și începem să ne sărutăm. Mâna i se strecoară pe sub bustieră mea și mă întorc să mă asigur că nu ne vede nimeni.

Atunci îl zăresc pe Josh. Stă împietrit lângă a doua bază. Mă desprind de Graham și-mi trag maioul în jos, dar Josh se îndepărtează deja în fugă.

12: //Josh

E numai vina lui Tyson! I-a tot dat înainte cu Sydney Mills, și din cauza asta am vrut să mă grăbesc și să ajung la computerul Emmei. Așa că i-am lăsat skate-ul lui Tyson și m-am dus s-o caut pe Emma. Nu era pe pista de atletism, dar mi-a spus Ruby Jenkins că a văzut-o mergând spre terenurile de baseball.

Dar Ruby n-a spus că Emma e cu Graham. Dacă mi-ar fi zis chestia asta, nu m-aș fi dus niciodată acolo.

În schimb am mers liniștit spre terenurile de baseball și m-am uitat după ea. Și atunci am văzut-o pe Emma pe banca de rezervă. Stătea cu capul în poala lui Graham. El avea capul aplecat de parcă ar fi vorbit cu ea, iar eu m-am amăgit că în sfârșit îi dădea papucii.

Dar atunci Emma s-a ridicat în fund și a început să-l sărute, iar Graham și-a dus fulgerător mâna pe sub maioul ei.

Ce naiba era asta? Așa respinge ea un tip? Pentru că pe mine nu m-a respins în felul ăsta.

Înainte să apuc să mă întorc, m-a văzut Emma. Pentru o secundă, ne-am privit în ochi. Nu știu ce gândea ea, dar eu unul mă simțeam dezgustat, scârbit.

Străbat în fugă terenul și-mi vine să iau ceva la șuturi, să urlu sau să-l snopesc pe Graham în bătaie.

— Ai găsit-o? mă întreabă Ruby în timp ce trec pe lângă pista de atletism.

— Nu-i acolo! strig.

Cu răsuflarea întretăiată, pornesc din nou spre parcare. Tyson stă pe un bloc de beton și-mi admiră ultimul desen de pe skate, cel cu Marvin Marțianul.

— Ne duce Emma acasă cu mașina? întreabă.

— Nu. Hai să mergem, spun.

Tyson întinde o mână și îl trag de ea.

— Îmi desenezi și mie ceva de genu' pe skate? întreabă. Poate pe Yosemite Sam?

Apuc un bloc de beton și încep să trag de el spre barele de metal.

— Mă ajuți și pe mine?

Tyson ridică de celălalt capăt al blocului. Îl punem peste bare și-l clătinăm în jos spre asfalt.

— Am o întrebare pentru tine, spune Tyson. Și poate într-o bună zi o să fii în măsură să-mi răspunzi.

— Vrei să mă ajuți să-l pun și pe ăstălalt la loc?

Luăm celălalt bloc de capete și mergem împleticindu-ne spre barele de metal, apoi îl lăsăm jos.

— Întrebarea mea este – spune Tyson în timp ce-și scutură praful de pe mâini – și vreau să aflu tu adevărul: sânii lui Sydney sunt pe bune, sau sunt cadou de la babaci? Eu i-aș aprecia indiferent de situație. Atât că aș vrea să știu.

Dacă blocul n-ar fi fost deja pe pământ, l-aș fi scăpat pe piciorul lui Tyson.

13: //Emma

În timp ce merg spre casă, ascult la maximum ultimul album al lui Dave Matthews. Nu am CD player în mașină, așa că mi-am cumpărat caseta audio când a apărut luna trecută. Dar, deși Dave cântă *Crash Into Me*, nu pot să uit ce s-a întâmplat adineauri pe terenul de baseball. Josh l-a văzut pe Graham în timp ce mă pipăia. Iar Graham nici măcar nu s-a prins. Și-a trecut mâna pe țeastă și a spus:

— Hai, că doar a mai văzut și el doi oameni sărutându-se.

L-am împins și am fugit la vestiar să-mi iau rucsacul și hainele, apoi m-am dus iute în parcare să-i caut pe Josh și pe Tyson.

Dar plecaseră.

Când intru pe alee, mă uit spre casa lui Josh. Chiar dacă e acasă, nici prin gând nu-mi trece să-i bat la ușă. Știu că a spus că după concurs intrăm pe internet, dar acum s-a dus dracului totul.

Îmi las cutia saxofonului pe hol la baza scărilor și merg în bucătărie ca să-mi dau cu niște apă pe față. Mama mi-a lăsat un bilețel lângă chiuvetă, în care îmi spune să dau drumul la cuptor și să pun macaroanele cu brânză. Când dau de butonul cuptorului, mai observ un bilet pe blat, cu scrisul mamei. MrsMartinNichols@aol.com. Presupun că adresa asta o vrea. Și-a ales parola „EmmaMarie”

Pun castronul cu macaroane în cuptor și mă duc sus. După ce mă conectez, o adaug pe mama cu adresa MrsMartinNichols. Apoi mă uit să văd dacă din contul ei pot să intru pe site-ul Facebook, dar nu e nici urmă de așa ceva printre Favoritele ei.

Ușurată, mă deconectez și mă prăbușesc pe scaunul meu. Secretul nostru e în siguranță. Dar eu încă nu știu ce e chestia asta sau cum o să-mi dau seama, dacă nu vine și Josh.

Lucru pe care nu are să-l facă niciodată.

Mă afund în fotoliul meu *papasan* ca să-mi fac temele. Simt miros de mâncare de jos. Mama și Martin au sosit acasă. Câteva minute mai târziu mă cheamă la cină.

Întotdeauna am considerat macaroanele cu brânză mâncarea ce te consolează cel mai tare. Se pare că peste cincisprezece ani încă gândesc așa. Dar astăzi tăiței mi se fac ghem în gât. Poate e din cauză că sunt din făină de grâu integrală, după cum îi explică mama cu mândrie lui Martin. Sau poate din cauză că în momentul de față nimic nu-mi poate oferi consolare.

După ce terminăm cu vasele, mama și Martin continuă demolarea băii de la parter. Pun Led Zeppelin la maximum și scot dalele mai vechi cu un ciocan și o daltă. Îmi torn un pahar cu apă, urc scările și mă întind în pat.

Îmi pare rău că Josh l-a văzut pe Graham pipăindu-mă, dar am voie să mă sărut cu cine vreau eu. Iar Graham și cu mine suntem împreună, așa că Josh nu poate să spună că sunt târfă. Dar chiar și așa, mă simt cumplit din cauza asta. Mai ales după faza de anul trecut din noiembrie.

Era premiera la *Toy Story*. Ne-am dus mulți dintre noi să-l vedem și am ocupat un rând întreg. Eu m-am așezat lângă Josh, și în timpul scenei cu jucăriile de coșmar ale lui Sid mi-am afundat fața în umărul lui. Întotdeauna mi-a plăcut mirosul lui Josh. Îmi amintește de căsuțele din copaci și de lac. Cei mai mulți s-au dus acasă după film, dar Kellan, Tyson, Josh și cu mine ne-am dus la cimitir la mama lui Tyson. A murit când el era mic și de când îl știu eu, trece pe acolo să lase flori sau pur și simplu s-o salute. Kellan și Tyson se plimbau în timp ce eu și Josh ne-am dus în căutarea lui Clarence și a lui Millicent. Sunt numele pe care le-am descoperit odată pe două pietre de mormânt care aparțineau unui cuplu căsătorit. Clarence și Millicent au murit în aceeași zi, și amândoi aveau în jur de nouăzeci de ani. Ne-a plăcut la nebunie ideea că nu au trebuit să trăiască o zi măcar fără celălalt. De acolo am luat numele cuplului care se îndopa cu produse de la Hamburger Helper, și tot așa mi-am ales și parola.

Stăteam chiar lângă Clarence și Millicent când Josh a spus:

— Să știi că îmi placi sincer, Emma.

Am zâmbit.

— Și tu îmi placi sincer.

— Mă bucur, a spus și apoi s-a apropiat de parcă ar fi vrut să mă sărute.

M-am dat înapoi.

— Nu, am spus, scuturând din cap. Ești... Josh.

Imediat ce am rostit cuvintele astea, am văzut cât de tare l-am jignit.

Dar vorbeam serios. Toată viața mea, Josh fusese singura persoană pe care puteam conta întotdeauna. Dacă se întâmpla ceva între noi și nu mai mergeau treburile, știam că aveam să-l pierd. Dar încercând să protejez prietenia noastră, l-am pierdut oricum.

Închid ochii și pentru prima oară pe ziua aia mă las copleșită de epuizare.

Puțin mai târziu, mă trezește mama și mă face să tresar.

— Emma? strigă ea de jos. Mă auzi?

— Da, zic.

Mă ridic în capul oaselor și mă frec la ochi.

— A venit Josh. Îl trimit sus.

14: //Josh

Înainte să intru în camera Emmei, respir adânc ca să mă calmez, dar am degetele încleștate. Ultima oară când am văzut-o pe Emma, o pipăia Graham. Deși mă bătea gândul să nu vin în seara asta, vreau să văd ce a citit despre mine. Vreau să dovedesc că e o farsă, să-i spun Emmei să-și revină și apoi să mă port din nou de parcă n-am fi vecini.

Emma stă pe marginea patului și încă poartă costumul portocaliu cu negru. Are părul încâlcit și cute pe obraz, de parcă tocmai s-ar fi trezit. Zâmbește slab, dar nu reușește să mă privească direct.

Emma scutură din cap.

— Îmi pare rău dacă...

— Nu-mi pasă, spun în timp ce mă uit la computer. Hai să uităm de chestia aia.

— Sunt convinsă că te-a durut, așa că vreau să știi...

— Nu m-a durut, spun. Am fost doar surprins, pentru că eu credeam că te desparți de el.

— Nu că ar fi treaba ta – spune Emma –, dar am să mă despart în curând de el.

— Îhî, am înțeles. Simțezi doar nevoia să-ți mai pipăie o dată sânii.

Emma mă fulgeră mânioasă cu privirea și știu că am mers prea departe.

— Ai noroc că sunt fată de treabă – spune – pentru că am să mă prefac că n-am auzit asta. Știu de ce ai zis așa ceva, dar...

— *De ce* am zis așa ceva? întreb.

Vreau să-mi spună că sunt gelos pe Graham, ca să-i pot râde în față.

— Josh, dacă vrei să-ți arăt site-ul, ai face bine să-ți ții pliscu'.

Emma merge spre birou cu pași mari. Îmi place sentimentul că acum nu sunt singurul ofticat.

Economizorul de ecran cu peretele din cărămidă e pe metereze. Emma mișcă mouse-ul. O văd introducând EmmaNelson4Ever@aol.com. Apoi începe să scrie „Millic...”

— Chiar ți-ai pus *Millicent* ca parolă? întreb.

Emma se uită la mine.

— De unde ai ghicit?

— Am văzut primele litere și... vrei să auzi o fază ciudată?

Emma ridică din umeri, dar nu spune nimic.

— La adresa de e-mail pe care ne-au dat-o de la școală – spun – mi-am pus parola *Clarence*.

— Nu se poate! spune Emma. Amatorii de Hamburger Helper...

— Care merg cu camioneta cu înghețată...

— Cuplul de vârstă mijlocie.

— Exact, spun și pentru o clipă facem un schimb de priviri care sugerează că amândoi încă mai știm cum era pe vremea când eram cei mai buni prieteni.

Emma dă Enter, iar computerul scoate piuituri și pâ râieli în timp ce se conectează la AOL.

— Ai văzut-o pe Sydney astăzi? întreabă și se răsuțește pe scaun.

— Facem Probleme de socializare împreună.

Emma zâmbește.

— I-ai spus ceva?

— N-a fost cazul. Fața mea cretină a făcut totul.

Emma îndreaptă un deget spre mine de parcă s-ar uita de-a lungul țevii unui pistol.

— Dar n-ai crezut că e adevărat.

— Încă nu cred, spun. Deși ar fi dementțial să reușesc să-mi văd viitorul, mai ales *acel* viitor, în același timp ar fi și de necrezut.

„Bun venit!” spune vocea aia electronică.

Emma se întoarce iar spre computer și continuă să scrie.

— Mă amuză să te văd așa sceptic. Mai demult credeai în existența lui Yeti și a OZN-urilor. Și îl mai ții minte pe Omul-țap?

— Ba n-am crezut niciodată în existența Omului-țap, spun. Mi se părea doar interesant.

Emma dă dublu clic unde scrie „Facebook” și se deschide o fereastră albă în mijlocul ecranului. Scrie din nou adresa de e-

mail și parola, dar în loc să dea Enter, se uită la mine.

— Întotdeauna am crezut că o călătorie în timp este o experiență care îți schimbă viața, spune. Ca în *Călătorie în timp* sau în *Înapoi în viitor*. Dar aici, pe cei mai mulți îi preocupă niște poze stupide din vacanță și banalitățile.

Era gata să spun: *Sau faptul că se însoară cu cea mai tare tipă din școală*.

— Atunci de ce crezi că scriu oamenii toate chestiile alea despre tarte și altele? întreb.

— Nu toată lumea, spune Emma. Eu vorbesc despre probleme adevărate, dar numai pentru că nu mi-e frică să recunosc atunci când viața e nașpa. Râde cu amărăciune. Iar viața mea e nașpa.

În partea de sus a ecranului scrie „Emma Nelson Jones” Fotografia ei e mică, dar îmi dau seama că e altfel decât cea de ieri. Emma dă clic pe fotografie și se mărește. Acum doamna Jones stă în fața unui perete din stuc alb, cu mâinile strânse în dreptul mijlocului. Poartă un pulover galben și un colier de aur cu litera E.

Emma Nelson Jones

Lasagna de noaptea trecută a fost grozavă, dar mă stresează munca.

Acum 2 ore Îmi place Comentează

— Ce ciudat, spune Emma. Ieri scria că am făcut macaroane cu brânză. Oare de ce... Emma se întoarce spre mine cu ochii cășcați. Pun pariu că macaroanele cu brânză de la cina de aseară mi-au tăiat pofta de ele... chiar și în viitor.

Încerc să-mi rețin un zâmbet superior. Exagerează.

Mă uit iar la monitor.

— Dacă te stresează munca înseamnă că ai un loc de muncă. Ieri nu erai șomeră? Uite un motiv să sărbătorești!

— Ai dreptate. Emma își duce degetul la monitor și îl coboară. Totul s-a schimbat. Ieri nimic din toate astea nu era aici.

— Te tachinam, spun. E o farsă, Emma.

— Nu, te înșeli, spune ea. Dacă era o farsă, nu s-ar fi schimbat nimic de ieri și până azi. Dar tot ce am făcut altfel astăzi a trimis mici unde de schimbare în viitor. Faptul că azi de dimineața am fost într-o dispoziție proastă din cauza chestiei ăsteia a schimbat felul în care am interacționat cu oamenii când am ajuns la școală. Iar asta, peste cincisprezece ani...

— Unde de schimbare? spun râzând.

— Kellan mi-a spus.

— I-ai povestit lui *Kellan*?

— Bineînțeles că nu, spune Emma. Am întrebat-o numai despre călătoriile în timp din perspectiva fizicii.

— Deci ceva ce-ai făcut astăzi te-a împiedicat să-ți pierzi locul de muncă în viitor. De asemenea, te-a făcut să gătești lasagna în loc de macaroane cu brânză. Am înțeles. Dau din mână spre ecran. Atunci poate că nici nu mai ești căsătorită cu individul ăla.

Emma se uită la ecran și citește:

Căsătorită cu Jordan Jones Jr.

— Din nefericire – spune – undele alea nu au căpătat accente de taifun.

— Uraganul Emma. Ce mai distrugeri ar face ăsta.

— Știu că încerci să dai impresia că nu e nicio diferență între chestia asta și Omul-țap – spune Emma –, dar n-ai zis tu că azi ai făcut o față cretină la Sydney Mills?

— Și? întreb.

Emma ridică dintr-o sprânceană.

— Asta nu s-ar fi întâmplat dacă nu ți-aș fi spus de viitor. Mă întreb ce distrugeri a făcut uraganul Josh.

Emma pune săgetuța pe un grup de poze cu eticheta „Prietenii”.

— Acum am patru sute șase prietenii. Beton! Presupun că mi-am făcut mulți prietenii noi la muncă.

Mă ghemuiesc lângă ea.

— Sunt și eu acolo?

Emma zâmbește arogant.

— Parcă nu credeai.

— Mă distrez și eu.

Emma duce săgetuța spre „Prietenii (406)” și dă clic. Apare o fereastră nouă cu și mai multe fotografii mici și cu nume. Mă abțin să-i spun Emmei să se grăbească și să mă caute pe mine. Nu vreau să dau impresia că gândesc că ar fi posibil măcar să mă însor cu Sydney Mills. Pentru că nici nu e așa.

Lista este ordonată alfabetic după prenume. Când ajunge la „J”, încetinește. Uite.

Josh Templeton

Inima îmi bate mai tare. Nu știu ce să spun. Dacă există o șansă cât de mică să fie adevărată chestia asta, nu știu ce părere să-mi fac despre ce o să văd.

Emma duce săgetuța pe numele meu.

— Iată-te, Josh – spune ea pe un ton teatral –, pe tine cel de peste cincisprezece ani.

Apare încet o pagină nouă. În fotografia cea mică se vede un mănunchi de baloane colorate. Chiar în partea de jos a pozei este fața unui bărbat cu păr roșcat și cu ochelari. Nu e nevoie să întreb dacă se presupune că eu sunt asta. Lângă poză scrie că data nașterii lui este 5 aprilie. A făcut facultatea la Universitatea Washington și lucrează la o firmă pe nume Electra Design.

Josh Templeton

Familia tocmai s-a întors din Acapulco. Uluitor! Am pus fotografii pe blog.

15 mai la 4:36 a.m. Îmi place Comentează

— Ce-i aia blog? întreb.

— Habar n-am, spune Emma. Dar mă întreb de ce te-ai dus în vacanță în altă parte. Nu poate să fie doar faptul că ai făcut fața aia la Sydney. Poate e din cauză că știai că mergi în Waikiki, dar tu de fapt voiai să mergi în Acapulco, așa că atunci când ai început să planifici vacanța cu Sydney, ai avut grijă să schimbi chestia asta.

Josh Templeton

Azi l-am ajutat pe fiu-meu să facă o machetă a sistemului solar.

8 mai 10:35 p.m. Îmi place Comentează

Terry Fernandez Noi am făcut asta anul trecut. M-a cuprins nostalgia după Pluto. Întotdeauna a fost planeta mea preferată.

9 mai la 8:07 a.m. Îmi place

Josh Templeton Biata planetă Pluto!: -(

9 mai la 9 13 a.m. Îmi place

Tresar.

— Ce naiba a pățit Pluto?

Emma ridică din umeri.

— Presupun că asta n-a fost vina noastră.

Mă legăn pe picioare.

— De unde-ți dai seama cine e... ăăă... soția mea?

Emma arată în partea de sus a ecranului.

Căsătorit cu Sydney Templeton

— Dar de unde știi că ar trebui să fie Sydney Mills? întreb.

Emma se uită direct la mine.

— Încetează cu faze de genul „ar trebui să fie”. Mă enervezi.

— Bine. De unde-ți dai seama că femeia aia e Sydney Mills?

Emma dă clic pe „Sydney Templeton”

Încet, pagina este înlocuită de o alta. De data asta, poza prezintă o familie cu trei copii care stau pe o peluză. Fiul cel mai mare e roșcat. Fetele par identice, surori gemene, cu părul brunet ca mama lor incredibil de frumoasă.

Mă dau înapoi până la fotoliul *papasan* al Emmei și mă afund în el.

— Încă mai ești sceptic? întreabă Emma.

— Chestia e că... vreau să...

Vreau să fiu sceptic. Trebuie să fiu sceptic. Dar șuvoiul ăsta de informații imposibile este aproape prea mult.

— Jordan Jones Junior, spune Emma. Îl urăsc numai și pentru numele ăsta stupid. Acum am un loc de muncă, dar se pare că Jordan cheltuiește până la ultimul bănuț pe care îl câștig. Auzi... aici am scris: „Am luat joi salariul, iar JJJ mi-a cerut cu împrumut până la ultimul dolar ca să-și cumpere un iPad. Bărbații ăștia, sunt înnebuniți după jucării!” Am pus ghilimele la „împrumut”, așa că bănuiesc că nu-mi mai dă banii înapoi.

— Ce e aia iPad? întreb.

— Nu asta contează! Indiferent ce e, i-am dat soțului meu destui bani încât să-și ia unul. Emma dă un alt clic pe pagină. Locuim în Florida, dar el e din Chico, California. Unde e Chico?

— Habar n-am, spun. De unde știi de unde e?

— Am dat clic pe numele lui. Nu am prea multe informații aici, dar pare un mare dobitoc.

— Nici măcar nu-l cunoști și îi zici „dobitoc”?

— De unele lucruri pur și simplu îți dai seama, spune Emma.

Mă simt ridicol pentru simplul motiv că mi-a trecut prin cap că ar putea fi adevărat, dar e imposibil ca aceia din poză să nu fim eu și Sydney. Niște versiuni mai vârstnice ale noastre, dar asemănarea era ireală.

— Ia fii atent, spune Emma.

Mă ridic de pe scaun.

— Pozele astea erau pe site-ul meu, spune Emma și arată spre ecran. Se pare că fiecare duce la poze și mai multe, ca un fel de albume.

Fotografii de profil 12 fotografii

A 30-a aniversare 37 fotografii

Amintiri din liceu 8 fotografii

Arăt spre ecran.

— „Amintiri din liceu” Hai să vedem ce ți se pare ție așa de important peste cincisprezece ani. Pariez că sunt toate cu mine.

Emma râde.

— Numai pentru că încă nu am niciuna cu Cody.

Dă clic pe albumul ăla cu poze și ne uităm la monitor în timp ce apar.

Prima este o fotografie de aproape cu Emma care își ține în mână carnetul de conducere. În momentul de față e pe panoul ei de plută. Ar fi putut-o fura cineva pentru o zi ca s-o scaneze în laboratorul de tehnică de la școală. În următoarea fotografie apărem eu și Tyson, ne războim în skate-uri de parcă ar fi săbii. Pe asta o are în vestiar. Apoi eu, Tyson, Kellan și Emma, suntem îngropați până la gât în piscina cu bile multicolore la GoodTimez Pizza. Și pe asta o are pe panoul de plută. Cel care ne face farsa asta ar fi putut lua pozele Emmei, după care să le fi pus la loc fără ca ea să observe.

Emma duce degetul la ultima poză, una în care apare fundul ei și poartă un bikini cafeniu.

— Ce e asta?

Dă clic pe imagine și în centrul ecranului începe să apară o versiune mai mare.

— Ce se vede pe fundal e Crown Lake?

Reușesc să-mi păstrez inocența în glas, dar știu exact unde a fost făcută poza aia. Am făcut-o acum câteva săptămâni când am mers cu toții la lac înainte să se deschidă oficial în noul sezon. Mi s-a părut amuzant ca atunci când avea să developeze filmul să se întrebe cine o făcuse.

Textul de sub poză era următorul: „Vremurile bune de altădată”

— Abia mi-am cumpărat bikiniul ăsta acum o lună, spune Emma.

— Știi – mormăi – cred că eu ți-am făcut poza asta din greșeală. Încercam să-ți iau aparatul de pe nisip și se poate să fi dat pe buton.

— Josh. Emma mă privește drept în ochi. Chestia asta cu Facebook nu e o glumă. E imposibil ca să ne facă o farsă cineva.

— Cineva ți-ar fi putut fura fotografiile. Eu n-aș spune că este imposibil.

Se întinde spre sertarul biroului și scoate un aparat foto galben de unică folosință.

— Încă nu am dezvoltat pozele de la lac.

15: //Emma

Așa că totul se reduce la un aparat foto galben de unică folosință rămas de la nunta mamei. Dacă fotografiile de la lac sunt încă înăuntru, nedvelopate, Josh va trebui să recunoască faptul că treaba asta cu Facebook e adevărată.

Ne uităm la imaginea de pe ecran, la slipul costumului de baie pe care l-am cumpărat de curând de la Lake Forest Mall. Și apoi, în același timp, atenția ni se îndreaptă spre aparatul de pe biroul meu.

— Crezi că ar trebui...? Începe Josh.

— La cât închide la Photomat?

— La zece, zice Josh. E în complexul comercial SkateRats.

E 20:53. Photomat garantează că are pozele gata într-o oră.

— Hai să luăm mașina ta, zice.

— E prea riscant, zic și fac semn spre parter. Dacă ne aude mama că plecăm, o să ne spună că e prea târziu, fiindcă mâine ne ducem la școală.

— Luăm rolele și skate-ul? Întreabă.

Dau din cap și mă întind după bluza portocalie de lână cu Cheetahs de pe spătarul scaunului. Încă sunt în echipament sportiv, pentru că nu am avut forța necesară să mă schimb.

— Trebuie să-mi iau skate-ul din garaj, zice Josh.

Pe monitor apare încă „Amintiri din liceu”.

— Îl închidem?

— Categoric, zice Josh.

Felul în care spune chestia asta, așa de clar și de direct, îmi dă fiori. Josh începe să creadă că e adevărat.

Ajungem la Photomat la nouă și zece. Tipul de acolo are părul rar și ochii obosiți. Îmi trec numele și un număr de telefon fals, apoi strecor filmul într-un plic.

— Puteți să-l developați înainte de ora închiderii? Întreb în timp ce-mi plimb rolele înainte și înapoi.

Tipul mă privește obosit.

— Vom vedea.

Ies pe trotuar cu pași împiedicați.

— Nu cred că înțelege cât de urgent e.

— A spus că încearcă, zice Josh.

— Nu, a spus „vom vedea”. „Vom vedea” înseamnă că lasă chestia asta în seama universului. Și nu depinde de univers, depinde de el!

Josh se împinge cu skate-ul, iar eu vin pe role după el și traversăm parcare. Ne așezăm pe o moviliță acoperită cu iarbă de sub ceasul care afișează alternativ ora și temperatura. E întuneric aici, iar licuricii scânteiază pe pajiște. Îmi desfac rolele, mă întind pe iarbă și privesc cerul.

— Mai știi când jucam T-ball^[5] aici? întreabă Josh.

Mă ridic în cot și privesc parcul Wagner de pe partea opusă a complexului comercial. Timp de un an, tata a fost antrenorul echipei noastre din Liga Juniorilor. Sora mea vitregă, Rachel, are numai cinci săptămâni, dar mă întreb dacă o s-o antreneze și pe ea când o să fie destul de mare să joace.

Fac un gest spre o casă albă, îngrijită, aflată în mijlocul unui șir de case cu un singur etaj.

— Acolo stă Cody, zic.

— Știu, zice Josh.

— Da?

— Mai demult David umbla cu fratele lui mai mare. Ne duceam pe la ei la petreceri la piscină. În mod paradoxal, fratele lui nu e chiar așa de dobitoc.

— Cody nu e dobitoc, zic. Nu-l cunoști tu.

— Și tu îl cunoști?

Decid să nu-i spun lui Josh că timp de câteva luni înainte de bal visam că venea Cody la mine pe hol și mă invita să fiu partenera lui. S-a dus cu Meredith Adams, care purta o rochiță minusculă, argintie. Au venit târziu și au plecat devreme. Eu m-am dus cu Graham, deși mi se cam luase de relație în momentul ăla. Am stat cu grupul lui de prieteni, în mare parte oameni pe care nu-i cunoșteam.

Kellan, Tamika, Ruby și alte fete au mers împreună, au împărțit o limuzină și au dansat în gașcă cu picioarele goale tot timpul. M-am dus și eu la ele preț de câteva melodii, până când

Graham a venit tacticos și m-a invitat să dansăm pe o melodie lentă. Josh și Tyson nici măcar n-au venit. S-au dus acasă la Tyson și s-au uitat și au salivat toată noaptea la casete video cu Tony Hawk, care făcea scheme de skateboard.

După ce stăm câteva minute și privim licuricii, Josh ia un fir de iarbă între degetele mari și se înclină ca să sufle.

— Nu! strig. Știi că mă terorizează chestia asta.

Josh dă drumul firului de iarbă și se întoarce spre mine.

— Îmi pare rău pentru faza de mai devreme, zice încet. Când am spus că te-a apucat Graham de... știi tu. Am fost un dobitoc.

— Nu-i nimic, zic în timp ce dau de roata rotelor.

Mă las din nou pe spate în iarbă și mă uit la cer. Au apărut Venus și o fâșie de lună. Privesc stelele și mă întreb ce s-ar alege de Pluto dacă ar lovi-o un meteorit.

— Ar trebui s-o luăm din loc, spune Josh, arătând spre ceas. La Photomat închide în cinci minute.

— Nelson? întreb când intru pe ușă.

Tipul caută la litera N și scoate plicul meu. Când ne dă pachetul, lui Josh i se înroșesc lobii urechii. Îi dau tipului o bancnotă de zece dolari și el îmi dă restul.

Leșim și mergem preț de câteva magazine, până ajungem chiar sub un felinar. Desfac pachetul. Cum sunt cocoțată pe role, sunt aproape la fel de înaltă ca Josh. Pentru o clipă, piciorul i se atinge de al meu, dar se retrage repede.

Primele câteva poze sunt cu mine și cu mama în bucătărie. Josh pune mâna pe teanc, spunând parcă „hai, mai repede, mai repede”. Dar acum nu sunt sigură că vreau să aflu. Dacă într-adevăr ăsta e viitorul meu și nu sunt fericită, poate că ar fi mai bine să nu aflu până nu ajung în punctul ăla.

Josh îmi smulge fotografiile. Dă la următoarea poză și iată-ne pe toți la lac. Tyson o aruncă pe Kellan în apa rece ca gheața. Josh în prim-plan, se uită cruciș. Kellan și cu mine ne ținem pe după talie. Și slipul noului meu bikini cafeniu pe fundalul lacului ce se întinde în depărtare.

Vremurile bune de altădată.

16: //Josh

O să mă însor cu Sydney Mills.

O să mă *însor* cu Sydney Mills.

Sydney Mills o să fie soția mea.

Stau sub dușul fierbinte timp de zece minute. Când mi-e evident că n-o să aflu nimic dacă stau cu ochii cășcați la scurgere, opresc apa și îmi iau prosopul verde.

Simt în palme răceala chiuvetei de porțelan. În oglinda aburită din baie, îmi văd părul roșcat, răvășit, brațele subțiri și prosopul din jurul taliei. Cine știe cum, peste cincisprezece ani, mă transform din chestia *asta* în tipul care se însoară cu Sydney Mills.

Fac un pas înapoi, îmi încordez bicepșii și trag aer în piept. Reflexia cețoasă mă ajută să-mi imaginez că am mușchii mai mari. Și ce bine arăt!

Îmi fac cu ochiul.

— Așa, iubitule!

Dacă mai fac câteva flotări și abdomene în fiecare seară, poate mă transform și mai repede în tipul ăla. Mă întorc într-o parte și-mi încordez mușchii în oglindă, dar din unghiul ăsta nu pot să mă amănesc, sunt tot puștiul slăbănog care mai are doi ani până să termine liceul.

Deschid fereastra de la baie ca să mai iasă aburul. În partea cealaltă a pajiștii, în camera Emmei, lumina e stinsă. Probabil că s-a dus devreme la culcare.

Se apropie de miezul nopții. Mă uit prin dormitor, dar nu văd telefonul. Cobor la parter, aprind lumina discretă de pe hol și formez numărul lui frate-meu. În Seattle e mai devreme cu trei ore, așa că nu-mi fac griji că l-aș trezi.

După ce sună a doua oară, răspunde David. Pe fundal se aud râsete.

— Salut, sunt Josh, spun. Ai treabă?

— Sunt la facultate, răspunde. Mănânc un bol de Lucky Charms și mă uit la ultimul episod din *Prințul din Bel Air*.

Jur că dacă David sună mâine acasă, o să le spună alor noștri că a stat toată noaptea la bibliotecă și a învățat.

— S-au uitat și mama și tata în seara asta, spun. Nu te ia cu fiori când te gândești că vă amuză aceleași lucruri?

— Un pic, spune. Dar e Will Smith! Ți-am mai spus că, de fiecare dată când cântă melodia de pe generic, mă duc cu gândul la tine când ai încercat să cânti în stil rap la generală...

— Îmi aduc aminte, spun, întrerupându-l. Dar nu de-aia te-am sunat.

— Bineînțeles că nu, spune. Și ia zi, RedSauce, care e treaba?

— O fată, spun.

Îl aud cum închide televizorul.

— E drăguță?

— E superbă. Toți tipii din școală ar da orice să iasă cu ea.

— Și e interesată de tine? Întreabă David. Ce frate am!

— Nu, nu e interesată... încă. Inspir. E greu de explicat, dar cred că ar putea fi interesată de mine... până la urmă.

— De unde o cunoști?

— Nu o cunosc. Facem împreună ora de Probleme de socializare, dar e cu un an mai mare decât mine.

— Ai vorbit vreodată cu ea?

— Nu.

— Niciodată? Întreabă.

— Nu.

— Deci mai degrabă e fata la care visezi, spune. Nu-i nimic. Trebuie doar să spargi gheața.

— Exact la asta nu prea mă pricep eu.

— Indiferent de situație – spune –, nu te duce la ea s-o inviți în oraș. Dacă nu e niciun soi de legătură între voi, chestia asta poate părea ciudată.

— Și atunci ce fac?

— Stai deoparte și fă pe dezinteresatul, spune. Toată treaba e să nu ratezi ocazia când vine momentul.

Asta a fost dintotdeauna problema mea. Ratez ocazia și apoi îmi blestem zilele.

Răsucesc cablul telefonului pe după deget.

— Dar dacă simt că momentul ăla este acum, dar eu deja

ratez ocazia?

— Adică așa cum a fost cu Emma? întreabă David. Nu, ai mare grijă să nu se repete situația!

Marți

17: //Emma

Ajung la școală devreme și pornesc spre biroul redacției ziarului. Kellan trebuie să predea editorialele marțea și întotdeauna face modificări de ultimă oră cu Tamika West, care e editorul-șef. Când intru, Kellan și Tamika marchează paginile întinse pe o masă lungă.

— Salut, Emma, zice Tamika.

Kellan își ridică privirea.

— Ce-ai pățit?

— Adică?

Azi de dimineață mi-am îndreptat părul, ba chiar m-am și machiat, lucru pe care rareori îl fac când mă duc la școală. Dar azi aveam nevoie de un pic de încredere în mine.

— Pari ruptă, zice Kellan.

— N-am nimic... sunt doar un pic obosită.

— Poți să stai un pic? întreabă Kellan. Aproape am terminat.

Mă așez pe un scaun pătat dintr-un colț al biroului. E o sală aglomerată, și peste tot sunt tăieturi din ziare, ambalaje de gumă și cutii turtite de suc. Timp de câteva săptămâni, după ce i-a dat Tyson papucii, am mâncat de prânz la masa aia lungă.

Le ascult pe Kellan și pe Tamika discutând despre editorialul lui Kellan. Am citit și eu o ciornă. Are legătură cu o regulă a școlii care le interzice fetelor să poarte bluze care le expun abdomenul și se întreabă dacă asta nu cumva le încalcă drepturile consfințite de Primul Amendament. Asta mă duce cu gândul la felul în care poftea Graham la buricul meu ieri pe banca de rezerve. Venind încoace, i-am strecurat un bilet prin fantele de aerisire din vestiar, în care îi spuneam că nu ne vom vedea până după repetiția cu trupa. Așa nu mă mai pândește pentru o porție de giugiuleală înainte de ore. Până la urmă trebuie să o rup cu el, dar nu în dimineața asta.

Kellan își ia rucsacul.

— Gata?

Îeșim pe hol și deja încep să sosească elevii la vestiare. Habar n-am ce-o să-i spun lui Josh dacă dau de el. Era întuneric când

ne-am întors de la Photomat și ne-am urat noapte bună. Dar acum, în lumina puternică, fluorescentă de la școală, sentimentele mele sunt prea evidente.

— Ai auzit de petrecerea în aer liber a lui Rick de vineri? mă întreabă Kellan în timp ce urcăm scările. Tamika mi-a spus. E în seara Zilei Chiulului, dar nu sunt invitați numai cei dintr-a XII-a. Se ține pe plaja din spatele casei lui și sunt bine-veniți toți cei care vor să vină.

Rick Rolland este elev într-a XII-a, joacă fotbal, dă chefuri și are tot timpul o prietenă frumoasă. De fapt, el chiar a fost cu Sydney Mills anul trecut, dar se zvonește că a înșelat-o cu o elevă dintr-a IX-a.

— Rick locuiește aproape de lac? întreb, cu gândul la viitoarea casă a lui Josh și a lui Sydney

— Mda. Vrei să vii?

— Cred că da, zic, deși mi-e greu să-mi fac planuri pentru weekend când mie nu-mi stă mintea decât la ce are să se întâmple peste cincisprezece ani. În timp ce mergem prin aripa claselor de limbi străine, mă întorc spre Kellan. Crezi că e prea târziu să mă mai înscriu la cursul ăla de bio?

Kellan bate din palme.

— Te-ai răzgândit?

— Așa cred, zic.

Azi de dimineață m-am trezit cu un sentiment de tristețe. Însă, dacă le spun celorlalți că fac un curs la facultate cât încă sunt la liceu, o să par demnă de respect. De asemenea, mi-a plăcut biologia de anul ăsta, mai ales lecțiile despre genetică și ADN.

— O să fie mai grea decât biologia din liceu, dar o să te descurci de minune, zice Kellan. Și ai deja notele necesare, așa că sigur te acceptă.

— Sper, zic.

Kellan mă ia de braț și strigă:

— E primul nostru pas spre Facultatea de Medicină!

— Mai nou, facem Medicina?

— Putem chiar să stăm împreună. Și să ne facem rezidențialul la același spital!

Când spune asta, îmi dau seama că pot s-o caut pe Kellan pe Facebook. Poate chiar am să văd dacă face pe bune Facultatea de Medicină. Îmi place așa de tare gândul că Facebook nu se limitează numai la mine și la Josh. Aș putea căuta pe oricine, ca să văd ce-l așteaptă în viitor.

18: //Josh

Tyson și cu mine avem sport ora a treia. Dacă am practica vreun sport, n-ar mai trebui să facem și ora de educație fizică, dar merită sacrificiul ăsta. După ce te schimbi și te duci la terenurile de volei, ora propriu-zisă mai durează o jumătate de oră.

Mă șterg cu prosopul la fiecare subraț și apoi mi-l arunc înapoi în vestiar. Pe rândul celălalt, se aude pagerul cuiva.

Tyson are prosopul prins strâns în jurul taliei. Bagă mâna pe dedesubt ca să-și tragă pantalonii scurți.

— Am încercat și eu să-l conving pe tata să-mi ia un pager de ziua mea – spune –, dar el crede că numai doctorii și traficanții de droguri au nevoie de așa ceva.

Îmi adulmec subrațele și iau deodorantul din vestiar.

— De ce vrei unul?

— Ca să poată lua lumea legătura cu mine când e nevoie, spune.

— Chiar așa la mare căutare ești? întreb. Știu sigur că nu ești traficant de droguri, atunci te pomenesti că oi fi doctor și nu știe nimeni.

De după colț apare Kyle Simpson, gol pușcă, normal. Are în mână pagerul mic și negru, și apasă pe un buton ca să lumineze cele șapte cifre.

— Mi-a dat bip prietena mea, ne spune. Are cineva douăzeci și cinci de cenți să dau un telefon?

Prietena lui Kyle e la facultate și știm cu toții ce se întâmplă când îi dă bip în timpul orei de sport. Chiulește de la ora a patra și nu se mai întoarce până la finalul mesei de prânz.

Kyle e unul din foștii Emmei. Au fost ceva timp împreună anul trecut și Emma tot vorbea ce ca lumea era el la bustul gol. Se pare că tipilor le place să facă treaba asta dacă sunt musculoși. Inutil să mai spun că eu sunt genul care nu-și scoate bluza de pe el. Mă bucur numai că nu făceam ora de sport cu Kyle cât erau ei împreună. Asta-mi mai lipsea, să-l aud pe el vorbind despre Emma în timp ce defila pe acolo în fundul gol.

Mă prefac că mă caut de mărunțiș pe prosop.

— Îmi pare rău, frate.

Tyson își scoate pantalonii făcuți grămadă din vestiar, duce mâna într-unul din buzunare și îi aruncă o monedă de 25 de cenți. Kyle îl bate pe spate, apoi pornește iar plin de aere pe culoar. Când pleacă, Tyson și cu mine ne uităm unul la altul și ne cutremurăm.

— De ce face chestia asta? întreb în șoaptă. Să se îmbrace naibii, sau să se înfășoare cu un prosop.

— Exact, spune Tyson. De ce trebuie să-i văd eu cucul cinci zile pe săptămână?

Îmi trag tricoul pe cap.

— Poate de-aia te-ai despărțit de Kellan. Pentru că îi zici cuc.

— Dacă aș fi avut pager – spune Tyson –, pun pariu că încă am mai fi împreună.

— Dacă ai avea pager, ți-ar da tot timpul bipuri. Ți-ai petrece mare parte din viață dând fuga la cel mai apropiat telefon public ca s-o suni.

Se aude clopoțelul și îmi termin de legat șireturile. Apoi îmi smulg rucsacul din vestiar și îl pun pe bancă. Scot din buzunarul din față un pix și o foaie de hârtie, pe care mi-o netezesc pe coapsă. La prima oră, am început o listă cu titlul: „Oare ce se alege de...?” Până acum am scris numele a optsprezece persoane despre care vreau să caut informații pe computerul Emmei. Pe listă apar câțiva dintre cei mai deștepți elevi din anul meu. Poate că unul dintre ei descoperă remediul pentru SIDA sau concepe o mașină care nu merge cu benzină. Poate că președintele clubului de teatru ajunge pe Broadway. Dar fosta mea prietenă, Rebecca Alvarez, oare ce-o să facă peste cincisprezece ani?

De asemenea, mai sunt și cei prea ciudați ca să fie ignorați, ca de exemplu Kyle Simpson. Viitor stripper.

19: //Emma

Kellan și cu mine învățăm în bibliotecă. Kellan, care o să se descurce de minune la teze, face un test dintr-o revistă intitulat „Ce fel de prietenă ești?”. Eu încerc să-mi aduc aminte de evenimentele esențiale din războiul hispano-american pentru teza la istorie, dar de fapt mă gândesc la viitorul meu.

Închid ochii și îmi masez fruntea. E greu să-ți dai seama de prea multe când viitorul îți este zugrăvit în câteva propoziții întâmplătoare, aruncate dintr-odată. De asemenea, viața mi s-a schimbat de fiecare dată când ne-am uitat, așa că nici măcar nu pot anticipa ce-o să mă facă nefericită astăzi pe mine cea din viitor.

— Dai un chef cu fetele – citește Kellan – când te sună iubitul și te invită la cinematograf. (A) Îi spui că nu poți merge, dar că ești liberă mâine; (B) Îl inviți la cheful tău cu fetele; sau (C)...

— Niciuna din cele de mai sus, zic. Îi atrag atenția că de fapt nu vrea să vadă niciun film. Mă sună doar că poate îi pică o partidă de sex.

— Ai dreptate, zice Kellan, clătinând din cap. Băieții ăștia sunt tot timpul în călduri.

Îmi studiez unghiile.

— Tu te gândești vreodată cu cine o să te măriți într-o bună zi? zic eu.

— Interesant că întrebi de chestia asta. Kellan rânjește și îndoiaie un colț al paginii revistei. Azi de dimineață îi spuneam Tamikăi despre Teoria Soțului pe care am conceput-o eu.

— Ai o Teorie a Soțului?

— M-am gândit la chestia asta în timp ce așteptam la un stop ieri, zice. Bun, închipuie-ți că ești pe cale să mori într-o coliziune frontală. Tu mergi cu mașina pe o stradă, când un Ford Bronco vine în mare viteză spre tine. Știi că ți-a sunat ceasul. Așa că te uiți pe locul din dreapta și... pe cine vezi?

— E cumplit, Kel!

— Iute, zi pe cine vezi. Ăla e viitorul tău soț.

Îmi decojesc un pic din oja de culoarea mărganului de pe

unghia degetului mare.

— Eu sunt la volan?

— Da, și sunteți amândoi gata să muriți. Cine e?

— Nu știu, zic. Poate tu.

— Imposibil, zice. Tocmai am învățat la sociologie că nicăieri în lume nu sunt permise căsătoriile între persoane de același sex. Despre asta vorbesc în următorul meu editorial. Dar haide! Cine e pe locul din dreapta?

— Nimeni, zic și clatin din cap. Văd o pisicuță tărcată sau poate un cacadu din ăla cum poartă femeia aia din centru pe umăr.

Kellan lasă botul.

— Intră și tu în joc.

— Scuze. Bun, îl văd pe Cody. Dar tu? Pe cine vezi?

— Pe Tyson, zice, apoi deschide din nou revista.

— Pe Tyson? Mă uit peste umăr să mă asigur că nu ne-a văzut bibliotecara vorbind, dar stă la birou și citește *School Library Journal*. Ți-a frânt inima. De două ori! De ce uiți întotdeauna chestia asta?

— Pe el îl văd, zice Kellan. Nu mă pot abține. Dar vrei să auzi o chestie drăguță? Tyson îi ajută pe niște skateri de-a XII-a să facă rost de lemne pentru focul de tabără de la petrecerea în aer liber de vineri noaptea. Zici că e Paul Bunyan^[6], nu?

Când Kellan se întoarce la testul ei din revistă, mă gândesc la adevăratul meu soț din viitor, Jordan Jones Jr. El nu avea mare lucru pe pagina lui, deși e evident că-i place să pescuiască. Dar nu știu destule despre el încât să mi-l închipui pe locul din dreapta.

Apoi îmi vine gândul cel bun. Sar de pe scaun și străbat în grabă biblioteca. Din cauza lui e nașpa viitorul meu. Dacă reușesc să scap de el, poate că am și eu o șansă la fericire.

— Domnișoară Nesbit? zic.

Bibliotecara are o șuviță de păr roz și două inelușe de argint prinse de partea de sus a urechii.

— Sunt și cărți de telefon la bibliotecă?

Lasă revista deschisă la un articol despre cenzurarea cărților. E fără îndoială unul dintre cei mai bestiali profesori de la liceul

Lake Forest.

— E urgent? întreabă și scoate catalogul local Pagini Albe. Dacă trebuie să suni, te pot lăsa să folosești telefonul din spate.

— De fapt, caut cărți de telefon din alte state.

Domnișoara Nesbit se joacă cu unul din inelușe.

— Vreun stat anume?

Mi se accelerează pulsul.

— California?

— Ar trebui să cauți la biblioteca publică, zice domnișoara Nesbit. Au cărți de telefon din toată țara. Sunt sigură că au și din California.

20: //Josh

După ce face prezența, doamna Tuttle ne conduce pe cei din clasa mea pe hol spre aulă, unde o să ne întâlnim cu o altă clasă care face Probleme de socializare, pe scenă. Indiferent de eveniment, este singurul spațiu destul de mare încât să încăpem cu toții.

La capătul îndepărtat al holului sunt ușile duble ale aulei. Elevii domnului Fritz intră deja. Îmi amintesc de sfatul lui David, să nu ratez ocazia, așa că mă grăbesc să o prind din urmă pe Sydney Mills. În timp ce mă apropii, mă învăluie mirosul ei de cocos și îmi vin în minte imagini cu loțiuni de protecție solară și bikini. Și Waikiki! Adică Acapulco.

Nu vreau să forțez nota, dar trebuie să vorbesc cu ea măcar o dată, să scap de o grijă. Altfel, o să mă tot frământ și-o să mă întreb când o să mă bage în seamă. Nu mai târziu de ieri, nici nu mi-ar fi trecut prin cap că noi doi ne-am putea îndrăgosti unul de celălalt. Dar după ce am văzut fotografia aia cu Emma la lac și pe cea cu mine, cu Sydney și cu copiii noștri, e imposibil să fie o farsă.

Mă apropii discret de Sydney și merg pe lângă ea pe hol. Trebuie să spun ceva deștept. Ceva de care să-și amintească, pentru că au fost primele cuvinte pe care i le-am adresat. O să ne scriem cuvintele alea pe felicitările de Ziua Îndrăgostiților și într-o bună zi o să le spunem povestea nepoților noștri.

Sydney se uită la mine și-mi zâmbește. Asta e ocazia!

— Îmi... îmi place aula în care mergem.

Serios? Așa sparg eu gheața și sper să ne pecetluiesc soarta?

— Bravo, spune și zâmbetul îi pălește. Pentru că exact acolo mergem.

Ca să intrăm pe uși, cei din clasa noastră ne strângem într-o masă compactă de trupuri. O las pe Sydney s-o ia înainte, iar eu mă aprind tot la față de rușine. „Îmi place aula în care mergem” n-o să apară pe nicio felicitare de Ziua Îndrăgostiților.

Clasa cealaltă stă aproape de marginea scenei cu proful. Domnul Fritz este supraponderal, dar cu toate astea poartă

întotdeauna cămăși de poliester mulate. Se pare că ori de câte ori vorbește despre sex, sub sânii lui masculini apar semiluni de transpirație.

— Haideți să ne strângem împrejur, spune doamna Tuttle.

Se apropie de domnul Fritz și formăm cu toții un semicerc în jurul lor.

Sydney se așază la un capăt al semicercului în timp ce eu stau prin centru.

— Am venit aici ca să facem un exercițiu de grup, explică domnul Fritz. Sper că acesta vă va permite să vedeți dincolo de propria viață.

Lângă mine, un tip din clasa cealaltă șoptește:

— Punem pariu pe un dolar că Fritz și Tuttle se călăresc în cancelarie?

Doamna Tuttle face un pas înainte.

— Ne-am gândit că ar fi util să aflați câte perspective există asupra relațiilor, chiar și numai la elevii din două clase.

Pune o mână pe umărul domnului Fritz.

— Ce ți-am spus eu? întreabă tipul și rânjește la mine.

— Unul din lucrurile pe care am încercat tot semestrul să vă facem să-l înțelegeți – spune domnul Fritz – este că starea de bine vă este influențată de relațiile pe care le aveți.

Mă uit la Sydney. E foarte atentă în timp ce-și răsucesce o șuviță de păr. Îi privesc părul lung și pielea netedă. Este foarte frumoasă.

Domnul Fritz arată spre cele patru colțuri ale scenei.

— Fiecare colț va reprezenta o anume filozofie a relațiilor. Vă prezentăm un scenariu și patru opțiuni, apoi vă veți duce în colțul reprezentat de filozofia cu care sunteți cel mai mult de acord.

Îi dă clipboardul doamnei Tuttle.

— O să începem cu ceva ușor, spune ea. Imaginați-vă că vreți să ieșiți la întâlnire cu cineva de la școala noastră. Ați invita în oraș persoana respectivă..., ați aștepta atât cât e nevoie să vă invite ea în oraș..., îi spuneți prietenului vostru să afle ce crede persoana respectivă despre voi..., sau pur și simplu sunteți prea ocupați să ieșiți la întâlnire?

— Nu prea i se mai spune „întâlnire”, zice Abby Law.

Câțiva chicotesc, iar domnișoara Tuttle intervine:

— Mă rog, cum i se spune.

Tipul de lângă mine strigă:

— Cuplare! și acum toată clasa se pune pe râs.

Domnul Fritz arată spre fața scenei.

— Veniți în stânga avanscenei dacă ați invita în oraș persoana respectivă. Iar dacă mai degrabă...

Abby Law intervine din nou:

— De fapt arătați spre fundul scenei, în dreapta.

După ce sunt stabilite cele patru opțiuni, merg în colțul în care îi cer ajutorul unui prieten. Toamna trecută ar fi trebuit să-l pun pe Tyson să afle ce crede Emma despre relația noastră. M-ar fi scutit de o mare umilință.

— Nimeni nu este prea ocupat ca să iasă la întâlniri? întreabă doamna Tuttle și arată spre colțul gol.

Shana Roy ridică mâna. Orice tip din sala asta ar fi dat orice să îl invite ea în oraș.

— Era gata să mă duc acolo, spune ea. Dar dacă m-ar invita cine trebuie, sunt sigură că aş găsi timpul necesar.

— Nu asta era întrebarea, spune o altă fată. Ce-ai face dacă ai vrea *tu* să ieși cu un tip?

— Ai dreptate, spune Shana. L-aș invita în oraș.

Traversează scena, iar eu sunt fascinat de bucata de piele bronzată și goală care i se unduiește pe deasupra blugilor.

La masa de prânz, Kellan a vorbit despre noua regulă a școlii legată de expunerea taliei, și a spus că ea crede că încalcă drepturile elevilor. Tyson și cu mine am râs și el i-a spus că fiecare tip e împotriva regulii ăsteia, dar nu din cauza vreunui drept. Imaginea în sine merită! Chestia asta a ofticit-o pe Kellan și a aruncat cu o mână de cartofi în el.

— Se poate ca întrebarea asta să fie mai grea, spune doamna Tuttle. Se uită la clipboard și citește. Dacă lucrurile evoluează prea rapid din punct de vedere sexual, iar o fată este evident stânjenită, băiatul ar trebui să se oprească, chiar dacă fata nu a refuzat clar?

Cele patru colțuri reprezintă „da”, „nu”, „băiatul ar trebui să

„întrebe dacă e totul în regulă” și „nu știu suficiente lucruri”. Elevii încep să se ducă care încotro până când suntem aproape egal împărțiți între „da” și „să întrebe dacă e totul în regulă”. În mod surprinzător, trei fete consideră că e în regulă să continui.

Ruby Jenkins își apără punctul de vedere:

— Cunosoc fete care s-au aflat în situația asta. Și îmi pare rău, dar trebuie să spui ceva.

— Am înțeles, spune doamna Tuttle. Și acum, Ruby dacă un singur băiat măcar s-ar afla în colțul tău?

— I-aș trage un șut știți dumneavoastră unde, rânjește Ruby.

Celelalte fete din colțul ei râd și bat palma.

— E o prostie, spune un băiat – e cel care crede că Fritz și Tuttle se călăresc. E un exemplu de discriminare sexuală din partea femeilor. Fata trebuie să spună ceva.

Călărețul este elev de-a XII-a și joacă fotbal la universitate. Ori de câte ori trec pe lângă el pe hol, îmi vine să mă arunc pe burtă și să fac cincizeci de flotări.

— Nu asta era întrebarea, Rick, spune Sydney. Dacă un băiat insistă prea tare pe lângă o fată, iar ea este evident stânjenită, atunci trebuie să renunțe.

Câteva fete din spatele meu râd și una dintre ele șoptește:

— Nu știam că cineva a insistat prea mult pe lângă Sydney Mills.

Stau cu privirea ațintită asupra lui Sydney. Nu cred că ar fi putut auzi comentariul din partea cealaltă a scenei, dar pentru o clipă o văd mușcându-și buzele.

— Ce vreau să spun – zice ea cu un glas mai domol – e că nu trebuie să-i spună totul de la obraz.

— Deci el trebuie să-i citească gândurile? Întreabă Rick.

— Spun doar că...

Sydney se oprește în jumătatea propoziției și scutură din cap.

Domnul Fritz deschide gura, dar înainte să-mi dau seama ce fac, izbucnesc:

— Are dreptate. Așa e decent să procedezi.

Chiar am spus eu asta? E adevărat, dar de ce am vorbit tare? Și „așa e decent să procedezi?” Puteam să spun ceva mai de soi!

— Bine spus, zice domnul Fritz și lovește cu un creion pe

clipboard. Bun, următoarea întrebare are legătură cu sexul premarital și sunt convins că vor exista multe opinii ferme și aici.

— „Așa e decent să procedezi”? șoptește Abby Law. Ai vorbit ca tata.

Mă uit drept înainte și mă prefac că n-am auzit. Dar apoi, din partea cealaltă a scenei, remarc ceva neobișnuit.

Sydney Mills se uită direct la mine.

21: //Emma

După ce se sună de ieșire de la ultima oră, îmi pun saxofonul în vestiarul rezervat celor din trupă și mă duc iute în parcarea elevilor. Deși faptul că mă duc până la biblioteca publică pare un lucru inocent, știu că n-ar trebui să fac ceea ce sunt pe cale să fac. Și dat fiind că în același timp chiulesc de la atletism, cel mai bine e s-o șterg rapid de la școală.

— Emma! Stai așa!

Josh aleargă sprinten prin parcare și-mi face cu mâna. Nu l-am mai văzut de la masa de prânz, când l-am lăsat să-și pună skate-ul pe bancheta mea din spate.

— Trebuie să-mi iau skate-ul, zice. Mă duc cu Tyson la pista de skateboard a lui Chris McKellar.

— Meseriaș, zic și încerc să-mi mențin calmul.

— Ai pățit ceva? întreabă.

— Sunt bine.

Deschid portiera de pe partea șoferului și intru, evitând să-l privesc în ochi. Nu-mi place să fiu nesinceră cu Josh, dar nu pot să-i spun lui ce am de gând să fac. Viitorul meu soț n-a mai venit acasă de trei nopți. *Trei nopți!* Iar acum îmi cheltuiește mie banii pe o jucărioară electronică. Între timp, eu nici măcar nu-mi pot permite să merg la terapeut, lucru de care cel mai probabil am nevoie în viitor ca să pot vorbi despre *el*!

Trebuie să scap de tipul ăsta.

— Încotro? întreabă Josh.

Lasă scaunul din dreapta în față și se apleacă spre bancheta din spate.

— Nicăieri, zic. Apoi, pentru că am părut vinovată, adaug: Mă duc până la biblioteca publică să caut ceva.

Josh se uită precaut împrejur și șoptește:

— După cină, ar trebui să mai intrăm pe site-ul ăla.

— Bine, zic.

— Și m-am mai gândit la o chestie; cred că ar trebui să îi dăm un nume de cod ca să nu știe lumea despre ce vorbim.

— Ce zici de Facebook? zic și pornesc motorul. Nu a auzit

nimeni de el.

În timp ce mă îndrept spre intrarea bibliotecii, dau nas în nas cu Dylan Portman. Am ieșit împreună la începutul clasei a X-a. În vara aia, am fost la programul de formare de consilieri de la tabăra de zi YMCA. Când a început școala, eram deja împreună. Dar n-am avut o legătură prea puternică în afara taberei, așa că atunci când a rupt-o cu mine, nu m-a afectat prea tare. De-asta nu e prea neplăcut când ne întâlnim.

— Ce mai faci? mă întreabă Dylan.

Cară un teanc uriaș de cărți cartonate, așa că apuc de ușă și i-o țin deschisă. Îmi zâmbeste, etalând gropița aia sexy din obrazul stâng. Dylan știe că e arătos, și știe cum să se folosească de chestia asta.

— Ieși de la școală și te duci glonț la bibliotecă? întreabă și merge pe lângă mine.

— Tu vorbești, care cari teancul ăla de cărți?

— Le returnez pe ale soră-mii mai mici. Dylan rânjește și adaugă. Ca să vezi ce băiat bun sunt.

În general nu m-ar deranja să flirtez cu Dylan, dar am o misiune și nu pot permite nimănui să-mi stea în cale, chiar dacă respectivul are o gropiță sexy și părul brunet și ondulat.

— Am mult de căutat, zic. Apoi, ca să mă asigur că nu vine și Dylan cu mine în timp ce caut cărțile de telefon, adaug: Se poate să mă întâlnesc cu Graham mai târziu.

— Graham Wilde? Ce tare că s-a ras în cap. Dylan dă din bărbie spre biroul de returnări și spune: Nu te munci prea tare.

Aerul condiționat e dat la maximum în bibliotecă și mă ia cu fiori. Sau poate de vină e faptul că știu că sunt pe cale să descopăr numărul de telefon al viitorului meu soț. Mă duc direct la biroul de informații. Tipul care lucrează acolo ronțăie un creion în timp ce se uită la monitorul unui computer.

— Mă scuzați, zic. Bibliotecara de la școala mea mi-a spus că se poate să aveți cărțile de telefon ale altor state.

Dă pe taste și apoi se ridică de pe scaun, strecurându-și creionul după ureche. Îl urmez pe după un colț și coborâm niște scări, ajungând în sfârșit la un raft lung înțesat cu cărți de

telefon.

Bibliotecarul își încrucișează brațele.

— Cauți un stat anume?

— California, zic. Chico, California.

— Cred că asta e în districtul Butte. Își scoate creionul de după ureche, studiază urmele de mușcături și apoi scoate o carte de telefon de dimensiuni potrivite. Să-mi spui dacă mai ai nevoie de ceva.

Când se face nevăzut pe scări, mă așez cu picioarele încrucișate pe podea și trec iute la J. Sunt sute de Jones în Chico, California. Mă concentrez asupra literelor minuscule. Jones, Adam. Jones, Anthony. Jones, Anthony C. Jones, Arthur. Și așa o ține la infinit! Dar dacă pe soțul meu îl cheamă Jordan Jones Junior, atunci trebuie să-l cheme și pe taică-său tot Jordan. Dau pagina și, dezamăgită, constat că nu e nimeni cu numele de Jordan Jones.

Dacă nu e niciun Jordan, atunci poate că tatăl lui apare după inițială. Mă uit la începutul listei celor numiți Jones unde apar cei cu o singură literă, dar sunt o grămadă de oameni cu J. Strâng cartea de telefon la piept, mă duc fuga la etaj în căutarea unui xerox.

Îi dau bibliotecarului un dolar și îmi dă zece monede de zece cenți. Așez cartea de telefon pe suprafața netedă de sticlă a xeroxului, pun capacul și strecur o monedă în fantă. Cade cu un *pac* delicat și dau pe butonul verde de pornire.

22: //Josh

Stau în capătul de sus al pistei de skateboard din curtea din spate a lui Chris McKellar. Picioarele mi se bălăbănesc peste margine, în timp ce Tyson urcă pe o parte și coboară pe cealaltă. Chris a absolvit anul trecut, dar părinții lui încă ne mai lasă să-i folosim pista. Ca de obicei, aproape toți cei de pe pistă sunt dintr-a XII-a. Dar nu-i deranjează că venim, pentru că întotdeauna aducem pizza.

Lângă mine stă un tip care n-are treabă cu skateboardul, dar are în schimb un milion de întrebări.

— De ce se numește jumătate de tub^[7]?

A venit cu prietena lui, care tocmai a pășit pe marginea capătului celuilalt.

— Serious? Nu știi? Întreb.

— Mie mi se pare că e o rampă în formă de U, spune.

Are pleoapele lăsate și dă ușor din cap. Oare câtă iarbă a fumat pe ziua de azi? Indiferent de motiv, mă simt dator să-i răspund.

— Dacă ai mai lua încă o jumătate de tub, l-ai întoarce în jos și l-ai pune peste ăsta, ai obține un cerc complet, ca un tub, spun. De fapt, cred că mai degrabă ar fi oval.

— Știți cum ar trebui să-i spuneți? Devine întruchiparea seriozității: jumătate de oval.

Mă bate gândul să-mi dau drumul pe rampă, să-mi iau rucsacul și să-l adaug și pe tipul ăsta la lista cu „Oare ce se alege de...?”, care acum a strâns treizeci și șapte de nume. Începe cu Tyson, apoi cu frate-meu, părinții mei și continuă până la un tip care e în clasă cu mine, Frank Wheeler, și care ne-a spus odată că, dacă până la vârsta de treizeci de ani nu ajunge milionar, se aruncă în fața unui autobuz.

Tyson trece vijelios pe lângă mine, lovește mijlocul skate-ului de buză, apoi coboară iar. În partea cealaltă a rampei, prietena drogatului își aranjează casca. Luna trecută, când a venit, nimeni nu a vrut să-i acorde o șansă. Dar la prima coborâre ne-a făcut pe toți de râs.

— Ar trebui să-i spui prietenei tale să te învețe să folosești skate-ul, spun.

— Nici prin gând nu-mi trece, spune. E nevoie de prea mult echilibru.

Tyson se dă aproape de mine și se prinde cu suportul din spate de buză. Întinde mâinile și eu îl trag pe margine.

— Gata? întreabă. Trebuie să mă duc la muncă și să mă pregătesc de chef.

Mă întreb dacă peste cincisprezece ani Tyson o să se ocupe de GoodTimez Pizza. N-ar fi un loc prea nasol de muncă. Mie mi se pare bestial să ai toată viața pizza gratis la dispoziție. De fapt, probabil că Sydney și cu mine o să ne ducem copiii acolo de ziua lor.

Îmi dau drumul pe rampă, mă răsucesc la jumătate și închei cu o alunecare în genunchi.

— La ce oră e cheful de ziua de naștere? întreb în timp ce Tyson și cu mine intrăm pe poarta laterală.

— La cinci și jumătate, spune. Dar i-am zis lui Kellan că mă întâlnesc cu ea cu câteva minute înainte să încep. Are pauză la facultate și vrea să vorbim.

Lovesc spatele skate-ului de trotuar.

— Despre ce?

— Cine știe? spune. Probabil că e supărată pe mine din vreun motiv. Pe fata aia e imposibil s-o mulțumești.

— Nu trebuie să te întâlnești cu ea dacă o să te mănânce de viu, spun.

Ne oprim la o intersecție și Tyson se întoarce spre mine cu un rânjel pe față.

— Dar e așa de bună când e supărată.

Trecem strada, iar Tyson dă din cap spre drumul care duce la cimitir.

— Te deranjează dacă ne abatem un pic din drum?

Ne sprijinim skate-urile de porțile cimitirului și mergem pe poteca șerpuită acoperită cu pietricele. Mi se pare ciudat când mă gândesc că, la numai câteva rânduri distanță, aproape de locul de veci al lui Clarence și al lui Millicent, relația mea cu Emma a început să se destrame. Era frig în noaptea aia, așa că s-

a lipit de mine. Mai făcuse chestia asta, dar de data aia a părut altfel. A întrebat de balul din iarnă și dacă aveam de gând să mă duc. Eu unul nu voiam să merg, dar am spus că, dacă n-o invită nimeni, poate că ar fi bine să mergem împreună. Am spus chestia asta cu o tentativă de zâmbet în colțul gurii, ca s-o ia ca pe o glumă dacă voia. Mergeam prin umbra pietrelor de mormânt în tăcere și apoi, într-un târziu, a spus: „Poate.”

Mi-a plăcut cuvântul ăsta. Mi-am închipuit-o în rochia albastră scânteietoare pe care a probat-o ca s-o văd eu după ce a fost la Pittsburgh cu mama ei. Mi-am imaginat cum dansez pe o melodie lentă cu ea. Având chestia asta în gând, într-un final i-am spus că o plac. Inima îmi bătea cu putere și am făcut ceea ce de mult voiam să fac. M-am aplecat s-o sărut.

Dar Emma s-a retras.

— Ce faci?

— M-am gândit că poate...

A clătinat din cap.

— Nu se poate.

— M-am gândit că...

— Nu, a spus. N-aș putea. Ești... Josh.

Și atunci s-a schimbat totul.

Au trecut șase luni din noaptea aia și lucrurile se schimbă din nou, fără niciun dubiu. De fapt, se schimbă într-un fel pe care niciodată nu l-aș fi putut...

Nu.

După ore, când mi-am luat skate-ul din mașina Emmei, s-a întâmplat ceva. Poate faptul că nu m-a privit în ochi.

Sau felul în care a spus că se duce la bibliotecă să caute ceva. Emma e mai exactă de atât. Și dacă ascunde ceva, ar putea fi un singur lucru. Viitorul ei.

Dar dacă face ceva pe furiș ca să-și schimbe viitorul, fără să vrea mi l-ar putea strica pe al meu. Iar mie îmi place viitorul meu! O undă pornită astăzi ar putea provoca un taifun peste cincisprezece ani.

Mă uit la Tyson. Are privirea ațintită asupra pietrei de mormânt:

LINDA ELIZABETH OVERMYER

Iubita soție a lui William

Iubita mamă a lui Tyson James 2

5 noiembrie 1955–15 august 1982

— Trebuie s-o iau din loc, îi spun. Am uitat, dar am o treabă. Pot să trec mai târziu pe la GoodTimez.

— Bine, a spus Tyson și a dat din cap la mine. Eu mai stau câteva minute.

Străbat în fugă poteca pietruită. Odată ce ajung la parcare, îmi arunc skate-ul în față și sar pe el. Când ajung la trotuar, flexez genunchii ca să străbat cotitura abruptă, apoi cobor strada în viteză și în minte caut calea cea mai rapidă spre bibliotecă.

23: //Emma

Vâr paginile xeroxate în rucsac și pornesc în grabă spre mașină. Acum că am o listă cu nume la care să sun, trebuie să cumpăr o cartelă telefonică și să ajung acasă cât mai repede posibil.

Dylan mă prinde din urmă în parcare.

— Cred că meditezi foarte profund la ceva, spune. Te-am strigat de când ai ieșit pe ușă.

Îmi dau părul după urechi. Deși mi l-am îndreptat azi de dimineață, căldura de afară îl face iar să mi se răzvrătească.

În mod normal nu m-ar deranja să stau cu Dylan câteva minute, dar mă grăbesc. Știu că mă pregătesc să fac un lucru rău. Undele pe care o să le trimită în întreaga mea viață or să fie uriașe. Așa că trebuie să dau de Jordan Jones Jr. înainte să-mi intre în acțiune conștiința, sau înainte să mă întâlnesc cu Josh și să încerce să mă oprească.

— Încotro? întreabă Dylan în timp ce ne apropiem de mașina mea.

— Trebuie să iau ceva de la 7-Eleven.

— Poți cumva să mă iei și pe mine?

— Bine, zic. Dar mă grăbesc.

— Pot să cobor la 7-Eleven și s-o iau pe jos de acolo.

Descui mașina și urcăm amândoi. În timp ce Dylan își pune centura, observ cele trei cărți de la el din poală. *Weetzie Bat* și încă două din seria *Îngeri periculoși*.

— Mai nou îți place Francesca Lia Block? întreb. Pentru că sunt destul de sigură că nu sunt pentru sora ta mai mică.

— Sunt pentru Callie. E obsedată de autoarea asta. Tu le-ai citit?

Străbat parcare.

— Cine e Callie?

— Prietena mea. Locuiește în Pittsburgh, dar a fost la bal cu mine.

— Aha, fac.

— Suntem împreună de la Crăciun. S-o vezi cum se dă cu

snowboard-ul. Așa ne-am cunoscut.

După felul în care vorbește despre fata asta, pare serioasă treaba. Dar nu pot să nu mă simt un pic iritată. În vara în care eu și Dylan am fost consilieri în tabără, eu citeam toate cărțile scrise de Francesca Lia Block ori de câte ori aveam o pauză. Faptul că nu pare să-și aducă aminte de chestia asta mă doare cine știe din ce motiv.

Dylan îmi ține deschisă ușa de la 7-Eleven. Pe când ne luăm la revedere, mă uit de două ori în parcare ca să mă asigur că Josh nu e printre skateri.

La teighea, ezit între o cartelă de cinci dolari și una de zece. O aleg pe cea mai ieftină, îi dau banii tipului și apoi pornesc înapoi spre mașină.

Merg încet spre casă și îl privesc pe un tată pe aleea spre casa lui cum își ridică fiul ca să poată înscrie un coș de sus. Pe peluzele din fața caselor, aspersoarele trasează bolte tăcute. Cartierele astea au un aer așa de senin, de parcă ar fi înghețate în timp.

Între timp, Josh și cu mine înaintăm în viteză spre viitor.

Pornesc radioul și dau tare volumul. E *Wonderwall*, piesa lui Oasis. E preferata lui Kellan din momentul ăsta. O fredona mai devreme când am plecat din sala de studiu.

*Și toate drumurile noastre sunt șerpuitoare
Și toate luminile ce ne călăuzesc sunt orbitoare*

Opresc radioul. Nu trebuie să mă simt și mai vinovată de atât că am plecat acasă, că mi-am încuiat ușa de la dormitor și că am blocat definitiv unul din drumurile astea șerpuitoare.

24: //Josh

Sunt asudat când ajung la bibliotecă și simt aerul rece ca pe un șoc. Nu știu ce face Emma aici, așa că habar n-am unde s-o caut. Merg iute pe podeaua acoperită cu covoare și mă uit pe culoarele secției de ficțiune. Nu e nici urmă de Emma. Nu e la reviste, nici în sala copiilor. Într-un final, ajung la biroul de informații. Bărbatul care lucrează acolo privește monitorul unui computer.

— Mă scuzați, spun. A fost cumva o fată aici, probabil nu cu foarte mult timp în urmă? Trebuie să fi căutat... ceva.

— Va trebui să fii mai exact. Bărbatul scoate un creion de după ureche. Cum arată?

— E mai scundă decât mine, spun. E drăguță. Are părul creț, până aici, spun și arăt mai jos de umăr.

Bărbatul scrie ceva pe un carnet galben și apoi dă din cap.

— Da, a fost. Am vrut s-o întreb dacă se duce la facultate în Chico, pentru că e o...

Rahat!

— De ce voiati s-o întrebați despre Chico? mă interesez.

Privirea îi este atrasă de ceva din spatele meu și apoi dă exasperat din mâini.

— Le-am spus elevilor în practică să nu lase cărucioare goale aproape de xerox. Lumea își lasă acolo cărțile, nu le pune la loc pe rafturi.

— De ce Chico? întreb din nou.

Bărbatul iese din spatele biroului și merg alături de el către xerox.

— Ultima oară când am văzut-o – spune și ia o carte de telefon din cărucior –, prietena ta era aici, făcea fotocopii.

Are în mână o carte de telefon din California. *Ce faci, Emma?*

Îmi arunc privirea în coșul albastru cu hârtie de reciclat de lângă xerox și observ o singură foaie de hârtie. O scot. Copia e înnegrită, dar se vede suficient. Cineva a fotocopiat două pagini cu numerele de telefon ale unor persoane numite Jones.

— Prietena ta are de gând să meargă în California la

facultate? întreabă bărbatul. Pentru că fiica mea...

— Mă îndoiesc, spun, împăturesc hârtia și mi-o îndes în buzunarul de la spate. Dar vă mulțumesc.

Pornesc iute spre ușa de la intrare a bibliotecii. Când ies, sar pe skate și o iau spre casă cât mă țin picioarele.

25: //Emma

Nu e nimeni acasă. Chiar și așa, încui ușa la dormitor înainte să-mi scot din rucsac cele două foi. Le despățuresc pe birou și netezesc cutele cu degetele.

După ce marchez numărul gratuit de activare de pe spatele cartelei, încep prin a-l suna pe J.B. Jones. Intră robotul și mi se spune că este locuința lui Janice și a lui Bobby. Închid repede și îl tai pe J.B. Jones cu un creion.

Următorul număr pe care îl încerc este al unei doamne în vârstă, care e convinsă că sunt nepoata ei. Îmi irosește aproape cinci minute până să mă lase să închid. Ar fi trebuit să iau cartela de zece dolari.

Următorul este J.D. Jones. Urmez pașii de pe cartelă și formez numărul.

Îmi răspunde o femeie cu un glas melodios.

— Alo?

— Bună ziua – zic –, Jordan e acasă?

— Jordan junior sau senior? întreabă.

Îmi apăs telefonul pe umăr, îmi șterg mâinile transpirate pe pantalonii scurți și-mi dreg glasul.

— Junior, vă rog.

— Nepotul meu locuiește cu mama lui acum.

Pune-ți mintea la contribuție, Emma.

— Da, știu, zic. Nu i-am găsit numărul, dar m-am gândit că poate e ăsta.

La celălalt capăt se așterne liniștea.

— Cum spuneai că te cheamă? întreabă femeia.

Mă gândesc să-mi iau un nume fals, dar sunt și așa destul de emoționată.

— Mă numesc Emma. Suntem prieteni, ne știm de la școală.

— Jordan avea o mulțime de prieteni. Ai un pix la îndemână?

În timp ce dictează numărul, îl scriu pe marginea paginii xeroxate. Ne luăm rămas-bun, închid și mă uit la numărul de telefon al viitorul meu soț.

Unii oameni ar aștepta. Josh, de exemplu, s-ar gândi pe

îndelete la chestia asta. Ar analiza opțiunile, apoi l-ar suna pe fratele său David ca să-i ceară părerea. Eu, pe de altă parte, tocmai întorc cartela de telefon și încep să formez.

— Alo?

E vocea unui tip.

— Jordan?

— Nu, sunt Mike. Stai puțin.

Lasă telefonul din mână. Pe fundal se aude un televizor și ceva ce pare a fi un mixer. Mike, care bănuiesc că este viitorul meu cumnat, îl strigă pe Jordan și apoi spune:

— De unde să știu eu?

Se oprește mixerul. Niște pași se apropie de telefon și apoi un tip spune:

— Da.

— Jordan? întreb.

— Cu cine vorbesc?

— Emma, zic și zâmbesc larg. Ne-am întâlnit... de curând la petrecere...

Îmi țin răsuflarea și sper că Jordan a mers la vreo petrecere la un moment dat, în luna care a trecut

— La Jenny Fulton? întreabă.

Răsuflu.

— Da. La Jenny.

Nu erau prea multe informații când l-am căutat pe Jordan pe Facebook. Era numele lui, fotografia și orașul natal. Chiar și așa, scopul meu e să-l țin la telefon destul de mult încât să-mi dau seama cum ni se intersectează viețile la un moment dat, în viitor.

— Ce mai faci? întreabă.

— Nu mare lucru, zic. Tu ce-ai mai făcut?

— Pe-aici.

Liniște.

— Ai... mai fost la pescuit în ultima vreme? întreb.

— Ăăă, nu, spune. Nu am fost niciodată la pescuit.

Liniște mormântală.

— Atunci ce-ai mai făcut? întreb.

— Mi-am căutat o slujbă de vară.

— Ca lumea, zic.

Pornește iar mixerul.

— Auzi? Voi ai să-mi spui ceva? întreabă. Pentru că ar trebui să-mi văd de...

— Da, bine, zic și grăbesc pasul. În orice caz, mă gândeam la discuția de la petrecere.

— Ești sigură că nu te referi la Jordan Nicholson? întreabă. Cred că a fost și el acolo. Întotdeauna ne confundă lumea.

Ciudat, dar Jordan nu pare a fi un nemernic. Mai că pare de treabă. Atunci cum e posibil ca într-o bună zi să devină genul de om care să nu vină acasă timp de trei nopți și cel mai probabil să mă înșele în timpul asta? Ar crede că e posibil așa ceva dacă i-aș spune acum chestia asta?

— Sunt sigură că erai tu, zic. Vorbeam unde vrem să dăm la facultate și tu...

— Stai un pic, spune Jordan.

Aud o ușă cu plasă trântindu-se și un glas de fată care spune:

— Ești gata?

Jordan îi spune că termină imediat.

— Scuze, îmi zice. Nu, chiar cred că vorbești despre Nicholson, pentru că eu sunt deja la facultate. Abia am ajuns acasă în vacanța de vară.

— Serios? spun cu un glas gătit. Unde faci facultatea?

Strâng din ochi. Poate că acolo ne-am cunoscut. În mare mi-am făcut lista cu facultățile la care vreau să mă înscriu anul viitor, toate în afara statului, toate aproape de ocean.

— La Tampa State, zice. Abia am terminat anul I.

Deschid ochii și mă forțez să râd.

— Ai dreptate. Chiar era Jordan Nicholson. Îmi pare așa de rău...

— Vrei numărul lui? întreabă. Cred că-l are Mike.

— Nu, stai liniștit. Îl am.

— Bine, păi atunci...

Cineva oprește televizorul și o aud pe fată râzând pe fundal.

În timp ce țin telefonul la ureche, chiar mă simt tristă. În viitor, Jordan și cu mine trebuia să ne întâlnim la facultate și să ne căsătorim. Acum probabil că nici măcar n-o să ne cunoaștem.

Ne luăm rămas-bun. Când se întrerupe legătura, continui să ascult liniștea ce se revarsă din receptor. Până la urmă intră robotul și-mi spune că mai am nouăzeci și trei de cenți pe cartelă. Închid și mă duc la comodă.

În sertarul de sus, sub șosete și lenjerie, îmi țin jurnalul. Nu scriu prea mult în el, poate de câteva ori pe an. Dau la ce-am scris în martie. E o listă pe care am făcut-o după ce am stat de vorbă despre înscriere cu consilierul de la facultate.

Topul facultăților Emmei

1. *Universitatea Tampa*

2. *Universitatea North Carolina din Wilmington*

3. *Universitatea California din San Diego*

Iau o cariocă neagră din birou și tai cu o linie „Universitatea Tampa”. Dacă nu merg acolo la facultate, n-am să-l întâlnesc pe Jordan. Iar dacă nu-l întâlnesc pe Jordan...

Se aude o bătaie în ușă. Îmi ascund jurnalul înapoi în sertar.

— Cine e?

Mânerul se răsuțește, dar ușa e încuiată.

— Emma, zice Josh. Trebuie să stau de vorbă cu tine.

Când deschid ușa, Josh are părul ud de transpirație și câteva suvițe încâlcite pe frunte, într-o mână ține brelocul cu Scooby-Doo și în cealaltă o foaie de hârtie îndoită.

— Ai pățit ceva? întreb.

Se șterge pe frunte.

— Am venit pe skate până aici de la biblioteca publică.

Mă uit neliniștită la hârtia din mâna lui.

— Cred că am plecat cu puțin înaintea ta.

Josh despăturește hârtia, încruntat. E prima copie pe care am făcut-o din cartea de telefon. A ieșit prea întunecată și am aruncat-o la coșul de gunoi pentru hârtie de reciclat.

— Știu ce vrei să faci – zice Josh –, dar nu poți să nu te măriți cu viitorul tău soț.

Din cauza felului în care spune „să nu te măriți”, mi se strânge stomacul.

— Nu poți să schimbi ce trebuie să se întâmple, zice. Știu că

ești supărată din cauză că ești măritată cu cretinul ăsta, dar din câte scrie pe Facebook, încă suntem prieteni. Promit că am să fiu alături de tine. Dacă o să ajungi la divorț, poate îți împrumut eu bani pentru avocat, sau te las să te muți pentru o vreme în camera de oaspeți.

Să-mi împrumute bani? Mă apucă furia. *Mda, pentru că el și Sydney sunt atât de bogați!*

Josh observă cartela telefonică de pe birou, cu partea argintie de pe spate sub care este codul de activare răzuită.

— Ai făcut-o deja? întreabă cu un glas înăbușit.

Dau ușor din cap.

— Ai vorbit cu Jordan?

— S-a terminat, zic. N-o să ne mai întâlnim niciodată.

Josh se albește la față.

26: //Josh

Și uite așa, viitorul s-a schimbat definitiv.

Cincisprezece ani de istorie, de istorie *viitoare*, s-au schimbat pentru că Emmei nu i-a plăcut tipul cu care s-a măritat. Dar n-a avut la dispoziție decât câteva propoziții de peste cincisprezece ani. Nu sunt suficiente informații încât să ia așa o decizie drastică în viața ei. Și a lui! Dacă mă gândesc mai bine, orice persoană care ar fi fost influențată de relația lor, chiar și la modul cel mai superficial, va suferi modificări nenumărate și nebanuite.

Îmi vine să urlu și să râd isteric în același timp. În loc de asta, mototolesc copia din mână și o arunc în partea cealaltă a camerei. Hârtia abia dacă scoate un sunet când se lovește de perete.

— Nu poți să faci așa ceva! strig.

— De fapt – spune Emma și-și încrucișează brațele – e simplu. El face facultatea la Tampa, așa că nu mă mai înscriu acolo. Acum North Carolina a devenit prima mea opțiune.

Mă prăbușesc pe patul ei și-mi apăs ochii cu mâinile. Nu înțeleg! Știe că cea mai mică schimbare din prezent ne va afecta viitorul. În prima zi, Emma era șomeră. A doua zi avea de muncă, dar habar n-avem ce s-a schimbat încât să se întâmple chestia asta. Odată când ne-am uitat, Jordan se dusesse la pescuit. Dar mai târziu, în mod misterios, nu venise acasă de trei zile. Apoi macaroanele cu brânză au devenit lasagna. Poate că Emmei nu i se pare important faptul că a pregătit altceva la cină, dar dacă data viitoare când mai gătește, ceva o determină să prepare drob de vită și ia boala vacii nebune și moare, pentru că o mică undă îi schimbă planurile în legătură cu cina de peste cincisprezece ani?

Darămite să-și schimbe viitorul soț? În mod special? Consecințele unui asemenea gest sunt incommensurabile!

— Recunoaște, spune Emma. Ai fi făcut și tu la fel dacă ai fi avut o viață la fel de nasoală ca a mea.

— Nu. Mă ridic în capul oaselor. N-aș fi făcut-o. Nici nu știi

ce altceva ai schimbat. Astea sunt lucruri periculoase, Emma.

— Uite cine vorbește, spune Emma. Ieri ai făcut o față de fraier la Sydney. Ai fi făcut-o dacă n-ai fi știut că ai să te însori cu ea?

— Eu vorbesc despre schimbarea *viitorului*, spun.

Emma râde.

— Și tu ce crezi că se întâmplă când faci altceva în prezent? Se schimbă viitorul. Ai făcut și tu la fel ca mine.

— Nu e același lucru, și știi foarte bine, spun. Al meu era o reacție, dar tu ai făcut intenționat o schimbare uriașă. Tu chiar voiai să mergi la Tampa. Te-am văzut căutând cu Kellan despre ea în catalogul cu topul universităților și spuneai cât de aproape e de locul în care trăiește tatăl tău. Iar acum nu te mai duci acolo? Trebuie să facem exact ce-am fi făcut înainte să descoperim Facebook.

— De ce? întreabă Emma, și văd că e gata-gata să plângă. Ca să ajung șomeră la treizeci și unu de ani ca prima oară când am verificat? Sau să fiu supărată că soțul meu îmi cheltuiește toți banii când am un loc de muncă?

— E mai complicat de atât, spun. Dacă atunci când erai șomeră urma ca a doua zi să-ți găsești slujba perfectă? Sau poate, atunci când soțul tău își dădea seama că te-ai supărat că și-a cumpărat iPad-ul ăla, a doua zi îl dădea înapoi. Emma, tu vezi doar mici fragmente de viitor.

— Nu-mi pasă, spune. Știu că nu eram fericită și chestia asta trebuia schimbată.

Treaba asta mă neliniștește. Viitorul pare așa de fragil. De exemplu, deja am văzut că fac facultatea la Universitatea Washington, ca frate-meu. Și categoric vreau să se întâmple așa, dar dacă faptul că știu mă face să mă las pe tânjală și apoi sunt respins?

— Iar faci fața aia, spune Emma în timp ce introduce adresa de e-mail.

— Ce față?

— Ca atunci când mă judeci.

Emma introduce parola ca să intre pe Facebook și apoi se întoarce spre mine în mod voit încet.

— O să-ți vorbesc cât de calm pot, spune. Felul în care mă judeci îmi spune că nici măcar nu încerci să înțelegi cum era pentru mine viața aia.

— Nu că n-aș încerca. Doar că...

— Ești extrem de egoist și de nemilos.

— În ce fel sunt nemilos?

— Știi de ce nu-ți pasă? Emma se enervează din ce în ce mai tare. Pentru că tu ai soția perfectă, ai copii frumoși. Iar eu locuiesc în camera ta de oaspeți! Am măcar fereastră la camera aia?

Când Emma spune chestia asta, mă chinui să nu-mi arăt sentimentele pe față.

— Înțeleg, spun.

— Ba *nu* înțelegi! Ești cu nasul pe sus, dar dacă ar fi inversate rolurile? Emma ridică dintr-o sprânceană. Așa e. Dacă eu mă măritam cu Cody și primeam tot ce-mi doream, iar *tu* nu te alegeai cu nimic? De fapt, dacă cu *asta* te alegeai, cu nimic? Pentru că exact asta e Junior!

— Am înțeles, spun mai ușor de data asta. Serios.

— Bine.

Emma se întoarce din nou spre computer și dă clic pe poza mică din colț.

— Stai un pic! Sar de pe pat și o răsucesc pe Emma. Înainte să te uiți, trebuie să stabilim niște reguli. Chestia asta devine prea serioasă să ne dăm seama din mers cum funcționează.

Peste umărul Emmei, văd că pagina ei s-a încărcat în mare parte. Poza din colț e alta decât cea de ieri. Ochii Emmei adulte sunt închiși. Stă cu capul lipit de un bebeluș care poartă o pălărioară roz, moale.

— Ce fel de reguli? întrebă.

— Nu putem fi excesiv de pretențioși, spun.

Fetița are un balonaș de salivă între buze.

— Dacă noua ta viață pare cât de cât fericită, o lăsăm așa.

Emma întoarce ușor capul.

— Vezi ceva pe ecran, e clar.

— Înainte să te uiți – spun și țin bine de scaun – trebuie să promiți că n-o să modifici viitorul dacă nu este absolut

îngrozitor. Și chiar și așa, mai întâi trebuie să discutăm.

— Bine. Și acum mă lași să văd dacă am scăpat de el? E tot ce mă interesează.

Îi întorc scaunul.

Emma chițăie.

— Un copilaș! Am un copilaș!

Atinge fețișoara fetei și apoi își mută degetul pe ecran.

Căsătorită cu Kevin Storm.

Emma își lasă ușor mâna în poală.

— Ai reușit, spun. Ai scăpat de Junior.

Mă uit din nou la numele noului ei soț. *Kevin Storm*. Pare pseudonimul unui supererou.

— Voiam și eu să fiu fericită, spune ușor. Dar în același timp vreau să fie fericit și Jordan Jones. E ciudat?

— Privește lucrurile în felul ăsta, spun. Acum că te-ai scos din peisaj, îi permiți și lui să găsească persoana cu care îi era scris să fie.

— De exemplu, cu târfa aia cu care se culcă de trei nopți? Emma se apropie de monitor și apoi lovește ecranul cu degetul. Uite! Acum sunt biolog marin!

Lucrează la Laboratorul de Biologie Marină

— Chestia asta e la plesneală, spun.

— Ba nu, spune. Îmi place foarte mult oceanul. Mai ții minte când am fost pe la tata în Florida Crăciunul trecut? Am făcut împreună un curs de scufundări.

— Nu e de ajuns să-ți placă oceanul ca să te faci biolog marin, spun.

În același timp, nu vreau s-o dezumflu, dar pun pariu că într-un laborator muncesc mulți oameni care nu sunt biologi.

Emma mă privește cu dispreț.

— Te anunț că anul viitor o să fac biologie nivel avansat la facultate cu Kellan.

— De când te bagi tu la așa ceva?

Emma se duce la fotoliul *papasan* și-și îndoaie picioarele în față.

— Oh, mă scuți. N-am știut că trebuie să-ți spun ție totul.

Îi iau Emmei locul la computer.

— Bun, acum că ești fericită, am să mă asigur că fericirea ta nu mi-a stricat mie ploile cu Sydney.

Mă pregătesc să mă caut pe lista de prieteni a Emmei, când îmi observ numele și ceva ce am scris chiar acolo, pe pagina ei.

— Ia ascultă, spun și apoi citesc tare.

Emma Nelson Storm

E aici o piață a fermierilor unde au o grămadă de alimente locale. Tocmai am cumpărat o plăcintă de piersici organică. Soțul meu o să fie în culmea fericirii!

Acum Îmi place Comentează

Josh Templeton Mi se face foame.

Acum 2 minute Îmi place

— Vezi? spune Emma. Îl aduc în culmea fericirii pe soțul meu cel nou!

Poza de ieri mă înfățișa cu o grămadă de baloane. Acum e doar un ochi fotografiat de aproape. Dau clic pe ochi și în timp ce pagina se încarcă încet, bat darabana pe birou.

Căsătorit cu Sydney Templeton

— Este! exclam, sar de pe scaun și lovesc entuziasmat unul din lampioanele din hârtie.

— Ai grijă la ornamente, spune Emma, dar zâmbește. E și normal! Ne așteaptă un viitor bestial. Chiar dacă Emma și-a schimbat soțul, Sydney tot nu s-a putut lipsi de mine. Relația asta e menită să reziste și nimic nu-i poate sta în cale.

Mă așez confortabil pe scaun și îmi citesc tare comentariile. Primul e plicticos.

Josh Templeton

Lucrurile bune li se întâmplă celor care știu să aștepte.

Acum 16 ore Îmi place Comentează

Dennis Holloway Parcă ai fi o prăjitură cu răvaș.

Acum 14 ore Îmi place

Următoarea nu e cu mult mai bună de atât.

Josh Templeton

A început numărătoarea inversă.

Ieri la 11:01 p.m. Îmi place Comentează

Mă întorc spre Emma.

— Habar n-am despre ce vorbesc.

Emma ridică din umeri în timp ce-și roade unghia de la degetul mic.

Mă întorc înapoi spre computer și dau mai jos, studiind și celelalte comentarii.

— Promite-mi că dacă devin vreodată așa de plicticos, o să...

Și atunci înțepenesc.

Emma țâșnește de pe scaun.

— Ce e?

Ne uităm amândoi la o fotografie din josul paginii.

E o poză cu Sydney din profil. Se ține de abdomenul uriaș!

Josh Templeton

Iubita mea o să-mi dăruiască din clipă în clipă primul meu copil.

16 mai 9:17 a.m. Îmi place Comentează

— Ce siropos, spune Emma, dar apoi își dă seama. Stai un pic, *primul* copil?

Mă ridic așa de repede încât sunt gata-gata să leșin. I-am zis eu. I-am zis eu! Chestia asta cu viitorul e periculoasă. Nu putem să umblăm în el și să scoatem detaliile care nu ne plac. Stau pe marginea patului Emmei și privesc în gol spre oglinda care atârna pe ușa ei. Dacă faptul că-și schimbă soțul îmi afectează mie copiii, atunci viitorul este și mai fragil decât credeam. Urmările sunt imposibil de anticipat.

— Dacă eu am schimbat chestia asta prin ceea ce am făcut, atunci îmi pare rău, spune Emma.

Trei dintre viitorii mei copii au încetat să mai existe înainte de a avea șansa să se nască măcar. N-o să mai construiesc niciodată o machetă a sistemului solar cu băiatul ăla, și nici n-o să le mai duc pe fetițele gemene să-și serbeze ziua de naștere la GoodTimez.

Emma se așază lângă mine pe pat. Își freacă palmele ca să și le încălzească. Minteă îmi spune să plec de-acolo, însă nu pot.

— Dar nu înțeleg, spun.

Mă apasă cu degetele de-a lungul mușchilor de pe ceafă.

— Cred că trebuie să ne dăm seama că e imposibil să controlăm acest fel de schimbări.

— Cum adică acest fel de schimbări?

— Copiii tăi. Copiii mei, spune. Câte îți mai aduci aminte despre spermă de la ora de Educație pentru sănătate de semestrul trecut?

Mă întorc și o săgetez cu privirea pe Emma.

— Ce legătură are?

Emma mă strânge de amândoi umerii.

— Indiferent cât de mică e unda, partea cea mai vulnerabilă a viitorului nostru or să fie copiii. Dacă ne tot uităm pe Facebook, n-ar trebui să ne atașăm prea tare de...

— Chestia asta mi-a alterat calitatea spermei? întreb. Ce vorbești?

Emma îmi trasează cu degetele mari mici cercuri în jos, de o parte și de alta a coloanei.

— Toate lucrurile astea se petrec peste câțiva ani. Gândește-te câte miliarde de mici detalii trebuie să se suprapună între prezent și viitor pentru ca totul să fie exact la fel. E imposibil. Chiar și masajul, lucru care ieri nu s-ar fi întâmplat, face ca tot ce se întâmplă apoi să se modifice un pic.

— Și ce are asta a face cu sperma mea?

Emma își duce degetele în spatele urechilor mele.

— Mai știi când v-a vorbit profa despre numărul de spermatozoizi pe care îi eliberați ori de câte ori...

— Dacă mă gândesc mai bine, am putea să nu mai vorbim

despre chestia asta? Întreb, și atingerea ei mă face să dau ochii peste cap.

Mă freacă cu vârful degetelor pe brațe. *Doamne, ce-mi place.*

— Ori de câte ori ejaculezi – continuă –, eliberezi în jur de patru sute de milioane de spermatozoizi. Și fiecare este pe deplin unic.

— Serios, nu vreau să vorbesc despre lucrul ăsta.

Întrucât degetele ei îmi urcă din nou pe brațe și discutăm despre spermă, lucrurile încep să se încingă acolo jos. Mă aplec ușor în față și-mi pun antebrațele în poală.

— Vrei să-mi masezi numai umerii? Întreb.

În timp ce Emma își așază iar mâinile pe umerii mei, se aude un zgomot din computer, ca praful de zâne, dar digital.

— Am un mesaj pe chat! Emma se dă iute jos din pat. Până acum n-am mai primit așa ceva.

Îmi pun picior peste picior și mă întorc spre computer.

— Numele de pe ecran zice că e de la DontCallMeCindy, spune Emma. Habar n-am cine e, dar mă întreabă dacă sunt Emma Nelson de la Lake Forest. În timp ce tastează, Emma îmi spune ce scrie. „Mai întâi spune-mi tu cine ești.”

Vreau să mă uit la monitor, dar deocamdată mi-e imposibil să mă ridic.

Mai apare un mesaj. Emma citește pentru sine, apoi mijește ochii la mine.

— Ai dat de dracu’.

— Poftim? De ce?

Mai scrie câteva cuvinte și apoi dă Enter.

— Acum cinci minute – spune – îmi țineai lecții despre schimbarea viitorului. Dar se pare că și tu l-ai cosmetizat.

— Ce tot spui acolo? Întreb râzând.

— Ipocritule! Altfel de ce mi-ar cere Sydney Mills numărul tău de telefon?

27: //Emma

Josh se apleacă în față pe patul meu, cu un picior peste celălalt.

— I l-ai dat, da?

Zâmbesc larg și-mi lovesc bărbia.

— Hm, a trebuit să mă gândesc dacă...

— Emma! I-ai dat numărul meu lui Sydney Mills?

— Bineînțeles că da.

— Ce-a zis?

Mă uit la monitor. Am închis fereastra de mesaje instantanee odată ce a ieșit Sydney. N-a mai rămas deschisă decât pagina de Facebook a lui Josh, cu abdomenul uriaș al lui Sydney.

Josh Templeton

Iubita mea o să-mi dăruiască din clipă în clipă primul meu copil.

16 mai 9:17 a.m. Îmi place Comentează

Ce mă irită comentariul ăla. E mai siropos decât orice comentariu ar fi în stare să facă acum Josh. Presupun că așa devine, sentimental, supusul lui Sydney, de parcă n-ar avea viață proprie.

Josh se uită la mine animat de speranță și îndurerat în același timp.

— Trebuie să știu *exact* ce a spus.

— Ce-ai fi vrut să spună? Că fuge cu tine în lume la volanul decapotabilei?

Nu era cinstit. Nu știu de ce sunt așa scârbă.

— Spune că mi-a aflat nickname-ul de la Graham. Așa că i-am dat numărul tău și mi-a mulțumit.

Josh se uită la mine.

— Credeam că ești fericită acum că ești măritată cu Kevin Storm.

— Nu schimba subiectul, zic. Erai așa de supărat pe mine că l-am sunat pe Jordan, dar hop, vine Sydney Mills și-mi cere

numărul tău de telefon. Trebuie să fi făcut tu ceva mai mult ieri la oră, nu doar fața aia de fraier.

Josh înalță din umeri.

— Nu asta mi-a fost intenția.

— Dar ai făcut ceva?

— Azi eram la ora de Probleme de socializare și vorbeam despre relații, iar un tip de-a XII-a a luat-o tare. Așa că i-am luat apărarea. Ce-ar fi trebuit să fac?

— I-ai luat apărarea lui Sydney pe tema problemelor cu relațiile? Cine a luat-o tare?

— Rick și nu mai știu cum. E în clasa domnului Fritz.

— E fotbalist?

— Îl cunoști?

Nu-mi pot reține un hohot de râs.

— Îi iei apărarea lui Sydney în fața lui *Rick Rolland*?

Pe Josh nu-l interesează vedetele liceului, sau cine cu cine a umblat, și e extraordinar. Dar Rick Rolland e tipul care dă petrecerea în aer liber care o entuziasmează așa de tare pe Kellan. El și cu Sydney au fost împreună mai demult, iar Josh n-ar trebui să se bage în așa ceva.

— Se purta ca un dobitoc, zice Josh. Și în plus, n-a fost cine știe ce.

Ba știm amândoi că a fost. Unda asta o să afecteze viitorul lui Josh la modul serios.

Josh inspiră adânc.

— Azi mă gândeam la faza asta cu Facebook. Mai ții minte chestia aia de vara trecută de la lac, când Frank Wheeler a spus că o să ajungă milionar și toată lumea a râs?

Nu știu exact unde bate Josh, dar sunt ușurată că renunțăm la subiectul cu Sydney și soții mei.

— A zis că se aruncă în fața unui autobuz dacă nu face un milion până la treizeci de ani.

— Exact. Josh bagă mâna în rucsac și scoate o bucată de hârtie îndoită. Am făcut o listă cu persoane pe care ar trebui să le căutăm pe Facebook. De exemplu, mama și tata, David, Tyson...

— Și Kellan! adaug. Mă gândeam și eu la același lucru astăzi.

Vreau să văd dacă ajunge la Facultatea de Medicină.

Mă răsucesc spre computer și mișc mouse-ul. Dispare economizorul de ecran cu cărămizi și am ocazia să văd din nou burta de gravidă a lui Sydney.

— Mai întâi ar trebui să reîncărcăm pagina ta, zic. Dat fiind că azi ai fost supereroul lui Sydney și acum o să te sune, pun pariu că s-a schimbat totul. Probabil ideea era să nu vă cuplați decât mult mai târziu și...

— Așteaptă.

Josh se ridică.

Săgetuța se mișcă pe deasupra butonului de reîncărcare, dar vorbește pe un ton așa de serios încât nu dau clic.

Josh își bagă adidașii în picioare și își ia skate-ul și rucsacul.

— Încerc să mă întorc mai târziu. Să nu cauți pe nimeni fără mine, da?

În timp ce coboară iute scările, strig:

— Știu eu unde te duci! Nu ți se pare că dacă stai cu ochii pe telefon e...

Înainte să apuc să termin, ușa de la intrare se închide.

28: //Josh

Sydney Mills a cerut numărul meu de telefon!

Intru în viteză pe ușa de la intrare și apoi urc scările până la mine în dormitor.

Sydney Mills a cerut numărul meu de telefon!

Încă nu înțeleg, dar trebuie să accept realitatea asta. O să înceapă cu un telefon, care va duce la căsătorie, copii și o casă în Crown Lake. O să am un post ca lumea în design grafic și probabil că o să am și o mașină rupere. Un BMW sau, dat fiind că stăm la țară, un Chevrolet Tahoe. Sau și una, și alta! Poate că peste cincisprezece ani o să am o mașină așa de incredibilă încât acum nici prin cap nu-mi trece.

Am patul nefăcut și tricouri împrăștiate peste tot pe podea. Nu pare camera unui tip pe care l-ar suna Sydney Mills. Dar așa e. Și m-ar putea suna din clipă în clipă.

Unde e telefonul?

Mă răsucesc prin cameră. Dacă sună telefonul, poate trebuie să sap adânc până dau de el, și dacă răspund prea târziu? Dacă, din cauză că nu a dat de mine, Sydney discută cu un alt tip și încep să iasă împreună? Poate că până la urmă se căsătoresc și se duce el în locul meu în vacanță la tropice.

Ridic cu degetul arătător firul gri al telefonului și îl urmez de-a lungul saltelei, culegând șosete și tricouri rătăcite. Într-un final dau deoparte un număr din revista *Thrasher* și scot la iveală minunatul telefon.

Acum sună, fir-ai să fii!

Îmi mișc brațele ca să mi le relaxez. În noaptea asta, înainte să mă duc la culcare, o să mai fac încă zece flotări, pe lângă cele douăzeci pe care le fac de obicei. Vreau să arăt ca genul de tip pe care este obișnuită Sydney să-l sune.

Stau pe marginea saltelei și mă uit la telefon. Dacă vin ai mei devreme, nu vreau să tragă cu urechea la ce vorbesc eu. Sunt deja destul de emoționat. Așa că mă duc iute în camera lor, înșfac telefonul fără fir de pe noptieră și apoi o iau pe scări.

Traversez peluza mea și o iau spre stradă. Ori de câte ori vine

Sydney la ora de Probleme de socializare, își închide telefonul și și-l strecoară în buzunar. Arată mereu așa de șic și de meseriaș. Încerc să-mi îndes telefonul fără fir în buzunarul de la spate, dar e prea mare să încapă.

Când ajung pe trotuar, un camion de la FedEx trece în viteză pe stradă. Mă uit atent în ambele sensuri înainte să traversez. Azi nu e în niciun caz ziua cea mai nimerită pentru a fi lovit de un camion. Azi e o zi în care să te bucuri că trăiești! Parcul Wagner e plin de arțari cu frunze verde aprins, de tufe de liliac și de țipetele copiilor care se joacă.

Știu exact pe unde pot merge fără ca telefonul să piardă legătura cu baza din dormitorul alor mei. În vacanța de primăvară, cât am fost la frate-meu în vizită, am cunoscut o tipă la un festival de muzică din Seattle. Am ținut legătura câteva săptămâni, dar niciodată nu le-am spus alor mei despre ea. Ori de câte ori vorbeam cu ea la telefon, o sunam din parc, și dacă nu treceam de leagăne, era bine.

Speram să merg din nou la ea vara asta. David s-a oferit chiar să plătească și el o parte din biletul de avion. Cred că se bucura să audă că vorbesc și despre altcineva în afară de Emma. Dar tipa din Seattle nu a vrut o relație la distanță. După ce i-am lăsat câteva mesaje la care nu mi-a răspuns, mi-a trimis o scrisoare în care îmi spunea că s-a distrat la concert, dar că ce rost avea dacă nu putea să dureze?

Aud cum se trânteste o ușă, mă întorc și o văd pe Emma stând pe vine pe mica verandă și legându-și șireturile adidașilor argintii. Când își prinde discman-ul pe braț, mă ascund pe după un copac. Dacă trece pe aici și mă sună Sydney, fie o să dea ochii peste cap când o să mă audă ce spun, fie o să-mi dea sfaturi din fundal.

Emma trece strada, aleargă ușor spre pista de alergare și apoi dispare. Continui să merg spre bariera de ciment înaltă până la genunchi care împrejmuiește leagănele și pun telefonul pe zid.

Chiar dacă încerc să fac totul ca la carte, efectul de undă este imposibil de evitat. Totul s-a schimbat în clipa în care Emma a descoperit Facebook. Dacă n-aș fi știut că până la urmă Sydney și cu mine o să ne căsătorim, poate că n-aș fi apărât-o la ora de

Probleme de socializare. Iar ea n-ar fi cerut numărul meu.

Pe zidul de lângă mine, telefonul continuă să rămână tăcut.

29: //Emma

Mama și Martin sunt jos, în sala de relaxare, se uită la televizor, așa că trec prin camera lor ca să fac un duș. De regulă, baia de la parter este a mea, dar până nu termină cu renovările, trebuie să o folosesc pe a lor.

Mai demult, tata m-a întrebat ce părere am despre Martin. Mergeam pe plajă în vacanța de Crăciun, la câteva luni după ce s-a mutat el în Florida. Culegea scoici într-o sacoșă din plasă, iar eu îmi udam picioarele în valurile de la mal. Nu voiam să mă plâng lui tata în legătură cu Martin, pentru că așa n-ar fi fost bine pentru mama, mai ales că tata și Cynthia au o căsnicie fericită de când aveam eu unsprezece ani. Dar pe de altă parte, nici nu aveam de gând să-i închin ode lui Martin.

— Nu e rău, am spus. Nu se ceartă așa cum se certa mama cu Erik.

Mama și Erik aveau meciuri cu urlete și uși trântite, și unul dintre ei sfârșea prin a dormi pe canapea. Dacă mă gândesc mai bine, mama și tata aveau și ei asemenea certuri. Dar până acum, mama și Martin abia dacă se ceartă.

— E bine, a spus tata. Pare fericită.

Am simțit un nod în gât.

— Am putea să nu vorbim despre chestia asta? am întrebat și am privit spre golf.

Fac un duș prelungit, mă rad pe picioare și apoi îmi leg halatul în talie. În timp ce străbat iar dormitorul lor, mă opresc în fața fotografiei înrămate cu mine bebeluș pe care o ține mama pe comodă. A fost făcută în piscina pentru bebeluși când aveam eu un an. Am o pălăriuță brodată și obraji bucălați, ochii rotunzi și o guriță în formă de inimioară.

Exact ca bebelușul meu de pe Facebook.

Când ajung iar la mine în cameră, mă culcușesc în așternuturi și mă gândesc la Kevin Storm. Are un nume perfect. Mă întreb dacă ne-am botezat fetița Olivia. Întotdeauna mi-a plăcut numele ăsta, iar numele Olivia Storm pare al unei femei încrezătoare în sine. Știu că i-am spus lui Josh că nu ne putem

atașa de viitorii noștri copii, pentru că este imposibil ca fiecare detaliu să se aranjeze în așa fel încât același spermatozoid să fecundeze același embrion în aceeași zi. Dar nu mă pot abține.

Mă întorc pe o parte.

Mâine îi dau papucii lui Graham. De data asta pe bune. A fost distractiv atâta timp cât a durat, dar mi se pare imposibil să-l mai las să mă sărute. Asta de când ne-a văzut Josh împreună. Mai ales că în viitor mă așteaptă Kevin Storm.

Întotdeauna am spus că nu cred în iubirea adevărată, dar că i-aș lăsa o porțiță lui Cody Grainger pentru ca într-o bună zi să-mi dovedească faptul că m-am înșelat. Dat fiind că n-am să mă căsătoresc cu Cody până la urmă, poate că ar trebui să deschid ceva mai larg porțița, ca să aibă și Kevin Storm o șansă.

Miercuri

30: //Emma

Martin aşază un bol cu fulgi de ovăz şi stafide pe blat.

— E müsli, spune şi se întinde după laptele de soia. Elveţienii mănâncă aşa ceva la micul dejun, iar mie şi mamei tale începe să ne placă mult de tot.

— Mă bucur să aflu, zic.

Pun o gofră congelată Eggo în prăjitor şi mă uit pe fereastră spre aleea lui Josh. Maşina alor lui e încă acolo. Ce n-aş da să plece ca să-l chem iar aici şi să ne uităm pe Facebook.

Martin merge în colţul cu masa.

— Ai văzut vreodată statisticile despre speranţa de viaţă din Elveţia?

Stau lângă prăjitor şi-mi doresc să sară odată gofra aia, să-şi ţină Martin gura, şi să o taie părinţii lui Josh.

Intră mama.

— Eşti gata de plecare? Mă gândeam că am putea trece pe la magazinul de vopseluri în drum spre muncă.

— Trebuie numai să-mi termin bolul cu müsli, spune Martin.

Mama îşi lasă cana de cafea în chiuvetă.

— Emma, l-ai sunat pe tatăl tău să-i mulţumeşti pentru computer?

Ce nu-mi place când îi spune „tatăl tău”. Până anul trecut era „tata”.

— Încă nu, zic şi-mi înec gofra în sirop. Am început să-i scriu un e-mail, dar încă nu i l-am trimis.

— A lăsat un mesaj luni ca să vadă dacă a ajuns, zice mama. Când suni, să-l întrebi şi de fetiţă. Probabil că Rachel are deja cinci săptămâni.

N-am chef să-l sun pe tata şi să vorbim despre computer. În momentul ăsta situaţia e prea ciudată. Din fericire, aud uşa de la intrare a lui Josh trântindu-se. Mă duc iute la fereastră şi îi văd pe părinţii lui cum dau cu spatele cu maşina pe alee. Apoi îmi înşfac farfuria şi furculiţa şi ies pe uşă.

Sun a treia oară la soneria lui Josh şi mă uit pe fereastră. Are

rucsacul pe măsura de la perete, ceea ce înseamnă că încă n-a plecat la școală. Mă uit în spatele unei plante în ghiveci și constat cu ușurare că încă n-a luat nimeni cheia pentru situații de urgență. Țin farfuria cu gofra într-o mână și intru.

Din camera lui Josh se revarsă muzica dată la maximum.

— Josh! strig de la baza scărilor

Nu primesc niciun răspuns.

N-am mai pus piciorul în casa asta din decembrie. S-a întâmplat la câteva săptămâni după ce a încercat Josh să mă sărute, și abia dacă vorbeam. Când mama a spus că ea și cu Martin se duc la vecini să ia cina și să se uite la televizor, m-am invitat și eu, cu speranța că aveam să pot sta câteva minute de vorbă cu Josh. Dar el și-a înfulecat mâncarea în trei minute și apoi a dispărut în camera lui.

Pe tot peretele de lângă scară sunt fotografiile cu Josh și cu David în fiecare etapă din viața lor, e fiecare fotografie de la școală, fiecare tunsoare nereușită. Ba chiar au și mâinile imprimate pe o bucată de lut înrămată, lângă șuvițe de păr cârlionțat din copilărie.

Iau o mușcătură din gofră și apoi bat la ușa lui Josh. Înăuntru bubuie melodia *Walking on Sunshine*.

Prin ușă îl aud pe Josh cântând: „*And don't it feel good!*”

Răsucesc de mâner, deschid ușa și...

Face flotări în chiloți mulați! Pare să aibă pieptul lucrat, dar...
chiloți mulați?

— Emma!

Eu râd, iar Josh smulge cearșaful de pe pat și și-l înfășoară în jurul taliei.

Se înroșește instantaneu la față.

— Tu nu știi să bați la ușă?

— Am bătut, spun și dau din cap pe melodie. Însă întrebarea cea mare e următoarea: *tu* nu știi că pe lumea asta există și boxeri?

Josh se întinde după o pereche de pantaloni și îi trage pe el pe sub cearșaf.

Mai mușc o dată din gofră și îmi plimb privirea prin cameră. Pare neschimbată, cu haine pe podea, un poster cu Tony Hawk

deasupra comodei și unul cu Cindy Crawford deasupra patului. Are o cutie cu carioci pentru desenele pe care le face el și niște roți vechi de skateboard pe podea. Singura chestie schimbată sunt greutatețile. Le avea de la frate-său, dar de când a plecat David, au stat în dulapul lui Josh. Acum sunt în mijlocul camerei.

— Ce cauți aici? Întreabă și ia un tricou pe el.

— Hai la mine ca să intrăm pe Facebook, zic. Nu-mi iese din minte Kevin Storm. Și noaptea trecută am văzut o fotografie cu mine când eram mică și semăn așa de tare cu...

— Sigur, zice Josh. Dă-i înainte.

— Fără tine? Nu-ți faci griji că-ți influențezi viitorul?

— Nu-l mai suna pe Jordan Jones și nu încerca să dai de numărul lui Kevin Storm. Vin și eu când termin aici.

Observ telefonul pe podea, pe singurul petic de covor nepopulat cu haine sau reviste. Oare l-a sunat deja Sydney?

Căsătorită cu Kevin Storm

Când dau clic pe numele lui, nu se întâmplă nimic. Mai încerc o dată. *Nimic!* Numele lui Kevin nu apare cu albastru, așa că bănuiesc că nu are pagină de Facebook.

Mă uit în josul ecranului să văd ce am scris în viitorul ăsta.

Emma Nelson Storm

Nu mă mai satur de Glee.

Acum 9 ore Îmi place Comentează

Kathleen Podell Trăiască Netflix, scumpo.

Acum 9 ore Îmi place

Emma Nelson Storm Netflix + Glee = viața mea

Acum 8 ore Îmi place

Habar n-am despre ce vorbesc, dar dacă Netflix plus Glee formează viața mea, sper că sunt lucruri bune. Mai cobor.

Emma Nelson Storm

Pregătesc pachetulul băieților. Se adaptează puțin câte

puțin la școala cea nouă, dar tot mă simt vinovată că i-am mutat la jumătatea anului.

1eri la 7:01 a.m. Îmi place Comentează

Băieți? I-am spus lui Josh că n-ar trebui să ne atașăm prea tare de viitorii noștri copii, dar mi-e greu când mă gândesc că n-o să mai văd niciodată obrajii bucălați ai Oliviei.

Emma Nelson Storm

Luke tocmai și-a pierdut primul dințișor! Cât mai lasă în zilele noastre Zâna Măseluță?

20 mai la 4:25 p.m. Îmi place Comentează

Au comentat șase persoane, de la „Felicitări, Luke!” la „Habar n-am... un dolar, poate?” Dar cel care iese în evidență este ultimul comentariu.

Kellan Steiner Acum Lindsay are paisprezece ani, așa că mă depășește Zâna Măseluță. Scuze!

20 mai la 7:32 p.m. Îmi place

Sunt tentată să dau clic pe numele lui Kellan, dar i-am promis lui Josh că o să mă uit numai de Kevin Storm, așa că mă străduiesc să rămân pe pagina mea. Cel mai mult vorbesc despre băieții mei și despre Netflix, care pare a fi o nouă modalitate de a urmări filme.

Emma Nelson Storm

Astăzi Kevin a salvat o viață. N-am să mai stau niciodată pe internet când conduc. Stați liniștiți... Scriu rândurile astea cât timp stau la stop.

17 mai la 7:18 p.m. Îmi place Comentează

Am computer în mașină? Când o auzi Josh, o să înnebunească. Iar dacă a salvat o viață Kevin, poate e doctor. Sau paramedic. Sau pompier! Ar fi tare, pentru că pompierii arată de nu se poate.

Citesc comentariile mai multor oameni care îl felicită pe Kevin. Bărbatul din a opta fotografie are părul alb și... *e tata!*

Dale Nelson Ia-ți telefonul în geantă, iubito.
Transmite-i toată dragostea mea familiei.
17 mai la 8:03 p.m. Îmi place

Mi se umplu ochii de lacrimi. Când îi văd numele lui tata, mi se face și mai dor de el.

Josh Templeton Mersi pentru SMS-ul de ieri, Em.
Sper că nu l-ai scris cât conduceai. Bună seara,
domnule Nelson!
17 mai la 8:18 p.m. Îmi place

Dale Nelson Mă bucur să vă văd, domnule
Templeton! Emma îmi spune că sunteți bine și
dumneavoastră și familia.
17 mai la 8:31 p.m. Îmi place

Emma Nelson Storm Ce facem noi aici, ședință?
Josh, salută-i pe Sydney și pe gemeni din partea
mea.
17 mai la 8:52 p.m. Îmi place

Habar n-am ce e aia SMS, dar nu-mi pot reține un zâmbet. În
dățile anterioare în care am intrat pe Facebook, numele lui Josh
apărea întotdeauna în categoria Prieteni, dar nu făceam
schimburi din astea de replici.

Apoi mintea îmi surprinde ceva ce am ratat mai devreme.
Dau până la comentariul pe care l-a lăsat Kellan despre Zâna
Măseluță și mă aplec ca să mă uit mai bine la fotografie. Are
părul tot brunet și același zâmbet drăcesc. Poartă o bluză neagră
și cercei lungi de argint. Josh nu a apărut, dar e prea importantă
chestia asta s-o ignor. Trebuie să mă uit pe pagina lui Kellan.

Dau clic pe fotografie.

Cel mai recent comentariu este din februarie.

Kellan Steiner

În weekendul ăsta Lindsay merge la tatăl ei. E prima oară când călătorește singură cu avionul!

23 februarie la 2:09 p.m. Îmi place Comentează

Catrina McBride Știu că o să-ți fie dor de ea, dar bucură-te de răgazul pe care îl ai la dispoziție. Mamele singure au și ele nevoie de așa ceva!

27 februarie la 6:53 p.m. Îmi place

Peste cincisprezece ani Kellan este mamă singură și are o fiică de paisprezece ani! Asta înseamnă...

Se aude o bătaie puternică în ușă. Dau înapoi până ajung la pagina mea.

Josh intră în cameră zâmbind.

— Asta înseamnă să bați la ușă. Și, deși nu e treaba ta, te informez că acum port boxeri.

Zâmbesc fără vlagă. Mă gândesc numai dacă să-i spun lui Josh despre Kellan. Așa ar trebui, dar nu vreau să se creeze și mai multe unde care să ne afecteze vreunui dintre noi viitorul.

Josh se apleacă peste umărul meu și privește monitorul.

— Cum stă treaba în dimineața asta?

— Acum sau peste cincisprezece ani?

— Peste cincisprezece ani, zice. Ce mai fac soții Storm?

— Bine, zic.

Josh arată spre monitor.

— Ia uite! Vorbesc cu tatăl tău! Și acum am iar gemeni?

Mă ridic de pe scaun.

— Poți să intri pe pagina ta dacă vrei. Trebuie să termin pregătirile pentru școală.

Josh se așază în fața computerului, iar eu intru în camera mamei. Închid ușa și mă las pe marginea patului. Dacă Lindsay are paisprezece ani, iar Facebook-ul este de peste cincisprezece ani, atunci Kellan probabil rămâne însărcinată peste câteva luni.

Dacă nu cumva e deja.

31: //Josh

Sar de pe scaunul Emmei și deschid fereastra. Pe stradă rulează o camionetă, iar bâzâitul ascuțit al motorului capătă din ce în ce mai mult în intensitate până când, într-un final, schimbă viteza. În parcul Wagner, cineva aruncă o sticlă într-un coș de gunoi. Zăngăne, dar nu se sparge.

Perfect! Dacă-mi sună telefonul de acasă, n-ar trebui să-mi fie prea greu să-l aud.

Mă duc înapoi la computerul Emmei și privesc din nou informația cea mai importantă.

Căsătorit cu Sydney Templeton

Dau clic pe categoria Fotografii. În curând trebuie să plec cu Emma la școală, așa că, în loc să citesc duzina de comentarii scurte care abia dacă au vreun sens, vreau să văd cum arată viitorul meu.

Primul pătrățel are eticheta:

Noua noastră casă 12 fotografii

Când deschid albumul, se mai încarcă încă douăsprezece pătrățele. Prima este numai pe jumătate plină, dar deja îmi place la nebunie ce văd. Casa este chiar pe malul lacului Crown. Din câte spun mama și tata, asta e partea cea mai costisitoare din oraș. Apare și restul fotografiei, lăsând la vedere o verandă care înconjoară casa și care duce la un doc lung de lemn. Fie Sydney a moștenit o avere, fie am eu o afacere înfloritoare în domeniul designului grafic!

În a doua fotografie, stau întins într-un hamac alături de doi băieți roșcovani identici. Nu cred că mai are cineva gemeni în familia mea, dar mi se pare o coincidență ciudată ca eu și Sydney să avem gemeni în ambele versiuni ale viitorului.

În următoarea fotografie, stau în fața unei case și fac cu mâna la aparat. Cu brațul celălalt îl țin pe... ăla e David? Dau clic ca să

măresc poza.

David mă cuprinde cu un braț pe mine și cu celălalt pe un tip cu părul tuns scurt, brunet și cu ochelari de soare. Zâmbim cu toții. Sub fotografie scrie:

În această fotografie: Josh Templeton, Dave Templeton, Phillip Connor.

Deci în viitor își spune Dave. Scuze, frățioare, dar eu tot David îți zic. Când mă așez cu săgetuța deasupra numelui lui, se transformă într-o mânuță. Arunc o privire la ușă. Emma încă nu s-a întors. În orice caz, nu i-ar păsa dacă m-aș interesa de David. Mi-e rudă.

Pe pagina lui David spune că acum locuiește în Bellingham, Washington și lucrează ca inginer IT.

Apoi mai remarc ceva.

Are o relație cu Phillip Connor

Mamă, asta... ăăă... nu...

Intră Emma și se trânteste pe pat.

— Ai găsit ceva interesant?

— Nț!

Dau clic pe X-ul roșu din colț. Dispare Facebook și AOL-ul îmi spune: „La revedere!”

— Scuze, spun iute; sunt puțin șocat de ceea ce tocmai am văzut. Vrei să intru iar?

Emma își lasă capul într-o parte și rânjește la mine.

— Acu' zi pe bune, ți-ai schimbat lenjeria pentru că am făcut mișto de tine?

— Nu, spun.

Dar de fapt așa e. M-am simțit destul de jenat că m-a prins Emma. Dar nu se știe când mi-ar putea vedea lenjeria o tipă la care chiar am o șansă. Nu vreau ca prima chestie care îi trece prin minte să fie: „Tu n-ai auzit niciodată de boxeri?”

După ce a plecat Emma de la mine, am făcut un duș și am șterpelit niște boxeri din comoda tatei. Erau într-un set

neînceput și sunt un pic largi, dar merge. Am de gând să-mi iau și eu câteva perechi după ore.

— Nu uita că eu îmi dau seama când minți, spune Emma. Și e cam trist dacă ai făcut chestia asta de dragul lui Sydney. Pentru că, dacă te gândești un pic, nici măcar n-o cunoști.

— N-o cunosc încă, spun. Dar o s-o cunosc până la urmă.

— Pe bune? Te-a sunat azi-noapte?

Speram să evit întrebarea asta.

— Pentru că, dacă nu te-a sunat – continuă Emma – poate că s-a răzgândit.

Eu nu spun nimic. Dacă are dreptate? De fapt, eu și Sydney nu ne cunoaștem. Poate că m-a remarcat la ora de Probleme de socializare mai curând decât ar fi trebuit și acum totul este afectat într-un fel care are să ne despartă unul de celălalt.

Emma se apleacă peste umărul meu și se conectează iar la AOL.

— N-are a face, spun. Nu mă așteptam să mă sune imediat.

Înainte să vin aici, am dus telefonul în baie și l-am băgat în priza de telefon de lângă dulăpiorul cu medicamente. Am deschis fereastra de la baie și am pus telefonul pe pervaz. Dacă sună, ar trebui să-l aud din dormitorul Emmei. Apoi am luat telefonul fără fir din camera alor mei și l-am pus lângă ușa de la intrare. Așa pot să ies din casa Emmei, traversez curțile noastre și răspund la cel fără fir înainte să închidă Sydney.

— Ai dreptate, spune Emma. Nu te-ar suna imediat. O s-o facă pe inabordabila.

— Crezi? Întreb.

— Astea sunt regulile, spune Emma.

Emma și Kellan își petrec ore în șir discutând despre relații și făcând testele din reviste. Ori de câte ori contribui și eu la discuție cu bruma pe care o cunosc pe tema asta, râd și-mi spun că habar n-am pe ce lume trăiesc.

Emma coboară prin comentariile de pe pagina ei de Facebook și îl citește pe fiecare cu atenție.

— E greu de spus – zice –, dar cred că soțul meu se poate să fie pompier. Sau doctor.

Chiar dacă Sydney o face pe inabordabila, până la urmă o să

mă sune. Altfel de ce mi-ar mai fi cerut numărul? Ce nu pot să sufăr că Emma încearcă să-mi strecoare îndoieli în suflet.

— Bravo, spun. Deci e mai bun decât Jordan Jones. Ai mai descoperit ceva acolo?

Emma se uită la monitor. N-ar fi trebuit să pun întrebarea asta, pentru că nici eu n-aș fi răspuns sincer la ea. I-am spus că n-am găsit nimic interesant, dar fratele meu se cuplează cu un tip pe nume *Phillip*!

— Nimic nou, spune Emma. Dar m-am gândit la lista ta, aia cu oameni despre care să căutăm informații. Nu știi dacă...

Scot bucata împăturită de hârtie din rucsac. Emma o ia și o întoarce, apoi începe să citească numele. Îmi vine să spun să mototolim lista și să nu mai căutăm nimic despre nimeni. Dacă ceea ce-am văzut despre David este adevărat, atunci ce alte lucruri am putea afla despre care ei nu vor să aflăm?

— *Îh!* face Emma și aruncă hârtia înapoi spre mine. De ce l-ai trecut și pe Kyle Simpson?

— Ce spui? zic râzând. Tu ai ieșit cu tipul ăsta.

— Da' de unde? Și n-am nici cel mai mic chef să aflu ce o să se aleagă de el în viitor.

— Probabil că ajunge dansator la Chippendales, spun. Sau proprietarul unei colonii de nudiști, sau...

— Termină! Emma aruncă un pix spre mine și spune: Dacă insiști să cauți informații despre mai mulți oameni, pe el taie-l de pe listă.

Îl tai, conștient că până la urmă ar trebui să tăiem fiecare nume. Dar dacă îi spun chestia asta Emmei, o să-și dea seama că îi ascund ceva.

— Niciodată n-am înțeles cum poate ajunge un tip de la stadiul de frecventabil la ăla de *îh*, spun. Sper că niciuna din tipule cu care am ieșit nu gândește așa despre mine.

— Sunt sigură că nu gândesc așa, spune Emma. Dar mie nu prea mi-a *plăcut* Kyle înainte să mă invite să ieșim împreună. S-a nimerit și el pe-acolo. Exact cum a fost pentru tine tipa aia din Seattle.

După ce m-am întors din vacanța de primăvară, am vorbit o grămadă despre fata aia din Seattle la masa de prânz. M-am dat

mare cu o poză de la școală pe care mi-a dat-o, pe spatele căreia și-a scris cu cerneală mov numărul de telefon. Am dat poza de la unul la altul pentru că era drăguță, dar în același timp voiam s-o fac geloasă pe Emma.

— Aia a fost altceva, spun. O relație la distanță e o chestie. Dar nu e greu să ieși cu cineva zi de zi când de fapt nu-ți place persoana respectivă? Aș prefera să-mi placă cineva la început și apoi să mă îndrăgostesc nebunește cu timpul.

— Deci îți place Sydney? întreabă Emma.

Mă uit spre casa mea. Telefonul stă tăcut pe pervazul ferestrei de la baie. Aș vrea să spun: *Da, sigur că-mi place Sydney*. E frumoasă, și ori de câte ori am văzut-o stând de vorbă cu cineva, întotdeauna pare de treabă. Dar dacă mă întrebi dacă mi se pare posibil să mă îndrăgostesc nebunește de ea? Probabil că așa o să se întâmple, nu?

— Tu ești altfel decât mine în privința asta, spune Emma. Tu mereu cauți o relație pe termen lung și stai cu persoana respectivă până când știi sigur că nu e cea potrivită. Așa mi-am dat seama că nu spui adevărul când ai zis că tu i-ai dat papucii fetei ăleia din Seattle. Spuneai numai lucruri bune despre ea, așa că niciodată nu i-ai fi dat papucii.

Emma mă privește cu un zâmbet delicat, nu pare să mă judece.

— Tu nu asta cauți? întreb.

— Asta face din tine un iubit bestial, dar în același timp înseamnă că o să suferi o grămadă. Emma dă din cap spre lista din mâna mea. Nu cred că ar trebui să căutăm informații despre niciunul dintre oamenii ăștia.

Rup hârtia la jumătate.

— Așa mă gândeam și eu.

— Bun, spune Emma. Nu căutăm nici despre Kellan... Tyson... sau mai știu eu cine.

— Despre frate-meu, părinții mei, despre niciunul dintre ei, adaug. Pentru că, dacă se întâmplă ceva rău de acum și până în viitorul ăsta? Dacă nu aflăm exact ce se întâmplă, o să încercăm înnebuniți să ne dăm seama.

— Iar unii nu par să aibă pagină, spune Emma. De exemplu,

Kevin Storm. Așa că am putea încerca să căutăm pe cineva și am putea crede că a murit dacă nu dăm de respectivul.

— Hai să introducem o regulă nouă, spun. Dacă apare cineva pe pagina noastră, foarte bine. Dar nu facem săpături.

Emma zâmbește.

— Nu facem săpături.

În clipa aia, pe fereastră răzbate un sunet slab. Oare e...?

Îmi sună telefonul!

Emma arată spre ușă.

— Valea, Romeo. Dar curând trebuie s-o luăm din loc, că întârziem la școală.

Țâșnesc.

32: //Emma

În drum spre școală, Josh și cu mine abia dacă vorbim. Se uită pe fereastră și își agită genunchiul în sus și-n jos. Pun pariu că se gândește la Sydney. N-a spus nimic, dar presupun că ea a sunat.

— Avem timp să trecem pe la Sunshine Donuts? întrebă Josh.

Mă uit la ceasul de la bord.

— Nu cred. Deja am întârziat.

Josh își reazămă capul de fereastră și închide ochii. Poate că totuși nu Sydney l-a sunat. Sau poate că Josh nu a ajuns la timp la telefon. Indiferent de situație, e cu nervii întinși.

Amândoi avem atâtea necunoscute. Aș vrea să aflu cu ce se ocupă Kevin Storm. Faptul că a salvat o viață ar putea însemna așa de multe lucruri. Sper că înseamnă că e genul de om care își asumă responsabilități, ceea ce m-a atras întotdeauna la Cody. Când și-a luxat Ruby glezna la un concurs luna trecută, Cody a apărut imediat cu o pungă cu gheață. Și eu i-am spus lui Ruby în glumă că eram tentată să-mi luxez și eu ceva la sport.

Dar apoi mă gândesc la Kellan și *eu* sunt cea cu nervii întinși. Kellan, care mi-a cumpărat prima cutie cu tamponi pentru că eu nu mă puteam opri din râs pe culoarul cu produse farmaceutice, ar putea fi însărcinată *chiar în momentul ăsta*. Nici măcar nu mi-a spus că face sex, iar chestia asta mă scoate din sărite. Noi ne spunem totul.

Sau poate că încă nu a făcut sex. Dacă e așa, o să se întâmple în curând. Dar eu cum să stau deoparte și s-o privesc pe Kellan cum devine mamă la vârsta adolescenței? Vrea să meargă la Penn State și visează să devină medic sau om de știință. Poate să facă toate astea dacă pe fundal urlă un bebeluș? Poate n-o să reușească nici măcar să termine liceul.

Parcarea școlii este full, și singurele locuri rămase sunt departe, lângă arena sportivă. Parchez și mă uit la Josh. N-a mai suflat o vorbă de când a întrebat de gogoși.

Când îmi iau locul în trupă, domnul Markowitz nu observă

că am întârziat. E ocupat, îi trece în revistă pe membrii care or să participe la parada dedicată Zilei Eroilor împreună cu portdrapelele.

Am sentimentul că Josh n-o să aibă așa mare noroc cu diriginta și asta mă bucură un pic. M-a enervat azi de dimineață când s-a repezit la telefon. Și nu înțeleg de ce nu mi-a spus dacă a sunat Sydney. Eu când mi-am sunat primul soț, cel puțin am avut curajul să-i spun lui Josh despre chestia asta.

În fine. Josh poate să vorbească cu cine vrea el. Pe mine mă așteaptă Kevin Storm. Dar problema e că asta o să se întâmple peste cincisprezece ani. Azi, în timp ce între Josh și Sydney se încinge atmosfera, eu încă trebuie să-mi bat capul cu...

— Emma.

Graham.

Mă lovește cu bețele de tobă peste coapsă.

— Ce faci? mă întreabă și se strecoară pe scaunul de lângă mine. Mă gândeam că te-ar interesa să afli că părinții mei sunt plecați în weekendul ăsta. Asta înseamnă că am casa pe mâna.

— Am presupus că la asta te referi.

— Așa că poți veni la mine și n-o să ne deranjeze nimeni.

Mă uit la partitură. Noaptea trecută, când mă gândeam la viața mea cu Kevin Storm, am jurat să o rup cu Graham.

— Vrei să mergi la petrecerea aia în aer liber de vineri seara? întreabă. După aia putem să trecem pe la mine.

Mă gândesc la ce a spus Josh azi de dimineață. *Dar nu e greu să ieși cu cineva zi de zi când de fapt nu-ți place persoana respectivă?*

— Nu pot să fac chestia asta, zic.

Graham răsucesce un băț de tobă între degete.

— Ce nu poți să faci?

— Chestia asta dintre noi. Nu mai pot.

— E din cauză că ne-a văzut Josh zilele trecute? Dacă vrei, pot să vorbesc eu cu el.

— Nu. Inspir adânc. Nu are nicio legătură cu Josh. Simt nevoia să fiu singură un timp. Nu are legătură cu tine, dar...

— Bine. Graham își freacă țeasta țepoasă. N-am să încerc să te fac să te răzgândești. Am spus întotdeauna că o s-o luăm ușurel.

Graham zâmbește trist și apoi întinde brațele de parcă ar

aștepta să-l îmbrățișez. În timp ce mă aplec spre el, îmi dau seama cât de tare seamănă despărțirea asta cu aia de Dylan și chiar cu Kyle. Eu, spre deosebire de alții care se despart de cineva, nu am parte de prea multă dramă. Când s-a despărțit Josh de Rebecca Alvarez, a zăcut săptămâni în șir în camera lui. Când a divorțat mama de Erik, cred că a plâns o lună. Iar când Tyson i-a dat papucii lui Kellan...

Kellan!

Trebuie să-i spun lui Josh faza cu sarcina cât mai iute posibil. Ar fi trebuit să-i spun azi de dimineață. Nu e o chestie cu care să vreau să mă confrunt singură.

Îl observ pe Josh pe un hol aglomerat între ora a treia și a patra. Îl strig, dar nu reacționează. Stă cu o fată de a X-a și râd. Se întorc și pornesc pe hol.

— Josh! strig din nou, dar tot nu răspunde.

Sau poate mă ignoră? O dată îl sună Sydney și uite ce se întâmplă!

Mă ridic pe vârfuri și îi privesc cum se îndepărtează. După vreo câțiva pași, se întinde spre ea și o atinge pe spate. În mod normal, Josh nu ar face niciodată așa ceva.

— Emma? spune o voce.

Cunosc eu vocea aia.

Mă întorc ușor. Cody Grainger vine spre mine.

33: //Josh

Uneori ascult la radio o melodie care îmi dă o bună dispoziție teribilă. Deși m-aș lipsi cu dragă inimă de momentul în care a dat Emma buzna în camera mea cât eram în chiloți, toată dimineața mi-a răsunat în minte *Walking on Sunshine*. Mă însoțește în timp ce merg pe holuri, stau la oră și salut oamenii de la vestiare.

Azi de dimineată când am răspuns la telefonul fără fir, nu era nimeni. Dar apoi am auzit din depărtare glasul lui Sydney care a spus, înainte să închidă: „Probabil că e în drum spre încoace.”

M-a sunat de pe mobil! Încă nu am văzut-o, dar apelul ăsta mi-a luminat toată dimineata. Absorb lumina asta prin tălpi și îmi urcă pe picioare cu un gădilat, îmi traversează pieptul, mi se prelinge prin degete... și, *Doamne, ce bine mă simt!*

În plus, este magnetizantă. Toată dimineata m-am trezit că unii tipi care niciodată nu mi-au spus mai mult de „Salutare” s-au oprit să stea de vorbă cu mine. Iar fetele...! În pauzele orelor de dimineată, trei fete m-au însoțit și au ținut pasul cu mine..., iar eu, trebuie spus că am picioare lungi.

Ca de exemplu Anna Bloom, adineauri. După ora de istorie m-a prins din urmă în timp ce mă îndreptam spre ușă. Până la urmă, m-am trezit că merg cu ea unde avea ora a treia, deși eu am sport în partea cealaltă a școlii.

— Dacă vrei vreodată să lucrăm împreună la istorie, dă-mi un telefon, spune și își scrie numărul pe colțul mapei.

Anna îmi zâmbeste și apoi pornește spre sala de clasă, încerc să nu mă trădez, dar nu mă pot abține să nu mă uit după ea în timp ce se îndepărtează. E drăguță! Apoi mă întorc și privesc în josul holului. Jur că cineva m-a strigat în timp ce vorbeam cu Anna. Se auzea din depărtare, se poate să fi fost Emma.

Și iat-o, în capătul celălalt al holului, vorbește cu...

Cody Grainger?

Bravo ei, presupun. Cody e un cretin plin de aere, dar dacă ea e fericită...

34: //Emma

Cody îmi zâmbește.

Poartă un tricou albastru și pe piept scrie DUKE. Toată lumea de la atletism știe că a fost acceptat acolo cu o bursă plină pentru atletism. Ca de obicei, pare relaxat, are părul blond țepos, ochii albastru-deschis și o umbră delicată pe linia maxilarului.

— Ce mai faci? întreabă.

Încep să-mi tremure mâinile. Kellan crede că l-am pus pe un piedestal pe Cody, dar categoric merită să fie acolo.

— Excelent. Îmi trec cărțile de pe un șold pe celălalt. Și... ce ai ora următoare?

— Fotografie, zice.

— Pare distractiv. Mă joc cu E-ul de pe colier. Eu am Istorie universală.

Urmează un scurt moment de tăcere. Îmi amintesc mie însămi că într-o bună zi o să am o carieră respectabilă și un soț care salvează vieți. Deși prezența lui Cody îmi face creierul terci, încerc să-mi canalizez încrederea pe care o s-o am într-o bună zi.

— Mai târziu faci antrenament la atletism? întreb. Ieri eu am lipsit.

Încuviințează din cap.

— Deci de-aia te-am văzut alergând prin parc.

— M-ai văzut?

La scurt timp după ce a plecat Josh, m-am dus să alerg. Nu mai suportam să stau în cameră lângă computer, fără să pot să intru pe Facebook, pentru că i-am promis lui Josh că n-am să intru. S-a dovedit a fi o tură super. Am scos cel mai bun timp al meu și chiar am și sprintat preț de o jumătate de milă.

— Arătai demential, spune Cody și-și trece mâinile prin părul țepos. Eu mă antrenam pe terenul circular și ai trecut chiar pe lângă mine. Te-am strigat, dar probabil că nu m-ai auzit.

— Ascultam la discman, zic și nu reușesc să-mi rețin un zâmbet larg.

Cody a spus că arătam demential!

— Ce ascultai? întreabă.

— Ieri? Cel mai mult Dave Matthews. Hootie and the Blowfish. Și un pic de Green Day.

— Green Day? Dă aprobator din cap. *Basket Case* a fost prima piesă pe care am învățat-o la chitară.

— Cânti la chitară?

Cody îmi spune că a învățat singur să cânte, iar eu dau din cap acolo unde se impune. Ce mă bucur că am rupt-o azi cu Graham.

— Ar trebui să alergăm împreună, zice. Locuiești aproape de parc?

Întâmplător, știu că el locuiește pe partea estică a parcului, cam la zece minute de casa mea. Mai exact, într-o casă fără etaj, cu tufe de liliac mov și o cutie poștală în dungă.

— Eu stau aproape de locul de joacă, zic.

— Excelent. Eu lângă terenul de baseball, zice.

— Acolo mergeam când eram în Liga Juniorilor.

— Și eu, zice Cody. Auzi, dacă-ți place Dave Matthews, ar trebui să vii pe la mine. Am o casetă piratată de la un spectacol din Vermont.

— Bine, spun. Mi-ar face plăcere.

Cody mă atinge pe umăr și zâmbește.

— Bine, atunci.

În timp ce-l privesc îndepărtându-se pe hol, realizez că asta este o altă undă cauzatoare de schimbări pe pagina mea de Facebook. Dacă Josh n-o tăia ieri să stea pe lângă telefon, nu m-aș fi dus să alerg și Cody nu m-ar mai fi văzut, ceea ce l-a determinat să mă abordeze astăzi. Și nu numai să mă abordeze... ci chiar *să mă invite la el acasă!* Mă întreb dacă această undă îmi afectează viitorul cu Kevin, bărbatul pe care încă nu-l cunosc.

Pentru Cody, aș putea accepta lucrul ăsta.

35: //Josh

Tyson și Kellan sunt deja la copacul unde ne luăm prânzul. Încerc că nu trag nicio concluzie de aici, dar de regulă nu prea ajung înaintea mea. Și nici nu mai țin minte de când n-au mai ajuns înaintea mea și în plus *împreună*.

— Salut, copii, spun.

Kellan ia un cartof prăjit plin de ketchup.

— Ce faceți? Întreb și-mi scot din rucsac primul sendviș cu unt de arahide și gem.

Tyson îmi zâmbeste.

— Ca lumea.

Tyson spune „ca lumea” numai când se simte anormal de bine, ca de exemplu când reușește să răsucescă skate-ul în aer. Dar încă refuz să trag vreo concluzie de aici. Dacă Tyson și Kellan se împacă, or să-mi spună ei când or să vrea să aflu. Dar când apare Emma, ar face bine să fie mai discreți, altfel se urcă pe pereți.

— Ca lumea, spun, râd și mușc din sendviș.

După părerea Emmei, Kellan s-a îndrăgostit prea tare de Tyson, motiv pentru care aproape că a distrus-o despărțirea. Eu cred că ține de personalitatea lui Kellan, dar Emma a avertizat-o să aibă mai multă grijă pe viitor în privința iubirii.

Kellan mai trece un cartof prin ketchup.

— Vreți să auziți un pic de bârfă?

— Sigur, spune Tyson. Dar pentru asta e nevoie de ceva mai mult decât de cartofi prăjiți. Ia felia de sus a sendvișului, apoi o felie de șuncă și i le oferă lui Kellan. Uite, ia niște carne de la mine.

Încă nu trag nicio concluzie de aici.

— N-am văzut-o pe Emma ca să-mi confirme – spune Kellan și îndoiaie felia de șuncă de la jumătate înainte să o mănânce – dar se pare că azi de dimineață, la repetiția cu trupa, i-a dat papucii lui Graham.

Poftim? Eu de ce n-am auzit de chestia asta?

Tyson mușcă zdravăn din sendviș.

— Bravo ei, spune în timp ce mestecă. Tipul ăla e plin de harfe. L-ați văzut cum s-a ras în cap?

— Harfe? Kellan îl lovește în braț. De unde scoți cuvintele astea?

Azi de dimineață, când Emma și cu mine vorbeam despre relații, n-a spus nicio clipă că are de gând să scape de Graham astăzi. Dacă a făcut chestia asta din cauza a ceva ce-a văzut pe Facebook, e imposibil să anticipăm ce unde a creat. Ideea era să discutăm treburile astea!

— Nu știi dacă e adevărat – spune Tyson –, dar unii sunt de părere că chestia asta cu Graham și tipii ceilalți care s-au ras în cap a fost un soi de pact al poponarilor. Tu ai auzit de-asta, Josh?

O bucată de pâine mi se pune de-a curmezișul în gât. De ce crede el că ar trebui să știu eu despre vreun pact al poponarilor? Încep să mi se umezească ochii și Kellan îmi dă sticla ei de Sprite. Sunt oare persoane care știu că frate-meu e homosexual, dar mie nu mi-au spus niciodată de chestia asta? În vreme ce eu încep să tușesc și să icnesc, Tyson râde așa de tare încât e nevoie să se sprijine de pământ.

— Ai pățit ceva? întreabă Kellan și se apleacă spre mine. Dă din cap dacă ai nevoie de manevra Heimlich.

Îmi șterg ochii de lacrimi.

— N-am nimic.

Kellan îl săgetează pe Tyson cu privirea.

— E cea mai mare prostie pe care ai debitat-o astăzi. Ce naiba legătură e între rasul în cap și homosexualitate? *Tu* ești homosexual pentru că ai încercat împreună cu Greg să-ți dai foc la vânturi?

— Mai ții minte? hohotește Tyson. Frate! Mai ai caseta aia, Josh?

— Nu știu. O fi pe undeva.

Mi-e greu să cred că David ar putea fi homo. Vreau să spun că trebuie să fie homo, pentru că eu nu știu niciun bărbat hetero care să aibă o relație cu un tip pe nume Phillip. Dar acum trebuie să regândesc așa de multe lucruri pe care credeam că le știu despre fratele meu. Noi nu am cunoscut-o niciodată pe fata

aia cu care petrecea așa de mult timp după ore. Oare Jessica era de fapt un tip? Mama și tata erau foarte îngrijorați că petreceau prea mult timp împreună. Ba chiar i-au spus că nu erau încă pregătiți să devină bunici.

— Graham nu e homo, spun.

Încă mi-e greu să-i rostesc numele fără să-i văd mâna pe sub tricoul Emmei.

Kellan îi aruncă lui Tyson un cartof în față. În mod surprinzător, el îl prinde cu gura.

— În orice caz – spune ea – nu înțeleg ce-ți pasă ție cine e homo și cine nu.

— Nu contează, spune Tyson și mai mușcă din sendviș. Tata crede că Ellen DeGeneres e lesbiană, și nouă ne place Ellen!

— Glumești? Nu e lesbiană, spune Kellan.

— Cine nu e lesbiană? întreabă Emma în timp ce vine spre grupul nostru.

Kellan își împreunează mâinile și îi zâmbește Emmei.

— Și deci e adevărat? Nu mai ești cu individul ăla?

Emma se uită ținută la mine.

— Tu ai...?

— Eu ce? întreb. Și apoi mă pun pe râs, pentru că Emma crede că le-am spus de Jordan Jones Jr. Vorbește despre Graham, zic. Am auzit că ai rupt-o cu el.

Emma își scoate prânzul, un vas de plastic transparent cu broccoli gătit la aburi, morcovi și cuburi de brânză portocalie.

— Era și vremea, spune ea.

Kellan îi oferă Emmei un cartof prăjit.

— Dacă vrei sfaturi despre aflarea unei noi iubiri, ar trebui să-l întrebi pe domnul Templeton aici de față, spune.

Emma și cu mine facem schimb de priviri nedumerite.

— Nu mai face pe nevinovatul, spune Kellan. Te-am văzut azi stând de vorbă prin școală cu o grămadă de fete.

Tyson bate palma cu mine.

— Frățiorul meu!

Emma desface o punguță cu covrigei și râde:

— Oh, eu nu sunt prea sigură că Josh are rezolvate problemele de amor.

— Adică? întreb.

Vorbește despre Sydney și despre faptul că nu știu ce să fac în continuare? Sper că nu glumește despre cum m-a respins chiar ea.

— Știi tu ce înseamnă, spune Emma.

— Voi întotdeauna mă luați peste picior, că nu mă pricep la probleme de amor – le spun Emmei și lui Kellan –, dar poate că știu mai mult decât credeți voi.

— Vrabia mălai visează, spune Emma. Dar eu cred că habar n-ai ce faci.

— Pe bune? spun. Păi, dacă ai vreodată nevoie să afli cum poți face o relație să meargă, să știi că stau în casa de lângă tine.

Tyson și Kellan fac schimb de priviri, dar nu spun nimic.

Ora de Probleme de relaționare e aproape pe terminate, iar eu încă nu i-am adresat un cuvânt lui Sydney. Îmi lovesc pixul de masă și-mi arunc ca din întâmplare privirea peste umăr. Zâmbește când mă vede și îi zâmbesc și eu.

— Josh Templeton?

Mă întorc și văd că doamna Tuttle se uită la mine. Lângă ea e Thomas Wu, un elev care lucrează în secretariat. Doamna Tuttle arată spre mine, iar Thomas vine pe culoarul meu.

Așază o bucată de hârtie albastră pe banca mea.

— Trebuie să treci pe la secretariat chiar după oră.

Mă uit la ceasul de deasupra tablei. Mai sunt trei minute până la sfârșitul orei. Trei minute ca să vorbesc cu Sydney pe ziua de azi. Și uite cum o ratez!

Îmi bag mapa în rucsac și trag fermoarul. Când sună clopoțelul, îmi pun rucsacul pe umeri. În spate, aud sunet de hârtie ruptă. Mă uit în spate la Sydney și mi-aș dori să-i șoptesc: „Mai sună-mă o dată”, dar nu pot să fac chestia asta fără să stârnesc milă.

Dar apoi Sydney întinde mâna și-mi dă o bucată de hârtie îndoită. Degetele ni se ating și întreg corpul îmi este străbătut de un val de energie. Zâmbește, trece pe lângă mine și mă lasă să casc ochii la hârtia din mână.

Pe hol, îl observ pe Thomas Wu la vestiar.

— Ai idee de ce am fost chemat la secretariat? îl întreb.

— Părinții tăi vor să treci pe la ei pe la serviciu după ore, spune în timp ce formează combinația de la vestiar. Dar n-am voie să trag cu urechea la telefoane, așa că n-ai aflat de la mine.

Trebuie să aibă legătură cu faptul că am întârziat la școală. Nici că-mi pasă. Pentru că în mâna mea se află un bilet, scris anume pentru mine, de către Sydney Mills.

Mă anunț la secretariat și mă așez pe un scaun portocaliu de plastic. Desfac biletul de la Sydney și văd cuvintele „numărul meu de celular” și apoi un șir minunat de cifre mângălite pe îndoitură.

— Tu ești Josh, nu? întreabă o fată și se așază pe scaunul de lângă mine.

E venită cu bursă din Brazilia. E drăguță, are părul lung și brunet, și pe nas o puzderie de pistrui minusculi.

— Da, spun.

— Ți-am văzut niște desene pe mapele prietenilor mei, spune. Ești foarte talentat.

Îi zâmbesc.

— Cândva o să fiu designer grafic.

— O să fii foarte bun, spune.

Poate nu a fost chiar așa de rău că am fost chemat la secretariat.

36: //Emma

După ce se sună de ieșire de la ultima oră, cobor scările în drum spre vestiarul meu, când pe lângă mine vine în fugă Kellan. Se oprește pe palierul de jos, dă din șolduri și urlă:

— *Cel-e-brate good times, come on!*

— Ce sărbătorești? întreb.

Kellan continuă să cânte și-și agită părul pe umeri. *We're gonna celebrate and have a good time!*

Sunt prietenă cu Kellan de suficient timp încât să știu că o să stau aici până termină de cântat toată melodia. În timp ce ea se răsucește și cântă, profit de ocazie să văd dacă are abdomenul umflat din cauza vreunui bebeluș. Poartă o fustă neagră de bumbac și un tricou alb, iar abdomenul ei pare plat ca întotdeauna. Pe de altă parte, chiar dacă e deja însărcinată, probabil că încă nu se vede.

Când în sfârșit a terminat de cântat, întreb iar:

— Ce sărbătorești?

— Pe tine! Mă urmează pe scări. Faptul că te-ai despărțit de Graham. N-am avut ocazia să te felicit cum trebuie la prânz. Deci, ești pregătită să sărbătorești și să te distrezi?

Ce n-aș da să fiu și eu așa de entuziasmată ca ea. Da, mă simt ușurată că am terminat-o cu Graham. Și mă bucură peste toate fazele cu Cody. Dar m-a deranjat atitudinea lui Josh de la prânz. De parcă descoperirea viitorului îl schimbă *acum*.

— Poți să sari și tu peste antrenamentul de azi? întreabă Kellan.

— Nu cred că ar fi bine, zic. Ieri am chiulit, așa că...

Kellan se lovește cu șoldul de mine.

— Tu vrei doar să-l vezi pe superbul de Cody în timp ce face flotări, asudă și...

Îi pun mâna la gură. Apoi mă trag aproape și zic:

— Azi am vorbit cu Cody pe hol. El a venit la mine.

Kellan îmi ia mâna de la gură. Deși îl consideră plin de sine, înțelege faptul că sunt îndrăgostită de el. Cine n-ar înțelege așa ceva? E o frumusețe de băiat!

— Ce-a zis? întreabă în șoaptă. Și tu ce i-ai zis?

Și iată-mă gata să-i mărturisesc până la ultimul detaliu, în vreme ce Kellan nu a făcut același lucru. Fie face sex, fie e pe cale să facă sex, fie e deja *însărcinată*, iar mie nu mi-a suflat o vorbă despre nimic din toate astea.

— M-a salutat numai.

Kellan zâmbește afectat.

— Ai aplicat iar Teoria soțului emisă de mine, sau încă mai ai mâțe pe locul din dreapta?

— Teoria aia cu mașina care vine spre noi?

— Aia cu coliziunea frontală.

Nu mi se pare normal să verific teoria lui Kellan atâta timp cât sunt conștientă că trebuie să mă mărit cu Kevin Storm. N-am găsit nicio fotografie cu el pe Facebook, așa că mi se pare nedrept să-mi imaginez pe altcineva în mașină doar pentru că nu am o imagine mentală a lui Kevin.

— La tine pe locul din dreapta încă mai e Tyson? întreb.

Kellan își mușcă buzele pentru o clipă și apoi spune:

— Ești sigură că nu poți să mergi azi la lac?

Evită să-mi răspundă la întrebare. Oare se împacă iar cu Tyson? Mi s-a părut mie că miros ceva la masa de prânz, dar nu puteam fi sigură. Dacă se împacă, teoretic ar putea fi el tatăl lui Lindsay!

— Vrei te rog să vii la lac? zice Kellan și mă atinge pe cot. Abia dacă am ieșit și noi împreună săptămâna asta.

— Poți mâine?

— Nu pot, zice. Am oră la facultate.

Tipul simpatic de la facultate! De-aia nu vrea niciodată să lipsească de la curs. Oare să fie *el* tatăl copilului? S-a dus oare cu el în dormitoare după curs?

— Bine, zic. O să vin la lac.

Kellan bate din palme.

— Dar trebuie să vii tu cu mașina. Azi înainte de ore am avut programare la medic, așa că a trebuit să mă lase mama.

Poftim?

— De ce ai fost la medic?

Trebuie să aibă legătură cu sarcina.

Kellan se uită la mine și apoi izbucnește în râs.

— Te-ai făcut galbenă ca ceara! Nu mor, Em.

Am nevoie de un răspuns.

— Atunci spune-mi de ce ai fost.

— A fost un control de rutină, spune și dă indiferentă din mână. Putem să ne-oprim pe la tine pe acasă și să luăm niște costume de baie?

În timp ce trecem pe lângă secretariat, Kellan se lovește din nou cu șoldul de mine, iar de data asta fac și eu la fel. Dar apoi îmi arunc privirea pe fereastră și înțepenesc. Josh stă pe scaun cu spatele la noi. O fată stă aplecată lângă umărul lui și-l privește în timp ce desenează ceva pe caietul ei de însemnări.

— Îl desenează pe Pepé Le Pew⁽⁹⁾, șoptește Kellan. Cred că Josh al nostru învață în sfârșit cum să le facă avansuri fetelor.

O prind pe Kellan de braț și o trag de-acolo.

— Dacă fata aia chiar vrea să-și pună pe mapă un sconcs șovin și obsedat de sex, e problema ei.

Urcăm scările spre dormitorul meu, iar Kellan mă întreabă dacă poate să ia costumul meu de baie roșu.

— Tu ar trebui să porți bikiniul ăla cafeniu, spune. Tipilor le place foarte tare.

— De unde știi?

Kellan deschide ușa de la dormitorul meu.

— Nu că ne-ar păsa nouă ce crede Josh, dar când l-ai purtat atunci la lac, se tot uita la tine.

Îmi zboară mintea la fotografia de pe Facebook. „Vremurile bune de altădată”. Josh a spus că a făcut fotografia aia din greșeală. Hm, dacă e adevărat că se uita la mine, acum evident m-a uitat. Acum fetele de la școală sunt grămadă pe el și e o chestiune de timp până se cuplează cu Sydney Mills.

Pun ochii pe albumul *Dookie* al lui Green Day în teancul de CD-uri și-l pun în combina, după care derulez până ajung la piesa *When I Come Around*. Întotdeauna mi-a plăcut melodia asta, iar povestea cu Cody mi-a trezit pofta de ea.

— Țsta e noul tău computer? întreabă Kellan în timp ce-și desface sutienul pe sub tricou. Mamă, ce monitor!

Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă i-aș arăta pagina de Facebook. A spus că n-ar vrea să călătorească în timp, dar ce părere ar avea dacă ar putea să-și vadă viitorul... să citească despre Lindsay? Oare ea cea din viitor ar vrea ca ea cea de acum să știe? Dar eu cea din viitor ce-aș vrea să știu eu cea de acum? Dar Josh?

Oare își amintesc ei că în săptămâna asta din mai am descoperit o posibilitate de a citi pe Facebook? Poate că atunci când scriu lucrurile astea, transmit mesaje subtile care ne conduc spre diferite decizii. Poate Kellan din viitor știe că azi o să fie în dormitorul meu și o să se apropie de computer. Dacă e adevărat, atunci adulta Kellan poate modifica tot ceea ce spune pentru a da de înțeles dacă vrea ca adolescenta Kellan de șaptesprezece ani să afle despre bebeluș.

— Pot să-mi verific și eu e-mailul? întreabă Kellan și apasă pe butonul de pornire al monitorului.

Sau poate că Josh și cu mine suntem singurii care trebuie să știe de chestia asta.

Sau poate că timpul nici măcar nu ne permite să ne amintim, pentru că astfel s-ar crea un gol în univers.

— Nu! exclam și îi împing mâna lui Kellan de la computer.

Se dă înapoi, nedumerită.

— Nu ți-l stric. Nu uita că eu ți-am arătat cum să folosești internetul.

— Chestia e că în scurt timp o să ajungă Martin acasă, zic. El și mama sunt cu ochii pe mine, să vadă cât timp petrec pe internet.

Nu pot s-o atrag și pe Kellan în chestia asta. Arunc costumele de baie și șlapii într-o geantă de plajă și o trimit să caute prosoape.

37: //Josh

Tata ridică receptorul telefonului din birou și formează interiorul mamei. Biroul ei e la două uși mai jos de al lui, așa că aud telefonul sunând.

— A venit, spune tata în receptor.

Biroul lui tata arată la fel ca ultima oară când am fost aici, teribil de plicticos. Unii dintre cei mai buni prieteni ai lor predau istorie, iar ei au în birou postere cu mesaje tari de genul: „Cei care nu-și amintesc trecutul sunt condamnați să-l re trăiască”, sau „Istoria este scrisă de învingători.” Singurul poster de pe peretele lui tata este o poză alb-negru cu un sociolog chel care își studiază ochelarii.

Mama închide ușor ușa și apoi se așază pe scaunul de lângă mine.

— De ce ai întârziat la școală de dimineață? întreabă tata.

Știam eu că așa o să se întâmple. Când Emma și cu mine am ajuns în sfârșit la școală, deja întârziaserăm zece minute. Speram că dacă cei de la școală aveau să ne lase un mesaj pe robot, îl puteam șterge eu înainte să ajungă ai mei acasă. Dar se pare că numerele lor de la serviciu ocupă loc de frunte pe lista de contacte.

— Tata și cu mine îți dăm foarte multă libertate, spune mama. Nu te obligăm să iei autobuzul, dar ne așteptăm să ajungi singur, la timp.

— Știm că nu te-ai trezit târziu, spune tata. Se auzea muzică atunci când am plecat noi la serviciu.

— M-am dus cu Emma cu mașina, spun. Ne-am luat cu altceva. N-o să se mai întâmple.

Tata bate darabana pe birou.

— Ai uitat să verifici ceasul?

— De ce v-ați luat cu altceva? întreabă mama. A venit Emma în dormitorul tău?

Despre asta vorbea David. Dar înainte să plece la facultate, m-a avertizat că mama și tata devin excesiv de protectori în privința relațiilor cu sexul opus. Însă se pare că în cazul lui nu

trebuiau să-și facă griji din cauza sexului opus.

— N-a venit în dormitorul meu, spun, ceea ce nu e chiar o minciună adevărată.

Nu cred că Emma a trecut de prag când a început să râdă de chiloții mei.

— Dar *tu* ai fost în dormitorul ei? întreabă mama.

N-ar trebui să răspund la întrebarea asta. Nu le-am dat niciodată niciun motiv să nu aibă încredere în mine, și totuși se poartă de parcă ar trebui să mă duc să le spun tot ce fac.

— În caz că n-ați observat, nu mai sunt copil. Pot chiar să trec și strada singur.

— Așa e, spune tata. Și când erai copil, o lăsam pe Emma să rămână la tine peste noapte. Diferența e că *știm* că nu mai ești copil.

— Ești adolescent, spune mama.

— Serios? spun. Ca să vezi.

Tata se apleacă înainte.

— De ce ați întârziat la școală?

Mă las pe spate pe scaun și chicotesc.

— Vrei să știi dacă am făcut sex, este?

— N-am spus asta, zice tata cu un glas crispat.

Mama își duce o mână la piept.

— Asta ai făcut?

Mă ridic și-mi trag rucsacul pe umăr.

— Nu, nu am făcut sex. Vă spun numai ca să nu faceți atac de cord. Dar trageți foarte multe concluzii doar pentru că am întârziat câteva minute la școală.

— David nu a întârziat niciodată la școală, spune tata.

— Și cu toate astea – spun pe un ton mai ridicat – a ales să facă facultatea la mai bine de trei mii de kilometri de Lake Forest!

Mama și tata se întorc unul spre celălalt. Nu mai e nimic de spus, așa că-mi iau skate-ul și plec.

Bărbatul cu bonetă albă de hârtie îmi dă un cornet cu două bile de Rocky Road. Țin înghețata într-o mână, pun o monedă de douăzeci și cinci de cenți în bolul pentru bacșiș și bag restul

în buzunar. Ies cu skate-ul afară, mă așez pe o bancă de lemn și mănânc din marginea cornetului.

Mi-e groază că o să mă întâlnesc cu mama și cu tata mai târziu. Chiar dacă l-au adus pe David în discuție, nu trebuia să sugerez eu că s-a mutat la Seattle ca să scape de ei. Nici măcar nu știu dacă e adevărat.

Dincolo de drumul cu patru benzi, e un mic centru comercial cu un magazin cu reviste de benzi desenate, un coafor și un magazin de muzică. Mă uit la o decapotabilă albă care parchează.

E mașina lui Sydney! Se privește în oglinda retrovizoare și-și prinde părul în coadă de cal în timp ce acoperișul se închide automat.

Într-unul din buzunare am numărul de telefon al lui Sydney, scris pe o bucată ruptă de hârtie. Probabil că acum are telefonul în mașină. În buzunarul celălalt am destule monede să sun. Și lângă banca asta e un telefon public.

Nu, e ridicol.

Mă șterg la gură cu dosul mâinii. Dacă o sun pe Sydney și îi spun că ne putem întâlni, o să creadă că o urmăresc. În plus, dacă are dreptate Emma, și Sydney o face pe inabordabila, atunci n-o să-mi răspundă la telefon. O să asculte mesajul pe care îl las, iar eu habar n-am ce să-i spun.

O privesc pe Sydney cum trece pe lângă coafor și deschide ușa magazinului cu reviste de benzi desenate. Îi plac benzile desenate? Demențial!

Mi-a dat numărul de celular pentru că vrea s-o sun, dar dacă e prea mult și mult prea curând? Dacă o sun acum, aș putea strica treaba. Dacă ne e sortit să fim împreună, trebuie să se întâmple în mod natural. Urc pe skate și pornesc, timp în care ling înghețata ca să-mi distrag atenția.

Sau poate sunt un laș.

La primul colț, îndoi genunchii și fac la dreapta.

Dacă aș fi pornit spre casă, aș fi luat-o drept.

38: //Emma

— Nu înțeleg de ce mă obligi să iau înghețată, zice Kellan și se uită la meniul prins sus pe chioșcul de la lac. Mi-e poftă de o granita.

— Pentru că numai eu am bani. Îmi ridic ochelarii de soare ca să văd ce arome au. În plus, înghețata e mai sănătoasă.

— În ce fel e mai sănătoasă?

— Are mult calciu, zic. Când mama mea vitregă era însărcinată, spunea că are nevoie de mult calciu.

— Ce vă dau, fetelor? întreabă femeia din spatele tejghelei.

— Eu vreau cu căpșuni – zic și iau o mână de șervețele –, cu bombonele multicolore.

Kellan se întoarce spre mine.

— Te rog, vreau o granita.

Scutur din cap.

— Bine, spune. Atunci cu aluat de biscuiți.

Cât timp femeia se apleacă deasupra recipientelor cu înghețată, Kellan zice:

— Nu înțeleg de ce își face toată lumea griji din cauza obiceiurilor mele alimentare. Mai întâi Tyson, și acum tu.

Ridic din sprâncene.

— De când ești tu în relații așa de bune cu Tyson încât să discutați despre obiceiurile tale alimentare?

Kellan dă indiferentă din mână.

— Întotdeauna am fost în relații bune.

— Chiar trebuie să-ți amintesc cât de tare te irită? Sau de cele două săptămâni în care ai lipsit de la școală?

Kellan întinde mâna după cornetul ei cu înghețată cu aluat de biscuiți.

— Știai că dragostea și ura folosesc aceleași circuite neuronale din creier?

— Adică acum îl *iubești* iar?

— N-am spus asta. Era o simplă afirmație.

Mergem pe nisip și ne mâncăm înghețatele.

— Am sentimentul că-mi ascunzi ceva, zic.

— Ca de exemplu? întreabă Kellan.

Îi ocolesc pe niște băieței care construiesc un castel de nisip. Îi privesc cum umplu șanțul cu o găletușă cu apă din lac și mă întreb dacă viitorul meu soț și cu mine o să mai avem tot doi fii diseară.

— Nu-mi spui de ce ai fost la doctor astăzi.

— Știu, zice Kellan. Dar mi se pare ciudat să discut despre asta.

— Întreb doar pentru că-mi pasă de tine.

Kellan linge o picătură de pe cornet.

— Bine. Am fost iar la terapeuta care m-a consultat după ce m-am despărțit de Tyson. N-o mai văzusem de câteva luni, așa că a fost doar un control de rutină.

— Atunci mă bucur că ai fost, zic. Mersi că mi-ai spus.

Ne așezăm pe prosoape și ne terminăm înghețatele în liniște. Acum că am dezlegat misterul cu vizita la doctor, mai trebuie să discutăm un subiect. Mintea îmi clocește o poveste credibilă.

— Azi am fost în biroul asistentei școlii – zic – și n-o să-ți vină să crezi ce am văzut.

— De ce te-ai dus la asistentă? întreabă Kellan.

— M-am tăiat la repetiția cu trupa într-un pupitru pentru partitură. Nu-i nimic grav. În orice caz, a venit o tipă și a cerut un prezervativ. Tu știai că asistenta școlii dă prezervative gratis?

— Am făcut Educație pentru sănătate împreună, zice Kellan. Am fost și eu când ne-au spus despre prezervativele gratuite.

— Ah, așa e.

— Și cine era? întreabă.

— Cine?

— Tipa care a cerut un prezervativ.

— O fată de-a XII-a, nu știu cum o cheamă.

— Nu că aş avea nevoie de prezervativ – zice Kellan –, dar în niciun caz n-aş lua de la școală. Cine ar vrea să-ți știe asistenta toate treburile?

Realizez că am o șansă și profit iute.

— Tu de unde ai lua un prezervativ dacă ai avea nevoie?

Meditează la întrebarea mea, dar nu răspunde. Îmi dau seama, judecând după felul în care se foiește pe prosop, că sunt

gata-gata s-o pierd.

— Vrei să afli un secret? întreb. Dar nu poți să spui nimănui.

Kellan jură.

— Vara trecută, când fratele lui Josh a venit acasă în vizită, mi-a spus Josh că i-a furat un prezervativ din geanta cu obiecte de toaletă și și l-a băgat în portofel, în caz că are vreodată nevoie de el.

Kellan izbucnește în râs.

— Oare de ce umblă tipii cu prezervative vechi și jerpelite în portofel? Când în sfârșit le folosesc, fie sunt expirate, fie tocite.

Brusc, mă simt vinovată că l-am trădat pe Josh, deși azi m-a cam călcat pe nervi. A fost pentru o cauză nobilă, i-am strecurat lui Kellan ideea că trebuie să aibă mereu prezervativ la ea, dar Josh n-ar vrea să afle lumea așa ceva despre el.

Kellan e în apă, iar eu stau pe prosop și ochelarii de soare îmi ascund ochii. La aproape un kilometru dincolo de Crown Lake se află o casă uriașă cu o verandă mare, cu un gazon frumos tuns și cu un doc cu două caiacuri.

Recunosc casa din noaptea în care am văzut pagina de Facebook a lui Josh. Într-o bună zi o să trăiască acolo cu Sydney. Or să meargă cu barca pe lac și or să facă grătar.

Copiii lui or să crească în bunăstare și cu privilegii, și într-un final o să se lase și Josh înghițit de lumea asta.

— Salut, spune Kellan.

Scutură prosopul de nisip și apoi și-l înfășoară în jurul taliei.

Îmi trag picioarele la piept și arăt dincolo de lac.

— Știi cine stă în casa aia?

— Aia cu veranda mare? întreabă și-și pune mâna streășină la ochi. Nu cred că e cineva de la noi de la școală.

— Crezi că familia lui Sydney și-ar putea permite o casă ca asta?

— Sydney Mills? Kellan se așază lângă mine și desface capacul la sticla cu Sprite. De ce vorbește toată lumea despre ea în ultima vreme?

Clatin din cap.

— Cred că e posibil să fie Josh interesat de ea.

— Credeam că glumești zilele trecute, zice Kellan. Nu vreau să-l jignesc pe Josh, dar nu prea e de nasul lui. A discutat măcar vreodată cu ea?

— De fapt, primul meu mesaj pe chat a fost de la Sydney, zic și-mi reazem bărbia pe genunchi. Mi-a cerut numărul lui de telefon.

Kellan își varsă o gură de Sprite pe picioare.

— Și l-a sunat deja?

— Știu că eu am adus-o în discuție – zic –, dar te superi dacă nu discutăm pe tema asta?

— Bine – zice Kellan –, dar vreau să discut cu *tine* o chestie.

Inima îmi bate mai repede. Oare în sfârșit o să recunoască faptul că a făcut sex? Dacă e așa, o să fiu obligată să iau o mare decizie. Fie îi spun lui Kellan ce am văzut pe Facebook, fie o scutur de umeri și-i spun că ar face bine să se protejeze.

— M-am tot gândit la tine și la Josh, zice.

Îmi afund picioarele în nisip. Nu asta e discuția pe care credeam că o s-o am cu ea.

— Știu că situația a devenit ciudată între voi toamna trecută, zice. Dar săptămâna asta lucrurile au părut să... se schimbe.

— În ce fel?

— În sfârșit ați părut să vă apropiați din nou, dar azi la prânz ați scos amândoi ghearele.

Îmi agit degetele și mi se ițesc din nisip.

— Uite cum stă treaba, zice Kellan. Acum că ai terminat-o cu Graham, te gândești vreodată... înțelegi...?

— *Poftim?*

— Vorbesc serios.

— Nu! strig. Josh e... *Josh*.

— Pentru că încep să observe și alte fete că e un tip tare de treabă. De exemplu, fata pe care am văzut-o la secretariat. Și acum îmi spui că Sydney Mills ți-a cerut numărul lui. Kellan scoate iar capacul de la Sprite. Dacă te-ai întrebat vreodată cum ar fi Josh altfel decât ca prieten, poate ar trebui să te gândești să acționezi înainte să fie prea târziu.

În timp ce Kellan ia o sorbitură, mă uit la viitoarea casă a lui Josh de pe celălalt mal al lacului.

După un minut, îmi smulg privirea.

39: //Josh

Trec cu skate-ul pe lângă o casă galbenă cu un leagăn în față, făcut dintr-un cauciuc. Un Chihuahua fuge prin curte și începe să latre în urma mea. Dacă încetinesc ca să iau următoarea cotitură, mă prinde. Deși nu mi-e teamă că ar putea să mă ronțăie de glezne, are capul cât o roată de-a mea și nu vreau să trăiesc cu sentimentul ăsta de vină.

Deja am dat gata înghețata. Arunc spre câine ce mi-a mai rămas din cornet, care se împrășteie pe trotuar. În timp ce câinele se oprește să ronțăie o bucățică, dau colțul și merg spre intersecție. Pe partea cealaltă a străzii, mașina decapotabilă a lui Sydney este încă parcată și goală.

Înaintează spre stâlpul unui felinar și mă prind cu brațul de el ca să mă opresc. Se schimbă culoarea semaforului și aş putea trece pe partea cealaltă. Când Sydney iese din magazinul cu reviste de benzi desenate, aş putea-o aștepta la mașină.

În schimb, merg pe skate până la un automat și cumpăr o cutie de băutură de plante.

La a doua cutie, deja am ocolit de patru ori cvartalul pe skate și zahărul din băutură mi-a dat o energie teribilă. Când ocolesc din nou pe după ultimul colț, decid că, dacă o văd pe Sydney în timp ce merge spre mașină, mă duc la ea și o salut. Dacă a plecat deja, atunci mă duc glonț la cea mai apropiată toaletă.

Când îmi intră parcare în raza vizuală, îi văd mașina decapotabilă intrând pe stradă.

E timpul să iau o decizie.

Merg pe skate spre telefonul public și apoi lovesc capătul skate-ului ca să-l întorc invers. Ridic receptorul și, cu degetele tremurându-mi, formez numărul de celular al lui Sydney.

Sună!

Are mașina oprită la semafor. O văd cum își ridică rucsacul în poală.

Răspunde!

Își duce telefonul la ureche.

— Alo?

Semaforul se face verde și mașina ei pornește prin intersecție.

— Sydney! spun, și simt că am pompat prea mult zahăr în mine. Sunt Josh. Cred că... ești...?

— Josh *Templeton*? întreabă.

— Ești la volan? întreb. Pentru că mâncam o înghețată și cred că tocmai te-am văzut.

O văd cum privește spre trotuar.

— Unde ești? Nu știam că ai celular.

— Trage pe dreapta, zic. Vin imediat.

— Bine, spune și semnalizează.

Închid, sar pe skate și traversez strada spre mașina ei.

Geamul din dreapta e lăsat și îmi sprijin coatele pe portieră. Îmi zâmbește și-și desface coada, iar părul îi cade asemenea unor panglici pe bluza albastră de mătase.

— Stai prin apropiere? întreabă.

Dau din cap spre standul de înghețată.

— Nu, dar mi-era poftă de o înghețată Rocky Road.

— *Ador* înghețata, spune. Încotro? Te duc?

— Mă duc acasă, spun. Stau lângă locul de joacă din parcul Wagner.

Sydney se uită la ceas.

— Trebuie să vin înapoi în zona asta a orașului peste douăzeci de minute, dar ar trebui să avem destul timp.

N-am mai fost niciodată în decapotabila unei fete frumoase. Pentru o clipă îmi trece prin cap să sar peste portieră, dar apoi îmi vin mințile la cap. Îmi pun skate-ul pe bancheta mică din spate în timp ce Sydney semnalizează și se înscrie ușor pe bandă.

— Poți să-ți pui rucsacul în spate, spune și-și aranjează oglinda retrovizoare. Știu că nu e prea mult loc în față.

Înainte să trec pe la tata pe la birou, mi-am cumpărat și eu un set de trei boxeri. Doar n-o să-mi desfacă Sydney fermoarul la rucsac și să-mi vadă boxerii, dar înainte să spună ea, nu realizasem că îmi strâng așa de tare rucsacul în brațe.

— Unde trebuie să ajungi peste douăzeci de minute? întreb, și sper să nu-mi servească numele unui băiat.

— Acasă, spune.

Este!

— Vine o femeie să le facă alor mei o prezentare, în încercarea de a-i face să ia o proprietate imobiliară în indiviziune, spune. Ai mei nu sunt foarte interesați, dar eu și surorile mele i-am rugat să îi acorde o șansă. Plus că dacă asști la prezentare, primești un card cadou la Olive Garden.

— Îmi plac *la nebunie* grisinele lor, spun.

Sydney se uită la mine și zâmbește.

— Și mie!

E superbă. Chiar e *superbă*. De la fața perfectă și până la pielea moale, bronzată, și părul lucios. Poartă o fustă, care îi lasă la vedere picioarele cu pielea uluitor de netedă. Cum de mi se permite să stau în mașina asta?

La picioarele mele e o pungă roșie de plastic de la Comix Relief. O dau mai încolo cu adidasul ca să nu calc pe ea.

— Le-am luat pentru tata, spune. Weekendul ăsta e ziua lui, așa că i-am cumpărat câteva reviste *Archie*.

— Eram înnebunit după *Archie*, spun.

— E logic, spune ea râzând.

— De ce? Pentru că avem amândoi părul roșcat?

— Nici măcar nu m-am gândit la chestia asta, spune. Dar sunt convinsă că toți tipii îl idolatrizați în secret pe Archie. E un tip obișnuit pentru care se bat două fete frumoase. Nu-mi spune că nu e visul oricărui tip.

Eu m-aș mulțumi cu o singură fată frumoasă.

— Logodnicii celor două surori ale mele colecționează reviste de benzi desenate, continuă ea. Uneori îi însoțește și tata la convenții, dar lor le plac mai mult revistele cu mutanți și supereroi. Eu una cred că băieților de treabă le place *Archie*.

E fetița lui tata. Ce drăguț. Mă întreb dacă or să mai meargă la convenții ale amatorilor de benzi desenate când o să intru și eu în familia lor. Deși ar fi cam de prost gust, aș merge și eu.

Ne oprim la un semafor, iar Sydney se întoarce spre mine.

— Îți mulțumesc pentru ce ai spus zilele trecute la oră, pentru că ai fost plin de tact.

— Ține de bunul-simț, spun cu un mârâit.

Dă din cap și apasă pe accelerație.

— Știu că spuneai doar ce gândeai, dar într-un fel am avut senzația că îmi iei apărarea. Așadar, mulțumesc.

— Cu plăcere.

Sydney zâmbește în timp ce-și dă părul după ureche.

— Cum spuneam, îmi place la nebunie ideea asta cu proprietatea imobiliară în indiviziune. Poți să petreci câteva săptămâni pe an în unele din cele mai bestiale locuri din lume. Ai fost vreodată în Acapulco? Noi am mers în februarie și a fost frumos.

Acapulco? E unul din locurile în care mă duc cu Sydney în viitor. Oare ca urmare a prezentării ăsteia la care o să asiste cumpără proprietățile în care ne facem noi concediile?

— Ai fost vreodată în Waikiki? Întreb. Întotdeauna mi-am dorit să merg acolo.

Sydney se uită la mine, cu ochii mari.

— Au case și în Waikiki! Gata, chiar îmi doresc să cumpere ai mei. Au chiar și apartamente uriașe unde ne-am putea strânge toată familia de fiecare dată când ne ducem.

Waikiki. Acapulco. Când am citit despre Sydney și concediile mele, mi-am imaginat că o să fim singuri, că o să bem băuturi cu fructe și o să facem dragoste în locuri exotice. Acum se pare că excursiile noastre presupun o casă înțesată de familia ei. Nu că nu m-aș duce. Atâta timp cât pot să fiu singur cu Sydney, nu zic nu.

Înainte, drumul se înalță treptat, până ajunge la șinele de cale ferată.

— Știi ce se face când treci peste șinele de cale ferată? Întreabă Sydney

— Sigur, spun.

În timp ce mașina trece cu hurducături peste șine, ridicăm amândoi picioarele de pe podea.

— Sus piciorușele! strig eu.

Sydney râde, în vreme ce drumul coboară.

— Sus *ce*?

— Sus piciorușele, spun și mă aprind la față. Toată lumea știe chestia asta.

— Nu prea cred, spune Sydney zâmbind. Toată lumea știe că ridici picioarele și-ți pui o dorință.

Mă bate gândul s-o întreb ce și-a dorit, dar poate că nu vreau să știu. Sau poate că da, dar dacă îmi spune, n-o să se mai îndeplinească.

40: //Emma

După ce o las pe Kellan, o iau pe latura estică a parcului Wagner în drum spre casă.

Dacă ea spune că nu-i trebuie prezervative, atunci nici măcar prin cap *nu-i trece* să meargă până la capăt așa de curând. Când ajung acasă, trebuie să-i spun lui Josh totul ca să ne gândim ce trebuie să facem. Sper doar că i-a trecut mândria aia de sine excesivă de astăzi.

După semafor, mă îndrept spre casa mea. O mașină decapotabilă albă este parcată pe trotuar lângă casa lui Josh. E mașina lui Sydney! Iar Josh e pe locul din dreapta.

Când trec pe lângă ei și intru pe aleea mea, aproape că o aud pe Sydney spunând:

— Tipa aia e Emma Nelson?

Pun pariu că Josh n-o să-i spună că suntem prieteni din copilărie. Iar omisiunea asta o să fie prima piatră din zidul pe care îl construiește în jurul prețioasei lui vieți cu Sydney.

Mă întorc spre bancheta din spate după costumele de baie și prosoape și apoi ies, trântind portiera mult mai tare decât voiam.

Odată ce ajung în camera mea, mă uit pe fereastră. Mașina decapotabilă a lui Sydney e încă acolo. Josh îi spune ceva și ea râde de parcă ar fi cel mai glumeț om de pe lume.

Îmi scot hainele pline de nisip, le arunc în coșul cu rufe și apoi trag pe mine halatul. Când vine Josh, vreau să verific imediat pagina de Facebook, ca să văd în ce fel ne afectează viitorul ceea ce s-a întâmplat astăzi. Pun pariu că imediat ce pleacă Sydney, vine și-mi bate la ușă.

Ca să mă pregătesc, mă conectez la AOL. În timp ce computerul pâraie și scârțâie, mă duc iar la fereastră.

Sydney se apleacă și-l sărută pe Josh pe obraz, apoi el iese din mașină. În timp ce ea se îndepărtează, Josh o salută cu două degete. Ce enervant. Plec de la fereastră și mă duc iar la computer. Dacă lucrurile or să evolueze între el și Sydney,

atunci nu mai trebuie să mai respect pactul pe care l-am făcut cu el.

Îmi introduc adresa de e-mail și parola ca să intru în Facebook.

Emma Nelson Storm

Și ce ar trebui să facă un biolog marin în Columbus, Ohio?

Acum 4 ore Îmi place Comentează

Pare că viața nu s-a schimbat de ieri. Mă bate gândul să arunc un ochi la Kellan sau să-l caut pe Josh înainte să ajungă el, dar am să aștept. Așa se comportă prietenii, își respectă cuvântul dat.

Mă răsucesc pe scaun. *Pe unde umblă?*

Într-un final, nu mă pot abține. O găsesc pe Kellan pe lista mea de prieteni și dau clic pe numele ei.

Kellan Steiner

Lindsay și cu mine mâncăm chifteluțe suedeze la Ikea. A fost de acord să meargă la concertul aniversar de cincizeci de ani al lui Rolling Stones. Ce-mi iubesc copilul!

19 mai la 3:03 p.m. Îmi place Comentează

Lindsay încă există! Hm, chiar trebuie să discut cu Josh.

Mă uit pe fereastră. Josh stă pe peluza din fața casei lui, cu fața spre parc. Dau înapoi la pagina mea de Facebook, îmi leg cordonul halatului și cobor iute scările.

41: //Josh

O briză adie printre copacii din parc, iar aerul se răcorește. Iau un fir de iarbă între degetele mari și suflu. Întotdeauna mă simt relaxat când stau nemișcat și suflu într-un fir de iarbă, dar pe Emma o enervează. Uneori fac chestia asta numai ca s-o enervez pe ea.

În ultimul timp, a fost mult prea simplu s-o enervez pe Emma.

Când a oprit în fața casei ei acum câteva minute, ne-a ignorat pe Sydney și pe mine. Nu că m-aș fi așteptat să vină fuga la noi, dar dacă ne făcea cu mâna ar fi părut mai puțin nepoliticoasă în mod intenționat. Hai să-i acordăm beneficiul îndoielii și să zicem că n-a vrut să intervină între mine și Sydney.

— Josh!

Emma traversează peluza din fața casei ei cu pași mari, cu brațele încrucișate. Pare ofticată, dar și ridicolă, pentru că e cu picioarele goale și poartă un halat de baie alb și flaușat.

— Salut, spun.

— *Salut?* zice și se holbează la mine. Am presupus că o să vii la mine în cameră în clipa în care ajungi acasă. Înțelegi, avem o chestie care se cheamă Face...

— Scuze, spun. Nu știam că aștepți.

Duc firul de iarbă la buze și suflu.

— Termină!

Mă mușc de interiorul obrazilor ca să nu zâmbesc.

— Ai văzut cine m-a adus acasă?

Emma își îndeasă mâinile în buzunarele lăbărțate ale halatului.

— Ni s-au întâmplat multe astăzi... amândurora. Cred că trebuie să ne asigurăm că totul e încă în regulă.

Aici are categoric dreptate. Emma i-a dat papucii lui Graham și apoi a stat de vorbă cu Cody pe hol. Anna Bloom mi-a scris numărul ei de telefon pe mapă. Sydney Mills m-a dus acasă. Deși sunt curios să aflu în ce fel i-au afectat toate astea viitorul

Emmei, de fapt am emoții din cauza viitorului meu.

Îmi iau rucsacul, îmi lovesc skate-ul și-l prind cu mâna.

— Vreau să văd cum se prezintă viitorul *tău* – spun în timp ce o urmez pe Emma –, dar la al meu vreau să spun pas.

— Spui pas? Emma se uită în urmă la mine. Nu vrei să afli în ce fel ți-a afectat viitorul călătoria asta cu mașina?

Clopoțeei de vânt de pe veranda ei scot clinchete puternice.

— Faptul că Sydney m-a condus acasă nu schimbă cu nimic lucrurile, spun și-mi sprijin skate-ul de balustradă.

Emma înclină capul și mă privește în ochi. Fără să spună un cuvânt, mesajul ei e clar: *Mai vedem noi.*

Când ajungem în camera ei, Emma își ia un rând de haine și dispare pe hol. Se întoarce peste un minut îmbrăcată într-un șort minuscul alb și un tricou roșu cu decolteu în formă de V. În jurul feței și pe gât îi curg bucle desprinse din coadă, dar are umerii încordați de tensiune.

Îmi las rucsacul pe podea la capătul patului ei.

— De ce erai în halat mai devreme? întreb.

Emma stă la computer cu spatele la mine.

— Mă pregăteam să fac duș, pentru că am fost cu Kellan la lac. Voia să stea de vorbă cu mine. Așa că, fiindu-i o bună prietenă, m-am dus cu ea.

Oare insinuează că eu nu sunt un bun prieten?

— Scuze, spun. Nu-mi aduc aminte să fi spus că vrei să stai de vorbă.

— Toată ziua am încercat să stau de vorbă cu tine! spune Emma. Dar flirtai cu câte una sau te-ai luat cu mine la ceartă la prânz.

Emma e ultimul om care ar trebui să mă ia la rost că am flirtat. Dar are dreptate. Astăzi n-am întrebato nicio clipă ce face. Amândoi avem așa de multe pe cap, cu toate astea pe mine mă preocupa doar viața mea.

Mă așez lângă Emma când dă clic pe lista de prieteni. Trece peste mai multe șiruri de poze și apoi încetinește când ajunge la numele cu C. Oftează din rărunchi când, după Cindy Freeburg, urmează Corbin Holbrook. Cine or mai fi și oamenii ăștia? Nu

trebuie să fii un geniu să-ți dai seama pe cine spera să găsească.

Îi spun Emmei că mă duc la baie. Am câteva sucuri de plante în mine care îmi dau cu cotul, și nici n-am chef s-o aud plângându-se că nu e Cody Grainger prezent în viitorul ei.

Întrucât baia de la parter este în reparații, o iau prin camera mamei ei și a lui Martin. Ultima oară trebuie să fi fost aici în școala primară. Cred că mi-a intrat un țep în deget sau m-am tăiat în timp ce urcam pe un gard din plasă. Părinții ei țineau dezinfectantul și plasturii în baia asta.

Lângă ușa de la baie este o ramă mare, pătrată, în care sunt prinse o mulțime de poze. Apar și eu în câteva dintre ele, dar se pare că nu au mai fost adăugate altele noi de când a început Emma liceul. În colțul stânga jos este o fotografie cu Tyson, Kellan, Emma și cu mine îngrămădiți în spatele unei camionete, suntem în drum spre un bal de la generală. Eu și Tyson purtăm cravate ieftine cu ac, iar Emma și Kellan au părul buclat, ca valurile mării. Și părem cu toții așa de mici!

Îmi aduc aminte că Emma și Kellan dansau cu un grup mare de fete. În mare parte din timp, Tyson și cu mine am stat sub coșul de baschet, asta dacă nu venea vreo fată să ne ia la dans. Ultima melodie a seriei a fost *End of the Road* a lui Boyz II Men, și m-am hotărât s-o invit pe Emma la dans. Eu abia o atingeam cu mâinile pe umeri, iar ea mi le ținea pe ale ei pe umeri și jumătate din melodie ne-am uitat la picioare. Am tras-o un pic mai aproape, i-am pus ușor mâinile pe spate și curând Emma și-a pus bărbia lângă gâtul meu. Pe când acest ultim cântec se termina, am închis ochii și am aplecat capul până când ni s-au atins obraji.

Atunci am simțit că mă îndrăgostesc de cea mai bună prietenă a mea.

Când mă întorc în camera Emmei, sunt gata să vorbesc despre viitorul nostru. Deși astăzi nu am reușit să vorbim fără să ne certăm, trebuie s-o facem. Și am un plan pentru ca lucrul ăsta să se întâmple.

— Hai să jucăm jocul adevărului, spun. Tu poți să mă întrebi ce vrei, iar eu pot să te întreb ce vreau.

Emma clatină din cap.

— Nu vreau să știu nimic.

— Nimic?

— Știu eu unul mai bun, spune. Nu l-a mai jucat nimeni până acum. Se numește Reîncarcă pagina.

Îmi iau rucsacul de pe pat și mă așez pe plapumă.

— Cât ai fost tu plecat, m-am gândit la iconul de Reîncărcare a paginii de pe computer, spune Emma. O să înnebunești.

Îmi place s-o văd pe Emma zâmbind, așa că mă ridic în capul oaselor și ascult.

— De când am descoperit Facebook – spune –, am remarcat că apăreau schimbări de când ne deconectam și până ne conectam din nou. Acele schimbări puteau fi cauzate de o mie de unde diferite de pe parcursul zilei. Dar gândește-te cât de tare ar fi să vedem efectele unei singure unde mici.

— Nu prea înțeleg ce sugerezi – spun –, dar eu nu vreau să stârnesc unde doar ca să mă distrez.

Emma arată spre monitor.

— Ia uite ce am scris ultima oară.

Emma Nelson Storm

O las baltă. Îl conving pe Kev să mă scoată în oraș la cină. Mi-a ajuns cât am stat închisă în casă.

Acum o oră Îmi place Comentează

— Nu e prea rău, spun. Ieși în oraș să iei cina.

Emma dă ușor din cap.

— Deci *tu* ajungi să trăiești într-o casă mare pe lac, iar eu stau închisă într-o casă. Mi se pare corect.

De când facem un concurs din compararea vieților noastre?

Emma se uită la dulap și apoi la comodă.

— Acum trebuie *să facem* ceva. Nu trebuie să fie prea serios, dar ceva ce nu aveam de gând să facem înainte să jucăm jocul ăsta.

— Emma, nu vreau să pun viitorul la încercare în joacă.

— Atunci n-o numi joacă! izbucnește ea. Gândește-te la chestia asta ca la un experiment științific care îți poate aduce un

premiu.

Emma ia vaza delicată, albastră de pe comodă. Săptămâna asta în ea erau trandafirii ofiliți pe care i i-a dat Graham cu ocazia balului. Emma înclină vaza până când apa începe să se scurgă pe covorul alb.

— Ce faci? întreb.

Dar știi răspunsul. Face o mică schimbare în prezent ca să vadă cum îi afectează viitorul. Dacă îi smulg acum vaza, nu ar conta, pentru că nici *asta* nu s-ar fi întâmplat înainte.

La început, Emma lasă apa să curgă într-un loc, dar apoi începe să traseze spirale, creând cercuri mai mari până când golește vaza.

— Era un pic de mizerie în apă, explică ea și se așază iar la computer. Când o vedea Martin chestia asta, probabil că o să aibă o discuție lungă cu mama. Ea o să-mi țină o predică și apoi o să mă pună să-l curăț, timp în care eu ar fi trebuit să-mi fac temele. În ce fel crezi că o să schimbe asta tot ce urmează?

Nu vreau să ghicesc în ce fel s-a schimbat viitorul în clipa asta. E imposibil de aflat, și în primul rând nici n-ar fi trebuit să se schimbe.

Emma mă privește rugătoare.

— Hai, mă, că o să ne distrăm! Dă pe butonul de Reîncărcare. Și dăm înainte peste cincisprezece ani, și...

Dă clic și pagina se încarcă din nou.

Emma Nelson Storm

În seara asta mergem la restaurantul preferat al lui Kev.

Sper ca babysitterul să apară de data asta.

Acum 36 de minute Îmi place Comentează

Mă așez pe patul Emmei și mă aplec, așa încât să-mi apăs tâmpilele cu degetele mari. E o exagerare. Emmei nu-i pasă ce se întâmplă în viitorul ei, pentru că nu-i place viitorul care o așteaptă. Pe ea o interesează numai Cody. Dar întrucât nu e pomenit pe nicăieri pe Facebook, nu are nimic de pierdut.

Emma mârâie.

— Par la fel de fericită ca mai devreme. Trebuie să fac ceva mai serios.

— De unde știi că nu ești fericită în viitor? întreb. Credeam că-ți place Kevin Storm.

— Mergem la restaurantul *lui* preferat, spune Emma. Iar babysitterul meu are obiceiul să nu vină.

— Tragi foarte multe concluzii din cuvinte foarte puține, spun.

Emma mă săgetează cu privirea.

— Dacă o dau nasol în bară, atunci schimb la loc.

— *Nu mai poți* schimba nimic la loc!

— Tu nu te joci, sau ai uitat? Și dacă o dau nasol în bară, atunci o s-o tot dau în bară până când se îmbunătățește situația. Pot să dau pe Reîncărcare toată noaptea dacă e nevoie.

— Eu nu mă bag! spun și pornesc spre ușă. Am terminat-o cu Facebook. Eu nu mai vreau să influențez viitorul.

— Asta pentru că ți-e frică, spune Emma. Habar n-ai de ce te place Sydney, așa că ți-e groază să nu fac eu ceva și să-ți stric relația aia așa de solidă.

— Sydney are o mulțime de motive să mă placă, spun.

— Zi trei dintre ele.

— Asta e o prostie.

— Nu poți, așa e? spune. Ți-e frică de realitate.

— Dacă în camera asta e vreo persoană căreia îi e frică de realitate, atunci nu eu sunt aia, spun.

— Gata.

Emma mișcă săgetuța de la butonul de Reîncărcare și dă clic pe prieteni.

— Ce faci?

— Te caut. Poate că n-o să am un viitor perfect, dar m-am săturat să te văd cum te porți de parcă ai fi mai presus de mine pentru că o să ai o viață extraordinară.

— Nicio clipă nu mi-a trecut așa ceva prin cap.

Mă duc iute la computer și îi smulg degetele de pe mouse, apoi dau clic înapoi la pagina Emmei.

Emma împunge ecranul cu degetul.

— Vezi unde locuiesc acum?

Locuiește în Columbus, Ohio

— Mai știi că eram biolog marin? întreabă. Ar trebui să locuiesc aproape de ocean. Am lucrat într-un laborator din Massachusetts, dar ne-am mutat în Ohio. Sunt convinsă că e din cauza lui Kevin. Așa că zic ca să se știe că, dacă în viitor Kevin *sugerează* măcar să ne mutăm acolo, înseamnă că a înnebunit. În clipa asta jur să nu trăiesc *niciodată* în Ohio.

Emma dă clic pe Reîncărcare și pagina se încarcă din nou.

Locuiește în Londra, Anglia

— A mers! a spus Emma.

Atinge mouse-ul, dar îi smulg iar mâna. Nu-i dau drumul până nu promite să înceteze cu jocul ăsta.

— Mi se face frică, spun. Nici măcar nu mai faci ceva anume. Doar te hotărăști și ți se schimbă viața.

Emma se uită la mine, dar nu spune nimic. Cu cât se uită mai mult, cu atât mă simt mai stânjenit. Zâmbește slab și apoi se ridică pe vârfuri. Buzele i se lipesc de ale mele și niciunul dintre noi nu se retrage, închid ochii și mă aplec spre ea.

Emma își freacă obrazul de al meu și șoptește:

— Cum crezi că o să ne afecteze chestia asta viitorul?

Îmi desfac buzele în timp ce ea îmi strecoară mâna la ceafă și ne apropiem și mai tare.

42: //Emma

Josh se îndepărtează de mine și imediat îmi dau seama că am mers prea departe.

— De ce ai făcut asta? întreabă și glasul îi tremură.

Îmi simt picioarele moi. Mă așez pe scaun și încerc să-mi adun gândurile. Am făcut-o pentru că... *habar n-am*.

Îmi privesc mâinile. Nu știu ce să spun. Când s-a dus la baie acum câteva minute, i-am deschis iute rucsacul. Nu sunt sigură ce căutam, poate vreun bilet de la Sydney, sau un indiciu legat de locul în care au fost. În schimb am găsit un set de boxeri, care indică faptul că se așteaptă ca foarte curând să se întâmple ceva între ei. După toate câte s-au întâmplat săptămâna asta, am ajuns la limită.

— N-a fost nimic, zic. Hai s-o lăsăm așa, da?

— S-o lăsăm așa? Josh mă fulgeră mânios cu privirea. Știi ce sentimente aveam față de tine. Nu poți să profiți de mine de dragul unui joc stupid.

— N-am profitat de tine.

— M-ai respins, zice Josh. Dar te scoate din sărite să vezi că acum îmi vād de viață. Te așteptai să fii veșnic trist?

— Bineînțeles că nu, zic și mă străduiesc să nu plâng.

— Poate că pe alți băieți nu-i deranjează când te porți așa, dar pe mine mă deranjează.

— Cum mă port?

— Ieși cu tipi de care nu-ți pasă, zice Josh. Chiar și în legătură cu viitorul, te-ai descotorosit de Jordan Jones ca de o măsea stricăță. Iar azi te-ai despărțit de Graham și ai trecut imediat la Cody. Te-am văzut pe hol cu el. Dar în cazul în care nu iese cu el, acum începi și cu mine. Cine urmează apoi?

— N-am...

— Ba da!

Simt cuvintele lui Josh ca pe o palmă pe obraz. Îmi fac mâinile pumn și zic:

— Retrage-ți cuvintele sau ieși din camera mea.

— Am plecat! zice.

Imediat ce ajunge pe scări, mă arunc pe pat. Umerii mi se scutură și pieptul îmi saltă. Mă uit la panoul de plută de deasupra patului, la toate fotografiile cu noi. Iată-i pe Kellan, Tyson, Josh și pe mine, suntem în piscina cu bile la GoodTimez. O am aici de anul trecut. Într-una din variantele mele de viitor, am pus-o chiar într-un album de pe Facebook. Uite că n-o să se mai întâmple așa. Smulg fotografia de pe panoul de plută, o fac bucăți și o arunc în coșul de gunoi.

Mă uit pe fereastră spre baia lui Josh, dar transperantele sunt lăsate. Azi de dimineață avea telefonul pe pervaz, o aștepta pe Sydney să sune. Nu l-am umilit vorbind despre chestia asta, pentru că nu așa te porți cu prietenii.

Nu îi judeci, nu-i umilești. Dar pun pariu că, în tot timpul asta, el mă judeca. Ca în dimineața asta, când m-a judecat că am ieșit cu Kyle și Graham, deși nu-i iubeam. Sau la prânz, când mi-a spus că ar trebui să mă duc la el dacă am nevoie de sfaturi legate de iubire. Crede că niciodată n-o să mă pricep la relații.

Să-l ia naiba.

Mă așez iar la computer.

Să-l ia naiba cu regulile lui de bază în materie de Facebook.

Și iată-mă, fac fotografii cu soțul meu în Londra. Măresc fotografia. Am părul mai deschis la culoare și port o eșarfă portocalie. Kevin e un pic mai înalt decât mine și are ochii căprui-închis. Pe fundal se zărește Big Ben-ul. Kevin ține un bebeluș în brațe. Un copil mai mare privește dintre genunchii mei.

Emma Storm

Visez la un impermeabil mai de Doamne ajută. Și la mai mult somn. Și la o zi în care să nu am piureu de banane în păr.

Acum 17 ore Îmi place Comentează

În celelalte dăți în care am fost căsătorită cu Kevin, și chiar și cu Jordan, mi-am păstrat și numele de Nelson. Oare ce undă s-a propagat în ultimele douăzeci de minute încât să mă facă să

renunț la numele de fată?

Dau mai jos.

Emma Storm

Nu pot să sufăr faptul că englezii spun întruna „O zi bună”. Parcă m-ar obliga să am o zi bună. Și dacă NU e așa?

16 mai la 10:47 a.m. Îmi place Comentează

Emma Storm

Scutece, depresii, dinți care cresc, și iar depresii. Kevin a zis să stau eu acasă cu copiii, dar eu mă tot întreb de ce nu fac mai mulți bărbați chestia asta. Pe vremuri aveam un post mai bine plătit decât el!

14 mai la 12:09 p.m. Îmi place Comentează

Iar nu sunt fericită!

Când am spus că n-aș locui în Ohio, ar fi trebuit să fiu mai exactă. Ar fi trebuit să spun că nu renunț la postul meu de vis. Sau că nu am să trăiesc departe de ocean.

Mai devreme am scris că mă întreb ce caută un biolog marin în Ohio. Nu eram prea explicită, dar îmi dau seama ce se întâmplă. Kevin ne-a dus acolo ca să facă el pe eroul la serviciu, dar eu a trebuit să renunț la ceea ce iubeam să fac. Iar băieților pe care îi aveam în Ohio le era greu să se adapteze la școală, deoarece trebuiau să înceapă la jumătatea anului școlar. Lui Kevin nu-i pasă de noi. Îi pasă doar de el.

Parcă îl și aud pe Josh cum îmi spune să nu mai gândesc așa. Ar spune că poate eu cea din viitor am o săptămână proastă. Dar eu mă cunosc. Nu merg bine treburile.

Dau clic pe Prieteni și caut printre nume. Încă nu apare Cody Grainger. Nu pot să mă abțin și dau la cei cu litera J.

De data asta nu e nici Josh Templeton.

Deci așa stă treaba. Fac o greșală și mi-o scoate veșnic pe nas.

În partea de sus a paginii este o căsuță în care poți să cauți oameni. Bat ușor darabana pe tastatură și apoi tastez repede

„Josh Templeton”. Se încarcă o pagină nouă cu mai mulți Josh Templeton decât încap pe ecran. Dar al treilea Josh e el.

Josh Templeton 2 prieteni comuni

Dau clic pe numele lui și apare pagina lui. Încă locuiește în Lake Forest și lucrează la Electra Design. În fotografie e într-o barcă cu Sydney și trei copii, dar în rest pagina este în mare măsură albă.

Lângă numele lui e un dreptunghi micuț pe care scrie „Adaugă la prieteni” încerc să dau clic pe el, dar nu se întâmplă nimic. Dau iar clic, dar viitorul nu se lasă schimbat așa de ușor.

Bine. N-ai decât să te bucuri de viața aia fericită a ta, Josh.

Scriu „Cody Grainger” în căsuța pentru căutare și dau Enter.

Pagina lui Cody este asemănătoare cu a lui Josh. Nu e pe lista mea de prieteni, așa că nici despre el nu pot primi prea multe informații. Spune că locuiește în Denver, Colorado, este arhitect interesat de energia eoliană și solară. Are părul blond și țepos ca întotdeauna și același zâmbet sexy. Cody chiar îmbătrânește frumos.

Dau mai jos.

Statut sentimental: celibatar

Caută: femei

Cum de e Cody Grainger tot celibatar peste cincisprezece ani?

Bun, hai să spunem că divorțez de Kevin la Londra, aduc copiii înapoi în State și mă mărit cu Cody. Șansele sunt mici, dar nimic nu e imposibil. Cu gândul la chestia asta, ies de pe Facebook, mă deconectez de la AOL și mă întind pe pat.

Câteva minute mai târziu, sună telefonul. Nu răspund. Să lase mesaj cel care sună.

— Emma! strigă Martin.

De cât timp e acasă? Sper că nu a auzit cearta mea cu Josh.

— Ești sus? întreabă. E tatăl tău la telefon.

Scot cablul din computer și îl vâr în telefon. În timp ce fac chestia asta, calc pe pata de umezeală de pe covor. Nu am chef să discut cu nimeni în momentul de față, mai ales cu tata. Mă simt vinovată că încă nu l-am sunat să-i mulțumesc. În plus de asta, o să fie un dulce la telefon, chestie care o să mă facă să mă simt și mai nasol.

— Salut, tată, zic.

— E vreo problemă? întreabă. Pare serios. Ți-am lăsat un mesaj în weekend și un altul luni și încă n-am primit nicio veste de la tine. E miercuri, Em. Mama mi-a spus că a sosit sâmbătă computerul.

Nu rezist.

— Da. Am început să-ți scriu un e-mail, dar am fost...

— Prea ocupată să-mi mulțumești? Sunt sigur că te-am crescut...

— Aha! Acum se pune că mă crești tu.

Face o pauză.

— Nu e corect din partea ta.

— Corect? Ridic tonul. Ai o altă familie și încerci să scapi de mine dându-mi cadouri. Asta ți se pare corect?

— Nu știi de unde vine obrăznicia asta...

Trântesc receptorul.

Joi

43: //Josh

Răsucesc butonul până în poziția „fierbinte” și apa țâșnește în mașina de spălat, ceea ce face să se înalțe valuri de aburi. După ce torn detergentul într-un cerc albastru peste hainele murdare, pun capacul. A trecut ceva timp de când n-am mai avut elan să-mi fac curat în cameră, dar noaptea trecută mi-am făcut toate hainele grămadă și am băgat în dulap revistele *Thrasher* strânse de doi ani. E greu de anticipat când o să vină Sydney prima oară în camera mea, așa că vreau să fiu pregătit.

Trec pe lângă masa la care iau ai mei micul dejun. Tata ronțăie dintr-o felie de pâine prăjită cu unt, iar mama își soarbe cafeaua.

Iau cutia cu Lucky Charms din cămară și mai zăbovesc un pic acolo, încerc să mă gândesc ce am să le spun. Azi-noapte ai mei au ajuns târziu acasă și eram cu toții prea obosiți să discutăm ce s-a întâmplat în biroul lui tata.

— Speli rufe înainte să pleci la școală? întreabă mama. Ce lucru neobișnuit.

— Mi-am făcut curat în cameră, spun din cămară.

— Asta e un lucru și mai neobișnuit, spune tata.

Mai demult mă băteau la cap să-mi fac ordine în cameră, dar până la urmă au renunțat. Dacă vor să vadă asta ca pe un fel de a-mi cere scuze pentru ziua de ieri, n-au decât.

— În weekendul ăsta o să dau eu cu aspiratorul, spune tata. O să aspir și covorul tău, acum că ți-ai recăpătat podeaua.

Pornesc spre masă.

— Mă ocup eu de asta, spun și torn cereale într-un bol. Așa îmi mai iau și eu pauză de la teme. Ne dau o grămadă înainte de teze.

— Am remarcat că ai stat toată seara în cameră, spune mama. Mă bucur să văd că nu ai uitat de școală.

Întârzii și eu la școală o dată doar câteva minute și acum își fac griji din cauza temelor. Dacă ar ști că devin un designer grafic de succes cu o casă uriașă pe lac, nu s-ar mai stresa că am întârziat și eu un pic.

— N-am rămas în urmă tot anul, spun și torn lapte peste cereale.

Mama se apleacă peste masă și mă atinge pe mână.

— Nu asta am vrut să spun.

— Știm că suntem norocoși, adaugă tata. Știm că, exceptând situația asta, ai fost foarte responsabil și ai ajuns la școală la timp.

— După ce ai plecat, am făcut un sondaj în rândul colegilor noștri – spune mama – și unii dintre copiii lor mai mult întârzie decât să ajungă la timp.

Unul dintre motivele pentru care sunt stresanți ai mei este că trebuie să discute ei despre *tot*. Poate că de-aia s-a mutat David în partea cealaltă a țării. Nu îi plăcea că erau la curent cu orice aspect din viața lui.

În niciun caz nu le pot spune mamei și tatei că m-a sărutat Emma. Locuiește chiar alături! Ai mei ar avea emoții ori de câte ori aş fi singur acasă. Tyson m-ar asculta, dar nu e cinstit să îl atrag în povestea asta, dat fiind că o vede în fiecare zi pe Emma.

Mama își mai pune un cub de zahăr în cafea.

— Vrem să știi că nu ne deranjează dacă mergi la școală cu Emma.

Îmi duc o lingură cu Lucky Charms la gură.

— Ne place Emma, spune tata. Dar trebuie să ajungi la timp la școală, nu e negociabil.

— Bine, spun și un firicel de lapte mi se strecoară printre buze.

Îmi șterg bărbia cu un șervețel.

Afară se aude portiera de la mașina Emmei. Mă uit la ceas. Pleacă foarte devreme, asta înseamnă că mă evită intenționat.

E oficială treaba, suntem certați.

44: //Emma

Îmi aranjez oglinda retrovizoare când ajung la capătul cvartalului. Dacă Josh se așteaptă să-mi cer scuze că l-am sărutat, n-are decât să aștepte. Poate că am dat chix, dar m-a durut că s-a luat de mine. Am stat în camera mea tot restul serii și am coborât numai să iau cina. Am încercat să repet la saxofon, lucru care de regulă mă relaxează, dar nu reușeam să ating nicio notă ca lumea.

La intersecție, cotesc. În seara asta trebuie să-l sun pe tata să-mi cer scuze. A fost generos că mi-a cumpărat computerul. Dar nu înțeleg de ce n-a răspuns la telefon când l-am sunat azi-noapte. Am încercat de două ori și ambele dăți mi-a intrat robotul.

„Ai sunat la familia Nelson”, a spus glasul Cynthiei. „Ne pare rău că ți-am ratat apelul. Te rugăm să lași un mesaj după semnalul sonor.”

Pe vremuri, noi eram familia Nelson.

Nu mi-am putut face destul curaj încât să las un mesaj.

O iau pe aleea spre Sunshine Donuts.

— Ce să fie? se aude vocea unei femei prin difuzor.

Mă aplec peste fereastră.

— O gogoasă cu scorțișoară. Atât.

În fața mea, la fereastra de unde îți iei comanda sunt trei mașini. Ca să mai treacă timpul, mă uit la posterul cu Sunshine Donuts. O-ul este galben aprins și din el pleacă raze lungi, în culorile curcubeului. O femeie veselă cu o tavă cu gogoși glazurate exclamă:

„Să ai o zi însoțită!”

Am avut sentimentul că mă așteaptă o zi nasoală din clipa în care m-am trezit, și toate astea din cauza cuvintelor lui Josh. Nu am profitat de el. Josh e cel mai bun prieten al meu. Nu mi-aș putea bate joc de el așa.

Când ajung la fereastră, mi s-a dus pofta de gogoși. Femeia are părul umflat și auriu prins sub o plasă, întinde o pungă albă

de hârtie.

— Scorțișoară?

— Cred că m-am răzgândit. Nu-mi mai e foame.

— N-o vrei? întreabă și agită punga.

— Îmi pare rău, zic.

Plec din parcare și intru iar pe drum.

Mai sunt două săptămâni până la teze și profii încep să pună presiune pe noi. La teza la istorie, va trebui să redactăm trei eseuri lungi. Pentru cea la engleză, trebuie să fim pregătiți să facem o analiză a oricăreia dintre cărțile pe care le-am citit anul ăsta. Cu trupa, nota generală va fi puternic afectată de reprezentăția de la parada de Ziua Eroilor din weekendul ăsta.

Nu prea am chef de învățat, dar nici nu pot s-o dau în bară. Am nevoie de o medie bună ca să mă înscriu la cursul ăla de biologie la facultate, care mai târziu o să mă ducă în domeniul biologiei marine. Dacă viitorul meu arată nasol, nu pot să dau vina numai pe Kevin Storm. E și responsabilitatea mea.

Chiar și așa, toată situația asta mă irită. Ceasurile ticăitoare din fiecare clasă, holurile care duhnesc a parfumuri fructate, chicotul Annei Bloom la bibliotecă. Niciodată nu-i dădusem prea mare importanță Annei, dar după ce am văzut-o flirtând cu Josh ieri, o văd peste tot. Și toată lumea pe lângă care trec vorbește cu entuziasm despre chiulul în masă de mâine și despre petrecerea în aer liber a lui Rick.

Între ora a treia și a patra, îl observ pe Josh în fața mea. Mă duc glonț în baie și stau acolo până sună clopoțelul.

— Mor după cartofii prăjiți, spune Kellan când ne împingem tava în timp ce stăm la coadă. Îmi dau energie.

Mă uit la lăptucile ofilite din barul de salate și la ochiurile de grăsime de pe pizza. Dacă nu m-aș fi grăbit așa de tare să plec de acasă înaintea lui Josh, nu mi-aș fi uitat prânzul pe blatul din bucătărie.

— Când ne înscriem la cursul de la facultate – zice Kellan –, adu-mi aminte să te duc în cantina studenților. Fac cei mai buni cartofi prăjiți ondulați.

În timp ce mă întind după un iaurt cu piersici, mă gândesc la ce am văzut în legătură cu viitorul lui Kellan. N-aș putea spune prea multe despre cariera ei, doar că locuiește în Philadelphia și că lucrează la o școală care te învață limbajul semnelor. Nu devine doctor sau om de știință cum vorbește mereu, dar, spre deosebire de mine, ea pare fericită.

După ce plătim mâncarea, mergem spre recipientul cu ketchup.

— Îmi iei și mie niște șervețele? întreabă Kellan. Ia-i și lui Tyson. Băiatul ăla nu se șterge niciodată pe mâini, chestie foarte scârboasă.

Categoric se petrece ceva între ea și Tyson. Când erau împreună, numai la Tyson se gândea. Îl alinta, îi aducea prăjiturile, bomboane de tuse și pachete de gumă de mestecat.

Kellan dă din cap spre ușă.

— Ești gata?

Nu mă mișc.

— Putem să mâncăm înăuntru azi?

Se uită la ușă, apoi înapoi la mine.

— Și Tyson și Josh?

Nu știu ce să răspund.

— Care e faza? întreabă.

— Aș avea chef să-l evit un pic pe Josh în momentul de față.

Kellan se duce la cea mai apropiată masă liberă.

— Are legătură cu faptul că scârba de Mills l-a scos azi de la oră?

Mi se face stomacul ghem.

— Ce spui acolo?

— Nu știu exact – zice Kellan –, dar azi, când mă duceam să las o foaie de prezență la secretariat, Maiestatea Sa era acolo. Am auzit-o din întâmplare cerându-i voie consilierului din Consiliul elevilor să-l lase pe Josh să plece restul după-amiezii. A spus că are treabă cu el în Consiliul elevilor.

Îmi privesc iaurtul portocaliu-deschis. Indiferent la ce „treabă” se gândește Sydney, Josh e pregătit, are boxeri sexoși.

Kellan zâmbește răutăcios, se apleacă spre mine și șoptește:

— Sunt convinsă că o să fie *foarte* impresionată când o să

scoată el din portofel prezervativul ăla antic și de demult.

45: //Josh

– Cade!

Un sendviș pică din cer și aterizează la picioarele mele. Tyson dă năvală spre mine. Iau sendvișul și i-l arunc înapoi. Îl prinde ca pe o minge de fotbal, face un cerc complet și apoi se trăneste lângă copacul unde ne luăm masa de prânz.

– Ai secrete față de mine, spune. Nu mi-ai zis că ieri ai umblat cu mașina lui Sydney Mills.

De unde a aflat? Nu cred că a spus Emma ceva.

– Tocmai cu Sydney Mills! adaugă.

– Te-aș fi sunat să-ți zic – spun – dar azi-noapte treburile au luat-o razna.

Lui Tyson i-a căzut fața. De impresie, închide iar gura și apoi ridică mâna să batem palma.

– Cu Sydney?

– Nu tocmai, spun.

Tyson lasă mâna jos și începe să-și desfacă sendvișul.

Dacă m-ar fi sărutat *Sydney*, aș fi dat palma cu el. Însă m-a sărutat Emma. În clipa în care ni s-au atins buzele, am revenit la situația de acum șase luni. Ăsta era sărutul pe care mi-l dorisem anul trecut în noiembrie. Am avut senzația că tot ce s-a întâmplat săptămâna asta ne-a readus în sfârșit împreună. Puteam s-o luăm de la început.

Apoi am realizat adevărul. Nu m-a sărutat pentru ceea ce sunt eu. A avut ocazia asta toamna trecută. Pur și simplu avea nevoie de ceva care să creeze o undă uriașă și nu i-a păsat dacă asta îmi afecta mie viitorul. Ba chiar mai mult de atât, nu i-a păsat dacă mă rănea *pe mine*.

– Toată dimineața am auzit persoane care întrebau de tine și de Sydney, spune Tyson. Frate, cum de m-ai lăsat pe dinafară în halul ăsta?

Mușcă zdravăn din sendviș.

– Cum de a aflat lumea?

– Decapotabila ei nu poate trece neobservată, spune. Fără supărare, dar ce căutai pe bancheta ei din dreapta?

Așa trebuie să fie să trăiești în preajma lui Sydney. Lumea observă tot ce faci și apoi discută despre ceea ce a văzut. Chiar dacă mi se întâmplă mie acum, nu are legătură cu mine. Eu sunt doar un mic satelit care gravitează în jurul planetei Sydney.

Privesc dincolo de terenul de fotbal gol. Dacă era să vină și Emma, până acum ajungea.

După masa de prânz, am ora de Procesare de text I cu domnul Elliott. În clasă sunt trei mese lungi și pe ele un șir de computere. Apăs pe butonul verde de pornire al computerului și apoi mă las pe spătarul scaunului în timp ce pornește.

În minte mi se derulează două scenarii. Unul dintre ele este că Emma nu a venit la copac la prânz fie pentru că încă e supărată, fie pentru că îi e jenă. Celălalt scenariu e că a plecat de la școală și s-a dus acasă să se uite singură pe Facebook. Dar dat fiind că nici Kellan nu a venit la prânz, probabil că sunt împreună. Oricât de supărată ar fi Emma, nu cred că o s-o atragă și pe Kellan în chestia asta.

Domnul Elliott vine la computerul meu și îmi aruncă o hârtie albastră pe tastatură.

— Trebuie să te duci la secretariat.

Iar? De data asta ce mai e? Pe foaie este trecut numele meu chiar deasupra semnăturii secretarei. Ultimele câteva ore pe ziua de azi sunt încercuite cu cerneală negru-închis.

Mă apucă o criză de paranoia. Dacă domnul Elliott i-a monitorizat computerul Emmei și știe ce am făcut noi? Un priceput într-ale computerelor ar putea ști cum să facă treaba asta. Poate că de-aia n-a venit Emma la prânz. Poate că au săltat-o, dar a refuzat să spună unde mă aflu eu!

Întreb cât de calm posibil:

— Știți care este problema?

— Știu doar – spune domnul Elliott și își scarpină un petec plin de coji de pe cap – că poți să-ți iei lucrurile cu tine, pentru că nu te mai întorci.

Parcă îi și văd pe părinții mei, încruntați și cu brațele încrucișate, cum mă așteaptă în biroul directorului. O să fie

acolo și psihologul școlii și poate și un profesor de fizică sau de istorie ca să-și exprime opinia. Emma și mama ei stau pe scaune și la fel și Martin, cu aerul că ar prefera să fie oriunde în altă parte.

— Vă jucați cu viitorul, va spune directorul, clătinând dezaprobat din cap. Vă dați seama cât de periculos este?

Profesorii ne vor ține predici despre posibilele repercusiuni, nu numai pentru noi, ci pentru viitorul întregii omeniri.

— Ai apărut!

Sydney stă la ușa secretariatului și zâmbește entuziasmată. Poartă o cămașă roz pal cu nasturi, blugi și sandale. Se ridică pe vârful picioarelor și își flutură ușor mâna.

Nu pot să nu zâmbesc și eu.

— Ce faci aici?

Sydney arată spre foaia albastră din mâna mea.

— Ce zici de permisul de ieșire din închisoare?

— *Tu* ai făcut chestia asta?

Îmi face cu ochiul.

— Cu plăcere, spune, apoi îmi ia hârtia din mână și deschide ușa la birou.

Doamna Bender, secretara, ne salută din spatele biroului.

— Am nevoie de foile albastre și apoi puteți pleca.

Sydney se întinde peste birou, iar blugii i se mulează pe corpul perfect.

— Uitați-le, doamnă B. Apoi se întoarce spre mine, mă ia de braț și pornim spre hol. Ți-ai luat tot ce-ți trebuie? Întreabă. O să fim plecați până după ce se termină orele.

Mi-e greu să mă concentrez dat fiind că e așa de aproape de mine. De asemenea, are primii doi nasturi de sus descheiați.

— Unde mergem? Întreb.

— Avem treburi de rezolvat!

Am în rucsac manualele din care trebuie să-mi fac tema în seara asta. Nu știu sigur ce avem de citit pentru orele de la prânz, dar pentru asta pot să dau telefoane. Încă nu înțeleg de ce ni se dă voie să plecăm, așa că vreau s-o tai de aici înainte să-și dea cineva seama că s-a comis o greșeală.

În timp ce ieșim din clădirea principală, Sydney îmi expune

misiunea noastră. În calitate de președinte al Consiliului elevilor, trebuie să aleagă cele necesare pentru mai multe evenimente de final de an. Vicepreședintele trebuia să meargă cu ea să rezolve treburile astea, dar el și-a scrântit glezna la ora de sport și a trebuit să renunțe. Ca să umple golul, Sydney m-a ales... pe mine!

— Nu știam că are așa de multă putere Consiliul elevilor, spun. Poți să pleci de la ore când vrei tu?

— Trebuie să ai grijă. Dacă școala consideră că este o experiență din care poți învăța ceva, este de acord, spune. Azi avem multe treburi de făcut, așa că am venit cu nervosul ăsta.

Lovește bara de protecție din spate a unui SUV Jeep Cherokee negru.

— E a ta? întreb.

Decapotabila de ieri părea să i se potrivească mai bine.

— E a soră-mii, spune. Dar am făcut schimb cu ea și cu logodnicul ei astăzi. Locuiesc mai jos de noi, așa că nu e mare lucru. Așa facem tot timpul.

Mă duc pe partea pasagerului și urc. Pe scaunul dintre noi e un clipboard cu o listă de sarcini.

— Pune-ți centura, spune și pornește motorul. În următoarele ore mușchii tăi îmi aparțin.

Iau o carte de vizită cu argintiu și negru care e vârâtă în suportul pentru băutură.

— Electra Design?

— E una din companiile lui taică-meu, spune Sydney. Lucrează în domeniul designului grafic.

Electra Design.

— Tot timpul începe câte o afacere nouă, adaugă Sydney. Mama îi spune că e dependent de muncă și că trebuie să angajeze mai multe persoane să-l ajute.

O să mă angajeze pe *mine*. Într-o bună zi, o să lucrez la Electra Design... pentru tatăl ei.

Mergem spre același complex comercial în care se află și GoodTimez Pizza, dar în partea opusă. Sydney trage cu spatele într-un loc de parcare în fața magazinului Trophy Town și apoi

oprește motorul. Ieșim din mașină și o ajut să ridice luneta și să coboare ușa din spate. Se apleacă înăuntru ca să netezească o prelată albastră din spate, iar eu nu pot să nu mă uit în decolteul ei. Poartă un sutien roz pal, aproape la aceeași culoare cu cămașa. Și Tyson ar fi fericit să afle că sânii ei par uluitor de reali.

— Săptămâna viitoare, marți seara, este banchetul sportivilor, spune Sydney în timp ce intră în magazinul cu trofee. Trebuie să luăm o grămadă de premii de aici. Partea ciudată e că eu deja știu că o să primesc un trofeu pentru tenis. Dar am să-l pun în dulap lângă celelalte. Mi se pare o probă de egoism să-ți împânzești camera cu trofee.

Nu-i spun că mi-am ținut trofee de la T-ball și fotbal ani de zile după ce am încetat să mai joc.

În mijlocul magazinului este un suport cu trei etaje cu trofee. Sunt în șiruri de diferite culori, cu diferite înălțimi și forme, din care poți alege. Fiecare trofeu are deasupra o figurină aurie cu un sportiv: pentru baseball, baschet, bowling, chiar și darts.

Sydney coboară un creion în josul listei din clipboard.

— Ai practicat vreodată vreun sport?

— Baseball și fotbal când eram mai mic, spun. La școala generală a început să-mi placă skateboardul. Tu? În afară de tenis, desigur.

— Toamna joc fotbal.

— Și te pricepi?

Întreb, dar știu că se pricepe. De câteva ori în fiecare sezon apare pe prima pagină a rubricii sport din *Lake Forest Tribune*. Fie fură mingea, dă un gol, fie aleargă cu mâinile în aer.

— Nu mă descurc prea rău, spune. Dar nu sunt înnebunită după sport ca surorile mele.

Un bărbat scund cu ochelari și cu părul rar întreabă dacă suntem de la liceu. Sydney semnează o factură și tipul ne ajută să punem trei cutii cu plăci și trofee în spatele mașinii. Apoi mergem să comandăm aranjamente florale.

— Surorile mele au jucat fotbal la liceu, spune Sydney Pentru o vreme au fost prima și a doua din district.

— În același timp?

— Sunt într-o competiție ridicolă una cu cealaltă, spune și încetinește la un semafor. Sunt gemene identice, dar se ceartă tot timpul.

Gemene identice?

— Ciudățenia e că sunt amândouă logodite cu studenți la drept și amândouă au de gând să se mărite vara viitoare, continuă ea.

Prima oară când mi-am văzut viitorul, aveam un fiu și două fiice gemene identice. Fetele semănau cu Sydney. Mai târziu, aveam gemeni care semănau cu mine.

— Avem mulți gemeni în familie, spune ea. Și mama provine din gemeni.

Nu răspund. Ce pot să spun? *Ca să vezi! Am avut și noi fetițe gemene, dar apoi le-am pierdut. De ce? Pentru că Emmei nu i-a plăcut de bărbatu-său și se pare că nu poți să schimbi un aspect al viitorului fără să schimbi și restul. Iar acum se pare că avem băieței gemeni. Sau cel puțin aveam ieri.*

— Ești cam tăcut, spune Sydney

Are dreptate. Ar trebui să vorbesc. Dacă vreau să se întâmple ceva între noi, nu pot să stau aici și să mă gândesc la viitor. Trebuie să mă concentrez asupra prezentului. Chiar dacă o să ne căsătorim într-o bună zi, știu așa de puține despre ea. Habar n-am care e filmul ei preferat sau pe unde îi place să umble. Nici măcar nu știu ce-o face să râdă.

— Vrei să ai copii într-o bună zi? o întreb.

Dacă ar sta Tyson în spatele meu, mi-ar da una după ceafă.

Sydney zâmbește și pornește semnalizatorul.

— Ciudată întrebare pentru prima întâlnire.

Știu că glumește când spune că asta e prima întâlnire, dar faptul că îi vin în minte cuvintele astea înseamnă că la un anumit nivel consideră că asta este începutul unei relații. Și chiar așa și e!

După ce mergem preț de câteva cvartale în liniște, întreb;

— Ce faci weekendul ăsta?

— Sâmbătă joc tenis cu mama și cu surorile mele, spune. Și apoi duminică toată familia, inclusiv tata și logodnicii, ajută la organizarea unui picnic la închisoare.

E o închisoare la jumătatea distanței dintre Lake Forest și Pittsburgh, dar n-am fost niciodată acolo.

— Fac picnicuri?

— De fiecare dată când e Ziua Eroilor, spune Sydney. E muncă de voluntariat. La picnicul de anul trecut am făcut greșeala să-l iau pe Jeremy cu mine. Îl știi pe Jeremy Watts?

— Nu cred.

— A terminat anul trecut, spune. E un tip de treabă, dar uneori e un pic insensibil. Tot timpul cât am fost acolo s-a dat drept deținut și îmi tot spunea în șoaptă lucruri de genul: „Îmi dai și mie salata cu macaroane? Mi le-aș lua singur, dar am cătușe la mâini.”

Mă uit pe fereastră ca să nu-și dea seama că îmi rețin un zâmbet.

— Nici măcar nu aveau cătușe la mâini, adaugă.

Parcă mă și văd pe mine și pe Emma în aceeași situație.

Dacă aș face eu gluma cu cătușele, mi-ar da un pumn în braț și mi-ar spune să mă port cum se cuvine, dar ar trăda-o ochii. Și ar fi și ea gata-gata să râdă.

Arăt în susul drumului spre Sunshine Donuts.

— Vrei să ne oprim? Fac eu cinste.

Sydney se uită unde i-am arătat eu, apoi strâmbă din nas.

— Poate mai încolo.

Trecem și privesc în oglinda retrovizoare cum rămâne în urmă firma în culori vii.

46: //Emma

Mai am douăzeci de minute până la antrenament, așa că stau la bibliotecă și învăț. Nu e aproape nimeni aici, doar doi băieți de clasa a IX-a la un computer și domnișoara Nesbit, care pune cărțile în rafturi. Șuvița ei roz este prinsă la spate cu o serie complicată de agrafe.

Totul pare să se ducă de râpă în viața mea. Totul, mai puțin Cody. Azi ne-am zâmbit de două ori pe hol și nu mi-a stat gândul decât la faptul că *peste cincisprezece ani o să fie tot singur*. Singur, atrăgător și arhitect în Denver. Deși nu e aproape de ocean, aş putea învăța să iubesc muntele.

— Cum a fost cu cărțile de telefon? întreabă domnișoara Nesbit în timp ce se apropia de masa mea. Le-ai găsit la biblioteca publică?

— Da... mulțumesc.

Mi-ar fi plăcut să mai pot visa la Denver încă vreo câteva minute.

— Este extraordinar, nu?

— Ce anume? întreb.

— Resursele pe care le avem astăzi la dispoziție, spune. Ești în clasa a XI-a, nu? Așa că probabil ai căutat facultăți, dar poți de asemenea căuta posturi vacante pe perioada verii, tabere, ba chiar și practici la o bibliotecă. Îți poți planifica viitorul chiar aici.

Zâmbesc slab. Da, e extraordinar să-ți planifici viitorul când crezi că totul poate ieși cum trebuie. Dar ce se întâmplă când îți se arată iar și iar cât de puțin control ai asupra lucrurilor? Indiferent ce fac ca să încerc să-mi rezolv viitorul, nu merge.

După ce domnișoara Nesbit se întoarce la cărțile ei, îi văd pe elevii de-a IX-a râzând din cauza a ceva de pe computer și mă gândesc că poate nu am folosit cum trebuie Facebook. Chestia nu e să *obții* automat controlul, ci să îl capeți cu resursele pe care le ai.

Când ajung la antrenament, îi explic antrenorului că a trebuit

să lipsesc de la ultimele două antrenamente pentru că am avut probleme de fete. Nu e chiar o minciună. Am fost căsătorită cu un dobitoc și a trebuit să scap de el, și apoi am aflat că prietena mea Kellan e pe cale să rămână însărcinată.

Începem antrenamentul pe pistă și toată echipa stă într-un cerc amplu și face extensii. Cu mâinile pe șolduri, mă las pe spate și stau așa timp de cinci secunde. Lângă mine, Ruby Jenkins stă aplecată înainte, cu fruntea lipită de genunchi. Îmi spune că mâine o să chiulească, deși nu e în clasa a XII-a. O ascult numai un pic deoarece, din partea cealaltă a cercului, Cody îmi zâmbește.

Când terminăm cu extensiile și pornim spre pistă, Cody aleargă ușor spre mine.

— Ieri nu ai venit la antrenament, zice.

M-a căutat?

— Am fost cu cineva, spun destul de vag încât să-l fac să se întrebe dacă cineva-ul ăla e băiat.

Mă uit în jos la teren și văd că avem pașii perfect sincronizați.

Și acum, Emma Nelson, e momentul să-ți folosești resursele.

— Am fost la Pittsburgh să ne uităm la niște clădiri, zic. Mă fascinează arhitectura clădirilor de acolo.

— Mă gândesc și eu să mă înscriu la arhitectură la Duke anul viitor, zice.

Înainte să mă cenzurez, mai recurg și la alte lucruri aflate de pe Facebook.

— Mă interesează energia eoliană și solară și felul în care pot fi aplicate în domeniul arhitecturii.

În clipa în care am spus chestia asta, am sentimentul că am mers prea departe. Dar apoi Cody mijește ochii la soare și spune:

— Nu m-am gândit niciodată la lucrul asta.

Răsuflu.

— Ar trebui. Ele sunt viitorul.

Cody se oprește și duce mâna la un buzunar al șortului.

— Am găsit ceva la cișmelele de lângă vestiar și m-am gândit că poate e al tău.

Când deschide palma, în ea are colierul meu de aur cu

pandantivul micuț, litera E. Îmi duc mâna la gât. Port colierul ăla de opt ani, zi de zi. Nu pot să cred că a căzut fără ca eu să-mi dau seama.

Cody îmi pune colierul în palmă. În timp ce-l privesc cum se îndepărtează în fugă, îmi aduc aminte ce-a spus Josh ieri, că i-am dat papucii lui Graham și că acum trec la Cody. Însă Josh nu înțelege că el nu e un tip oarecare pe care l-am remarcat dintr-odată. Îmi place de mult de el. Aș fi nebună să nu răspund și eu când mă bucur de atenția lui.

În drum spre casă, mă gândesc la ce s-a întâmplat ieri pe Facebook. Am insistat că nu am să locuiesc niciodată în Ohio, așa că viitorul m-a dus la Londra. Simplul fapt că gândești altfel poate schimba totul.

E evident că nu sunt fericită cu Kevin. Dar în loc să-l caut, cum am făcut cu Jordan, poate merge dacă îmi promit că într-o bună zi, când am să-l întâlnesc pe Kevin Storm, n-am să mă mărit cu el.

Încetinesc la un semafor și arunc o privire împrejur să mă asigur că nu se uită nimeni la mine.

— Într-o bună zi – zic încet – o să-l întâlnesc pe Kevin Storm, dar n-am să mă mărit cu el.

Se face verde și accelerez.

Mai zic o dată, de data asta mai tare, și apoi adaug:

— Indiferent de situație!

47: //Josh

Suntem în parcare de la Sam's club, un magazin mare cu reduceri aflat la vreo șaisprezece kilometri în afara orașului. Cobor portiera din spate de la jeepul Cherokee al lui Sydney și urc. Portbagajul e deja plin de lucruri și trebuie să mă las în față ca să nu mă lovesc cu capul.

— Ești gata? întreabă.

Întind mâinile în față și ea scoate o pungă uriașă de Cheetos din coșul de cumpărături. Mi-o aruncă. Apoi îmi dă două pungi cu covrigei, apoi Doritos. În vreme ce pune baxuri cu suc în spate, eu împing restul lucrurilor ca să fac loc.

— Astea pentru ce banchet sunt? întreb.

Sydney ridică un bax cu douăsprezece cutii de Mountain Dew și mi-o dă.

— Nu sunt pentru școală.

Împing sucul în fundul portbagajului. Îmi mai dă încă un bax de douăsprezece și îl pun bine, sprijinit de primul, apoi trag de un colț al prelatei albastre care este strânsă dedesubt.

— De regulă, durează mai mult să rezolvi treburile Consiliului elevilor – spune –, dar noi le-am terminat așa de repede încât mi-am închipuit că avem timp și de ceva în plus.

Toată după-amiaza am împins la cărucioare, am ridicat cutii și am pus lucruri în Cherokee. Dar nu mă deranjează. N-am să mă plâng că am fost cu Sydney Mills. Ba chiar nu mă deranjează nici că o ajut să-și rezolve o treabă personală, dar aș fi vrut și eu să aflu când s-a făcut trecerea.

Sar pe pavaj.

— Sunt pentru petrecerea de la închisoare?

— *Picnicul* de la închisoare, spune ea și închide portiera din spate. Nu. E pentru petrecerea în aer liber de mâine-seară pe care o dă prietenul meu.

Îmi șterg fruntea cu dosul mâinii și urc pe locul meu. Când pornește motorul, cobor fereastra până la jumătate.

— La o petrecere nu poți să bei doar alcool, altfel lumea se îmbată prea tare, explică Sydney. E nevoie de o gustare.

Toată lumea a discutat toată săptămâna despre petrecerea asta în aer liber. Tyson ia camioneta lui taică-său ca să-i ajute pe niște skateri de-a XII-a să ducă niște lemne de foc la lac.

— În același timp, dacă vine poliția la petrecere, trebuie să ai suc la îndemână, spune Sydney. Ascunzi berea și iei o cola!

Nu m-am gândit prea mult la petrecere, pentru că mi-a stat mintea la alte lucruri. În principal la Sydney.

— Mi-a lăsat Rick un mesaj pe celular mai devreme, mă întreba dacă pot să iau câte ceva, spune ea. Voiam să fac mâine treaba asta, dar pentru că am avut timp în după-amiaza asta, mi-am zis că de ce nu. În plus, azi am jeepul.

În ultimele trei ore, am mers prin oraș cu Sydney cu mașina. La început, nu-mi venea să cred că m-a ales pe mine. De fiecare dată când ni se atingeau umerii sau degetele, simțeam un curent în tot corpul. Dar după o vreme lucrurile s-au liniștit. Poate mă așteptam la o conexiune instantanee între noi. Deși până la urmă o să fim împreună, în momentul de față abia ne cunoaștem. Sunt doar tipul care i-a luat apărarea la oră când fostul ei s-a purtat ca un fraier.

— Dacă nu te deranjează, putem să lăsăm lucrurile pentru petrecere înainte să te duc acasă? spune ea. E în drum.

— Sigur.

— Ai fost vreodată la Rick?

— Care Rick? Și apoi realizez despre cine e vorba. *Rick Rolland?*

— Are o casă frumoasă, spune. E chiar lângă lac.

— Vorbești despre tipul ăla de la ora de Probleme de socializare a domnului Fritz?

— Exact! Părinții lui au plecat deja într-un weekend prelungit, așa că dă... ah... da. Sydney se întoarce spre mine și mă privește smerită. Mai demult am fost cu Rick, dar acum nu mai e nicio chestie.

— Ei... nu-i nimic.

— Știu că dă impresia că e cam dobitoc, dar de fapt e un prieten de treabă, spune ea.

În timp ce Sydney intră pe autostradă, eu cobor fereastra și o las așa tot restul drumului.

Sydney cotește spre Crown Lake și apoi face stânga pe un drum de țară bătătorit. În timp ce înconjurăm lacul, mă uit după casa în care o să locuim eu și ea într-o bună zi, dar nu văd nimic care să amintească de poza de pe Facebook. Poate că încă n-a fost construită casa noastră.

O luăm pe aleea cu pietricele a lui Rick și ne oprim în fața unei case din cărămidă roșie, în spatele căreia este o pădure deasă de pin. Sydney claxonează de două ori și apoi oprește motorul.

— Putem să așteptăm aici, spune ea.

Rick nu iese și Sydney își scoate celularul din geantă și apasă pe câteva butoane.

Sper ca familia lui Rick să se mute de aici când ne cumpărăm eu și Sydney casa.

— Nu răspunde, spune Sydney. Își așază telefonul pe bord. Mă întorc imediat.

Urcă repede pe aleea din cărămidă, apasă pe clanță și intră. Când dispare în casă, eu rămân cu ochii fixați asupra ușii închise.

Mi se pare de neînchipuit să intru în casa unei tipe cu care am fost. Încerc să-mi imaginez cum ar fi reacționat Rebecca Alvarez dacă aș fi intrat pe ușa de la intrare a casei ei fără să bat la ușă. Presupun că oamenii din anturajul lui Sydney gândesc altfel. Pentru ei nu e nimic ciudat să ieși cu un om, să te desparți de el, și apoi să-l ajuți să dea o petrecere.

Sydney iese prima și lasă ușa deschisă în urma ei. Rick iese o clipă mai târziu și se uită direct la mine. Poartă un tricou gri și un șort, și chiar și de unde mă aflu eu îmi dau seama că are gambele de trei ori mai musculoase decât ale mele. Când dă din cap spre mine, nu e niciun semn de gelozie sau de aroganță, sau măcar că mă recunoaște de la ora de Probleme de socializare de zilele trecute.

Deschid portiera din dreapta și ies. Stau pe alee alături de Sydney și de Rick și mă simt ca fratele mai mic și mai costeliv care s-a luat și el după ei.

— Mi-a zis Syd că ai ajutat-o la treaba de la Sam's Club,

spune Rick. Mișto.

Îi zice Syd.

— N-a fost mare lucru, spun.

Rick se întoarce și știi exact ce gândește. Tipul ăsta nu reprezintă nicio amenințare. Sau poate că nu-l judec corect. Poate că nu se simte amenințat, pentru că nu mai este nimic între el și Sydney.

Iau două baxuri de douăsprezece cutii de suc și le duc în casa lui Rick. Le pun lângă ușă în interior, lângă cinci butoiașe cu bere. Sydney aduce chipsurile, iar Rick cară șase baxuri de suc de parcă ar fi goale. Când ne întoarcem la jeep, bate palma cu mine în timp ce Sydney închide portiera din spate.

— Mă întorc imediat, îmi spune ea. Rick trebuie să-și caute portofelul.

Sydney și Rick pleacă împreună. Urc pe bancheta mea și închid portiera. În următoarele câteva minute încerc să nu mă gândesc la faptul că Sydney e în casă la Rick. Știi că nu se pupăcesc. Sunt sigur de asta! Dar încă nu sunt obișnuit cu lumea lor și cu regulile după care se conduc relațiile lor.

Ating celularul lui Sydney de pe bord. N-am mai folosit niciodată un celular, dar în clipa asta mi-aș dori să-l sun pe frate-meu. *Spune-mi ce să fac, pentru că eu unul habar n-am.*

Când Sydney urcă iar în mașină, îmi adresează un zâmbet.

— Rick e de treabă, spune și ia o pereche de ochelari de soare de pe parasolar. Mă bucur că suntem din nou prieteni.

Cu ochelarii de soare pe nas și cu părul care i se revarsă pe umeri, Sydney pare mulțumită de ceea ce-i oferă viața. Eu mă simt exact invers. Știi că într-o bună zi ea și cu mine vom avea o casă pe aici și o să mergem în vacanțe de lux. Dar probabil că or să se întâmple lucruri extraordinare de acum și până atunci, pentru că în clipa asta nu mi se pare că ne-am potrivit. Dacă am începe acum să ieșim împreună, nu mi-aș închipui că ar fi posibil să rezistăm toată vara.

48: //Emma

Închid ușa la dormitor și formează numărul lui tata.

— Casa familiei Nelson, spune vocea Cynthiei. Ne pare rău că nu vă putem răspunde. Vă rugăm să lăsați un mesaj după semnalul sonor.

Se aude un sunet scăzut, urmat de două bipuri scurte.

— Salut, tată... sunt Emma. Mă opresc și închid ochii. *Trebuie să faci chestia asta*, îmi zic. Poate ai treabă cu copilul, dar am vrut să-ți spun că-mi pare rău pentru ce am spus ieri și pentru că nu ți-am mulțumit încă. Chiar îmi place computerul. Atât că am fost... Nu pot să dau bir cu fugiții și să-i las mesajul pe robot, trebuie să discut cu el față în față. Poți, te rog, să mă suni?

Închid și încerc să-mi imaginez cine o să audă primul mesajul meu. Sper să nu fie Cynthia. Întotdeauna a fost de treabă, dar anumite lucruri vreau să rămână doar între mine și tata.

„Dale”, îmi imaginez că spune în timp ce leagănă copilul pe umăr. „Ți-a lăsat fiica ta un mesaj.”

Sau poate o să spună cealaltă fiică a ta. Sper că nu. Sper să-mi zică Emma pur și simplu.

Primul lucru pe care îl verific pe Facebook este statutul meu sentimental. Nu mai sunt măritată cu Kevin Storm, iar pe noul meu soț îl cheamă Isaac Rawlings. Lucrez la Universitatea South Carolina. Nu scrie ce meserie am, dar e un link spre o chestie care se numește Serviciul Nautic și de Coastă. În fotografie stau cu obrazul lipit de un retriever auriu și am părul lung și creț.

Apoi citesc primul meu comentariu.

Emma Nelson

A devenit oficial. Astăzi am renunțat la numele de Rawlings. Poate că Isaac a luat mobila de sufragerie, dar eu mă aleg cu canapeaua și îmi iau numele înapoi. Numai că acum trebuie să fac rost de o casă în care s-o pun. (Mă refer la canapea.)

Acum 4 ore Îmi place Comentează

Las capul și în jos mă frec la ochi. A trecut mai puțin de-o săptămână de când mi-a dat Josh CD-ROM-ul ăla, dar am făcut vreun lucru bun cu el? Poate că Josh avea dreptate și n-ar fi trebuit să scap așa de repede de Jordan Jones. Sau poate ar fi trebuit să rămân cu Kevin. Nu era relația perfectă, dar fiecare cuplu are momente mai dificile. Acum sunt măritată cu Isaac Rawlings și deja divorțăm.

Chiar dacă aș putea da *totul* înapoi, nu știu la care viață aș vrea să mă întorc. Și deja am creat așa de multe unde, este imposibil să mai recuperez exact același viitor. Dacă mă duc la Tampa State, unde trebuia să îl întâlnesc pe Jordan, n-am să mă simt niciodată în largul meu în preajma lui, conștientă fiind cum stătuseră mai demult lucrurile.

Nici măcar nu vreau să știu unde l-am cunoscut pe Isaac Rawlings. Odată ce mă hotărâsc să nu mă căsătoresc cu el, o să sfârșesc într-o altă căsnicie dezastruoasă.

Mă uit la categoria Prieteni. De data asta am numai o sută paisprezece prieteni. Dau la J, dar Josh tot nu apare.

Dau din nou în sus, când văd numele lui Cody Grainger. Inima mi-o ia iar la galop. Chiar s-a schimbat ceva între noi astăzi! În fotografia asta poartă sacou și cravată și are părul frumos pieptănat într-o parte. Dau clic pe numele lui și...

Cody Grainger

Mă pregătesc să țin o prelegere la Zürich. A fost un zbor așa de lung de la Tucson.

Acum 2 ore Îmi place Comentează

Îi citesc ultimele câteva comentarii. Acum Cody trăiește în Arizona. E profesor de arhitectură, specializat în energie eoliană și solară. Ține prelegeri prin toată lumea. Acum două săptămâni a fost în vizită la Casa Albă și a ținut un discurs în fața Congresului. Și, partea cea mai tare, încă nu are pe nimeni.

În ultimul viitor al lui Cody, abia dacă intrase în domeniu. Acum e un mare expert. Și asta datorită mie! Ceea ce i-am spus eu azi despre arhitectură trebuie să-i fi propulsat cariera.

Chestia asta e prea ciudată să mă *gândesc* măcar la ea.

Cody nu mai are și alte fotografii, dar pe pagina de informații are o listă de lucruri disparate care îi plac.

Mâncare mexicană condimentată, Activități Duke Alum,
Cinema drive-in, Chitara, Vinul roșu, Citate din *Lumea lui Wayne*

Mă întreb dacă ar trebui să adaug și Duke la lista mea de colegii. Ar fi tare.

Nu pot să cred că lui Cody îi place așa de tare *Lumea lui Wayne*. M-am dus acum câțiva ani să-l văd cu Josh și Tyson. Tyson a hohotit tot timpul, s-a umflat cu Junior Mints și a urlat la ecran. Lui Josh și mie nu ne venea să credem ce stupid era. Noi ne-am distrat în general privindu-l pe Tyson.

Dar dacă poate Cody să citeze din *Lumea lui Wayne* peste cincisprezece ani, și eu vreau ca lucrurile să evolueze cu el, trebuie să pun mâna pe filmul ăla cât de curând posibil.

— *Lumea lui Wayne*? întreabă femeia de la videoclub. Abia l-am pus în raft acum zece minute.

Îmi face semn spre secțiunea cu filme de comedie. Reperez iute filmul, mă întorc la teighea și îi dau cardul.

— „A mea e”, spune ea cu un zâmbet larg în timp ce-mi tastează numele. „Oh, da. A mea e.”

Habar n-am despre ce vorbește.

— Poftim?

Femeia înclină capul.

— N-ai mai văzut *Lumea lui Wayne*?

— L-am văzut la cinematograful, dar n-am... Apoi m-am prins ce face. Citați din film! Cine a spus asta, Wayne sau Garth?

— Wayne, cred. Iubitul meu spune tot timpul replica asta.

— Da? Și oamenilor li se pare amuzantă chestia asta? Se uită la mine de parcă m-aș fi tâmpit.

— Trebuie să-l returnezi peste două zile.

Îi mulțumesc și ies în grabă.

49: //Josh

În sala mică în care stau angajații în pauză, tatăl lui Tyson aduce două farfurii de carton, și pe fiecare e o felie de pizza pepperoni.

— Știu că ai zis că nu ți-e foame – spune și așază o farfurie lângă manualul meu de istorie –, dar toată lumea are loc pentru o felie.

Îmi place tatăl lui Tyson. Poate pentru că l-a crescut singur pe Tyson, dar este mult mai abordabil decât majoritatea taților. Când mi-am făcut apariția acum o oră și i-am spus că am nevoie de un loc în care să învăț, nu m-a luat la întrebări, chiar dacă nimeni nu vine la GoodTimez pentru un moment de liniște. Pur și simplu a luat ziarele de pe masa retrasă și m-a întrebat dacă vreau să mănânc ceva.

— Te deranjează televizorul? Întreabă în timp ce stă pe un scaun pliant vizavi de mine.

— Nu, e-n regulă.

Dau o pagină din manual și mușc din pizza.

Tatăl lui Tyson se apleacă în față și apasă pe butonul de pornire al televizorului. Apar doi bărbați pe CNN, se ceartă în legătură cu președintele Clinton și cu o chestie legată de sex.

— Nu discutau despre asta și ultima oară când am dat aici? Întreabă tatăl lui Tyson.

— Sunt sigur că mai au un pic și termină, am spus cu un zâmbet.

După ce m-a lăsat Sydney, am încercat să învăț în camera mea de zi, ca să pot sta cu ochii pe aleea Emmei. Nu vreau să mă mai ignore și azi. Nu e corect pentru niciunul dintre noi. Trebuie să discutăm despre ce s-a întâmplat ieri.

Dar apoi, când Emma s-a întors în sfârșit de la antrenament, am stat împietrit pe canapea în timp ce ea intra în casă. După scurt timp, s-a urcat din nou în mașină și a plecat iar în grabă. Atunci mi-am luat rucsacul și skate-ul și am pornit spre GoodTimez.

— Ce înveți? Întreabă tatăl lui Tyson.

— Despre Vietnam. Mai mușc o dată din pizza și apoi îmi șterg degetele pe un șervețel. O să avem de făcut un eseu la teză plecând de la o întrebare despre teoria dominoului.

— Îmi aduc aminte de teoria dominoului, spune. Se mai uită câteva secunde la bărbății care se ceartă la televizor. Dacă nu împiedicăm un lucru rău să se întâmple, va continua să se răspândească până când va fi aproape imposibil să faci ceva.

— Cred că asta e.

— Deși avem posibilitatea să reanalizăm ce s-a întâmplat în războiul ăla, nu putem ști sigur ce s-a pierdut și ce s-a câștigat, spune. Dar așa stau lucrurile. Istoria e o mare nenorocire când o trăiești din plin.

Intră Tyson și își sprijină skate-ul de perete.

— Ce mai faceți, domnule Mills? mă salută el (și mă forțez să nu-i iau în seamă bășcălia). Tată, cumva ai spus adineauri că istoria e o mare nenorocire?

— Discutam despre eseul lui Josh, spune tatăl lui. Apropo de teme, unde naiba ai fost?

Tyson rânjește drăcește.

— Cu un prieten. De când îmi urmărești fiecare mișcare?

Tatăl lui Tyson face un șervețel ghemotoc și-l aruncă în el.

— Hai, termină-ți temele, T-bone și pe urmă am nevoie de tine în restaurant. Poți să ajuți și tu, Josh. Muncește pentru ceea ce primești.

GoodTimez Pizza are separeuri galbene și mese portocalii pe o parte a restaurantului și o sală de jocuri pe partea cealaltă. Dar în centru se află motivul pentru care fiecare puști din Lake Forest vrea să-și serbeze aici ziua de naștere. Trei tobogane circulare din plastic, roșu, albastru și verde, îi aruncă pe copii într-o piscină în culorile curcubeului cu bile de plastic.

La câteva săptămâni, după ce se închide restaurantul, piscina este golită pentru ca bilele să fie dezinfectate. În seara asta, urmez ordinele și stau și eu să ajut. Tyson se strecoară printr-un spațiu din plasa din jurul piscinei cu bile și se lasă imediat în genunchi. Afundă o găleată albă printre bile și apoi o împinge înapoi prin plasă. Țin deschis un sac mare negru de gunoi,

Tyson răstoarnă găleata și bilele cad înăuntru.

— Și deci nu s-a întâmplat nimic azi când erai cu Sydney? întreabă Tyson și mai ridică o găleată cu bile. Poate ar trebui s-o aduci la prânz mâine. Am să văd ce pot face să ajut la evoluția lucrurilor.

Ceilalți muncitori curăță mesele, dau cu aspiratorul și iau jetoanele de la jocurile video. Muzica e dată prea tare să ne audă, dar tot nu-mi place că avem discuția asta.

— E prea devreme, spun încet. Abia dacă ne cunoaștem.

Tyson mai golește o găleată în sac.

— Frate, te-a scos de la ore. Cred că fata asta *chiar* vrea să te cunoască.

— Poate. Pun sacul plin într-o parte. Dar poate că încă nu sunt pregătit.

Tyson desface plasa destul cât să-mi arunce o bilă verde în frunte.

— Atunci pune mâna și pregătește-te! în fond, e Sydney Mills. E visul meu să fiu prieten cu tipul care se cuplează cu ea.

Mai deschid un sac de gunoi.

— N-ai prefera să fii tu ăla?

Tyson meditează la asta.

— Nț. Prea multă lume discută despre tine.

Iau bila verde de pe podea și o arunc în sacul de gunoi.

— Ca să nu mai spun că s-ar părea că tu și Kellan vă cuplați din nou.

Tyson nu răspunde.

— Nu-ți face griji, zic. O las pe Kellan să-i spună Emmei de chestia asta, dacă nu i-a spus deja. Dar ar trebui să fii pregătit. Emma o să vrea să poarte cu tine o discuție lungă și să-ți spună...

— Știu, să n-o rănesc pe Kellan.

Tyson se sprijină cu spatele de marginea capitonată a piscinei cu bile. Am golit destul, așa încât genunchii i se ițesc ca două insulițe lângă piept. Se uită la mine prin plasă.

— Nicio *clipă* nu vreau să sufere Kellan. Atât că ultima oară nu eram pregătit.

— Dar poți să înțelegi de ce își face Emma griji, spun. Ultima

oară când v-ați despărțit, Kellan a luat-o razna.

Tyson ia o bilă roșie și o aruncă lateral în toboganul albastru. Bila urcă până sus, apoi cade înapoi în piscină.

— Ne plăcem unul pe altul, spune într-un sfârșit. Și amândoi ne-am gândit mult la treaba asta anul ăsta. Nu știu ce altceva ar trebui să facem.

Nu am ce-i spune. Tyson nu știe dacă să-și permită să se îndrăgostească de o tipă de care e deja îndrăgostit. Situația mea e diferită. Eu ar trebui să mă îndrăgostesc de Sydney și lucrurile par să meargă în direcția asta. Dar când mă gândesc la viitor, nu sunt sigur că vreau să mă îndrept în direcția aia.

Lumina de pe verandă e aprinsă când ajung acasă. Îmi sprijin skate-ul de ușa de la intrare și îmi duc mâna la buzunar după cheie. Îi aud pe ai mei stând de vorbă înăuntru. Probabil că n-or să-mi spună nimic când intru, dar tata o să se uite la ceas, ca să-mi dea de înțeles că era cât pe ce să întârzie.

Casa Emmei este aproape cufundată în întuneric. Luminile de afară sunt stinse, la fel și luminile de sus. Din livingul de la parter se zărește o lumină slabă, albastră.

Străbat gazonul dintre casele noastre și ascult clopoței de vânt de pe veranda Emmei. Când Martin i-a atârnat, Emma s-a plâns că până și zgomotele lui pătrundeau în viața ei.

Călcând ușor, m-am apropiat de fereastra de la livingul lor. În centrul camerei, Emma doarme pe canapea, cu capul sprijinit de brațul acesteia. E cu fața la televizor, dar stă în așa fel încât nu-mi dau seama la ce se uită.

Mi-e dor de Emma. Chiar dacă nu ne-am spus nimic unul celuilalt, chiar dacă ar continua să doarmă, aș vrea ca în momentul ăsta să stau cu ea pe canapeaua aia.

Vineri

50: //Emma

— Emma, mă strigă mama de jos.

Mă uit la ceasul deșteptător. Abia peste zece minute o să sune.

— Emma!

Gem și îmi trag așternuturile peste cap. Noaptea trecută am adormit pe canapea, și în sfârșit m-am dus la mine în cameră la două noaptea. Când am ajuns sus, am remarcat că la Josh în baie era lumina aprinsă. Când nu poate să doarmă, face duș în creierii nopții. Mi-a trecut prin cap să aprind și să sting lumina de câteva ori. Dacă ar fi făcut și el la fel, i-aș fi pus un bilet la geam, ca atunci când eram copii. Dar am decis să nu-l deranjez. Josh nu vrea să mai audă de mine. A petrecut după-amiaza cu Sydney, au făcut primii pași spre un viitor comun.

Sandalele mamei țacăne pe scări și-mi scormonesc prin creierul obosit să văd ce oi fi făcut s-o supăr. Noaptea trecută n-am văzut-o deloc. A fost cu Martin să cumpere mobilă din Pittsburgh. Am mâncat de seară și mi-am pus farfuria și paharul în mașina de spălat vase. Ba chiar am spălat și blatul înainte să mă uit la *Lumea lui Wayne*.

Mama poartă o rochie galbenă și are părul prins cu o panglică asortată. E încruntată și ține în mână o casetă video neagră.

— *Lumea lui Wayne*, Emma?

Îmi frec umărul pe care dormeam.

— *De-asta* m-ai trezit?

— Nu. Îmi arată o altă casetă video din mâna cealaltă. *De-asta* te-am trezit.

Iau un arici de păr de pe noptieră și îmi prind părul în coadă.

— Ce vrei să spui mai exact?

— Ai scos caseta noastră neînregistrată ca să te uiți la *Lumea lui Wayne*, spune mama și strânge din buze.

Ridic din umeri. Poate că am scos caseta. Nu-mi aduc aminte.

— Înregistram *Seinfeld*, zice. Îl aveam programat.

— Îmi pare rău.

— Îl înregistrăm în fiecare joi, Emma. Știi foarte bine. Se uită la posterul cu oceanul prins deasupra biroului meu și apoi din nou la mine. Martin și cu mine suntem îngrijorați din cauza lipsei tale de respect față de casa asta.

Mă ridic în fund.

— Lipsă de respect? Ce vorbești?

Arată spre podea, lângă comodă.

— Martin a remarcat pata de acolo. Emma, tocmai am pus covoare noi. Cum de-ai vărsat deja ceva pe el?

N-am chef să discut despre chestia asta. A fost o prostie din partea mea să vărs apa din vază, dar nu a fost cel mai prostesc lucru pe care l-am făcut în după-amiaza aia.

— Am încercat să-l curăț, zic.

— Ar fi trebuit să ne ceri nouă ajutorul. Avem produse care scot petele...

Stai un pic.

— Ce căuta Martin în camera mea?

Mama oftează.

— Făcea măsurători cu constructorul.

Sar din pat și-mi trag tricoul peste șolduri. N-am chef să mă cert, mai ales după cearta cu Josh și cu tata, dar nu pot să las chestia asta să treacă așa.

— E pentru biroul lui, adaugă mama. Dar nu înainte să termini tu școala.

— Asta e o tâmpenie! zic și pulsul mi-o ia razna. Îmi țin mâinile la ochi aproape ca pe niște ochelari de cal. E camera mea de șaisprezece ani și încă mai e camera mea, zic. Poate că Martin are în plan s-o transforme în biroul lui într-o bună zi, dar nu are voie să intre când are el chef.

Mama așază amândouă casetele pe comodă.

— Îmi pare rău pentru faza cu *Seinfeld*, zic și trag de un sertar și scot un tricou verde și pantaloni scurți din blugi. O să întreb pe la colegi să văd dacă l-a înregistrat cineva. Dar trebuie să-i spui lui Martin să nu-și mai planifice cucerirea.

Mama se uită în depărtare de parcă s-ar strădui să nu plângă.

— A fost o perioadă de adaptare pentru noi toți, spune încet.

Îmi vine să-i spun că perioada de adaptare a fost când au

divorțat ea și tata, și că și scurtul ei mariaj cu Erik a fost tot o adaptare. Mi s-a luat de atâtea adaptări.

— Tu spune-i lui Martin să nu mai calce la mine în cameră, zic.

Statut sentimental: E complicat

Așa arată viitorul meu în dimineața asta. Nu scrie că sunt măritată. Nu scrie nici că nu am pe nimeni. Acum sunt absolventa universității San Diego State și locuiesc în Oakland, California.

Ultima oară am scris miercuri.

Emma Nelson

Sper să nu plouă în weekendul ăsta.

18 mai la 6:14 p.m. Îmi place Comentează

Am o fotografie alb-negru, sunt aproape doar o siluetă. Cânt la saxofon în fața unei ferestre deschise și am părul lung până la umăr.

Îmi deschid lista de prieteni și încep să dau în jos. Cody e și el acolo. Poartă o altă cravată, dar arată cam la fel ca ieri. Dau la J, dar Josh tot nu apare. Dau înapoi la pagina principală. Tocmai am scris ceva acum douăsprezece secunde!

Emma Nelson

Scap de lucrurile cu încărcătură emoțională și le arunc pe cele pe care le-am păstrat prea mult timp. Începând cu parola. O folosesc pe aceeași de cincisprezece ani. Aștept să mi se dezvăluie un cuvânt nou.

Acum 12 secunde Îmi place Comentează

Scap de Millicent?

Clarence și Millicent reprezintă tot ce e mai bun în prietenia mea cu Josh. Și acum vreau să scap de ea? Oare am stricat pentru totdeauna prietenia noastră pentru că l-am sărutat? Sau din cauză că n-am avut un răspuns clar când m-a întrebat de ce

l-am sărutat?

Stai puțin! Nu pot să-mi schimb parola. Așa am reușit să intru pe Facebook. Și trebuie să pot intra pe Facebook. Relația mea e complicată acum. Nu se pomeneste nimic despre vreo carieră. Deși nu spun mare lucru, îmi închipui că la un moment dat o să încep să spun din nou. Dacă nu pot afla detalii despre viața mea, atunci n-o să am șansa să repar situația.

— Emma! strigă mama și mă face să tresar. Martin trebuie să dea un telefon pentru serviciu. Poți să te deconectezi?

— Nu...

— Despre asta vorbeam, mă avertizează. O să luăm curând încă o linie telefonică, doar pentru internet. Dar deocamdată trebuie să ieși.

În timp ce închid fereastra, mă gândesc la fotografia cu Kellan, Tyson, Josh și cu mine de la GoodTimez pe care am rupt-o zilele trecute. Mă duc repede la coșul de gunoi și sper că Martin nu l-a golit când a fost aici. Și iată, sub câteva batistute mototolite sunt bucățile zimțate din fotografie. Le iau din gunoi, una câte una, și le strâng în palmă.

Poate că Josh și cu mine n-o să mai fim prieteni în viitor, dar nu pot arunca amintirile astea. Trag de sertarul de sus, strecor bucățile de fotografie în jurnal și apoi închid din nou comoda.

51: //Josh

E ziua chiulului în masă pentru cei dintr-a XII-a. Cum un sfert dintre elevi sunt plecați, holurile par stânjenitor de largi și de deschise. De asemenea, e mai liniște, și e simplu să te pierzi în gânduri.

În timp ce merg spre ora a treia, mă frec cu umărul de ușile vestiarelor și mă gândesc la timp. Dacă aș putea, m-aș duce înapoi cu șase luni, în noaptea în care am încercat s-o sărut pe Emma, și n-aș mai face-o. Încă m-ar ține de braț ca să se încălzească în timp ce mergem prin cimitir, dar când ne-am duce înapoi la mașină cu Tyson și Kellan, nu ne-am mai simți stânjeniți unul față de celălalt. Dacă nu m-aș putea duce cu atât de mult timp înapoi, m-aș întoarce pe veranda Emmei în ziua în care și-a instalat computerul cel nou și nu i-aș mai da CD-ROM-ul. Atunci n-ar mai descoperi Facebook. Deși tot n-am mai fi chiar așa de apropiați ca pe vremuri, măcar am vorbi.

Merg în continuare pe hol, până când un glas din spatele meu spune:

— Aici erai!

Inspir scurt și mă întorc.

— Nu că e ciudat? Sydney face un gest împrejur, spre hol. Ai senzația că nu e nimeni pe-aici azi.

Chiar e frumoasă, cu părul șaten și ochi ca ambra. Ar putea apărea într-una din revistele pe care le răsfoiesc Emma și Kellan în căutare de teste.

— Te dor mâinile după faza de ieri? întreabă Sydney.

Se întinde să mă strângă de biceps. Din fericire, azi am făcut flotări în plus.

— Te-am pus la treabă.

— Nu e nici o problemă, spun, deși mă cam dor brațele. Tu? Sydney își lasă umerii și brațele moi.

— Eram terminată când am ajuns acasă.

Se aude soneria care ne avertizează că mai avem două minute, și întreruperea asta mă bucură.

— Unde mănânci la prânz? întreabă Sydney și-și aruncă ochii

la telefon.

Mă duc la locul meu obișnuit de la stejar, dar nu sunt sigur că ar trebui s-o invit și pe ea. Asta a sugerat Tyson, dar se poate să fie și Emma acolo, ceea ce ar face ca situația să fie mai jenantă decât pot suporta eu acum.

— Dacă ai deja planuri, putem lua masa de prânz altă dată, spune Sydney.

Merită o explicație.

— N-am planuri, dar au fost ceva tensiuni între mine și una dintre prietenele mele și sper să pot vorbi cu ea astăzi, spun.

Sydney își ferește privirea pentru o clipă. N-ar fi trebuit să spun că e vorba de o fată.

— E bine, zice. Vreau să spun că e drăguț din partea ta.

Pe Facebook, eu și Sydney părem fericiți împreună.

Deși acum suntem diferiți, probabil că de-a lungul timpului începem să semănăm mai mult. Poate că Emma are dreptate și am forțat lucrurile.

— O să pară ciudat, spune Sydney coborându-și privirea. Aseară îi spuneam soră-mii, Haley ce-am făcut ieri și cât de tare m-am distrat cu tine.

— Mersi, spun. Și eu m-am distrat.

Oftează și apoi mă privește cu un zâmbet reținut.

— Dar când i-am spus că te-am dus acasă la Rick, mi-a zis că sunt fraieră. Dacă te-am pus într-o situație jenantă, îmi cer scuze.

Ridic ușor din umeri, dar nu spun nimic. Nu mă așteptam în niciun caz la scuze.

Sydney zâmbește rușinată.

— Probabil că Haley mi-ar zice iar că sunt fraieră că spun chestia asta, dar vrei să mergi cu mine la petrecerea în aer liber?

— Cea care se ține acasă la Rick?

— De fapt, nu e *la el* acasă, spune. E la lac.

Shana Roy dă buzna spre noi.

— Salut, Syd! După ce-mi aruncă o privire scurtă, întinde palma spre Sydney. Am și eu nevoie de niște gumă sau de niște bomboane mentolate. Ai vreuna?

În timp ce Sydney caută prin geantă, eu încerc să-mi dau

seama ce să-i spun în legătură cu petrecerea în aer liber. Dacă nu ne e sortit să ne cuplăm așa de curând și mă duc cu ea, oare forțez treburile într-atât încât să ne despărțim? Dar dacă încerc să o iau mai ușor, oare o să reluăm ce am început?

Din fericire, există o modalitate prin care pot să aflu. Indiferent ce răspuns dau, pot să intru pe Facebook după ore ca să văd urmările. Pot să recurg la cheia de urgență a Emmei și să verific cât ea e încă la antrenament. Îi știu adresa de e-mail și parola, așa că am să arunc o privire și am să decid dacă...

Nu! Dacă îmi doresc pe bune să nu fi descoperit Facebook, atunci așa trebuie să fie de-acum înainte. În ceea ce mă privește, Facebook n-a existat niciodată. Și dacă e adevărat și Sydney Mills mă întreabă dacă vreau să merg la o petrecere în aer liber, aș fi prost să refuz.

Shana îndoiaie o lamă de gumă, și-o vâără în gură și apoi ne face cu mâna. După ce pleacă, Sydney îmi zâmbește.

— Deci, vrei să mergi?

— Sigur, spun.

Desfac ambalajul celui de-al doilea sandwich. Emma pune o felie de cașcaval pe o bucată de măr. A ajuns împreună cu Kellan la masa de prânz, dar n-a spus mai mult de câteva cuvinte de când s-a așezat.

Kellan aruncă cu un cartof prăjit în Tyson și-l lovește în bărbie.

El ia cartoful din poală și și-l aruncă în gură.

— Nu te opri până nu reușești.

Kellan mai țintește cu încă unul cu grijă și Tyson deschide gura. Cartoful pornește fulgerător spre fața lui și...

— La fix! spune Kellan și își aruncă mâinile în aer.

Tyson tușește de două ori și ridică degetul mare.

Emma mai ia o felie de cașcaval și mi-o oferă.

— Dacă vrei.

Nu prea mă omor după brânza simplă, dar o iau totuși.

— Uau! Tyson își plimbă privirea de la mine la Emma. Chiar v-ați băgat în seamă unul pe altul și i-ai dat brânză? E un moment important. Are cineva un aparat de fotografiat?

Kellan îi aruncă un cartof în frunte.

— Lasă-i în pace.

— Așa încep toate, spune Tyson și înmoaie cartoful în ketchupul lui Kellan. În curând te trezești că-i oferă o mușcătură din sendvișul lui. Și dacă nu sunt atenți...

— Tyson! exclamă Kellan. Gura.

Tyson întinde brațul.

— Ce e? N-au scos un sunet...

De data asta, când cartoful ajunge pe fruntea lui Tyson, e mânjit din belșug cu ketchup. Rămâne lipit acolo un timp, apoi cade.

Kellan își duce o mână la gură:

— N-am vrut să fac chestia asta.

Tyson râde.

— N-ai vrut să-l arunci, sau n-ai vrut să-l dai mai întâi prin ketchup?

Kellan își pune rucsacul în poală.

— Am un șervețel pe undeva.

— Lasă șervețelul, femeie, spune Tyson și se ridică. Mă șterg pe bluza ta.

Kellan țipă și apoi fuge spre terenul de fotbal. Tyson se duce după ea.

— Emma – spun imediat ce au plecat –, îmi pare rău pentru ce am zis zilele trecute. Știu că nu ți-ai bate joc de mine dinadins.

Emma își trece mâna peste un petic de iarbă.

— Poate ar trebui să acceptăm că a fost o săptămână ciudată, și s-o lăsăm așa.

Kellan țipă pe teren când Tyson o prinde. Își duce fruntea mânjită de ketchup spre pieptul ei, dar ea se smulge și fuge iar.

Da, a fost o săptămână ciudată, dar trebuie să discutăm despre ea.

— Pur și simplu n-am știut ce să fac după...

— Da. Emma își arată indiferența față de discuția asta printr-o fluturare de mână și apoi șoptește: Josh, uite ce. Se poate să te superi iar pe mine, dar m-am uitat un pic pe Facebook și azi de dimineață spunea că...

— Spune-mi numai că putem înceta să ne mai evităm, zic. E tot ce mă interesează.

Emma inspiră adânc, de parcă ar fi gata-gata să plângă. Iau un fir de iarbă, îl strâng între degetele mari și suflu. Emma își acoperă urechile, dar cel puțin zâmbește.

— Mă consideri fermecător și simpatic? întreb când își ia mâinile de la urechi. Sau încă mai ești supărată?

Emma cedează.

— N-am fost niciodată supărată. Doar un pic ofticată.

— Și acum?

Se apleacă în față și mă ciupește de obraz.

— Fermecător și simpatic.

Tyson și Kellan vin încet înapoi spre copac. Ketchupul este de-acum întins pe mâneca tricoului lui.

— V-ați pupat și v-ați împăcat? întreabă Tyson.

Imediat mă aprind la față.

Kellan bate din palme.

— Următoarea întrebare: Cine merge la petrecerea în aer liber? Tyson aduce lemne pentru foc, iar eu una știu sigur că vreau să merg.

Emma mă privește cu optimism, dar și cu precauție.

— Uite care e treaba, spun, și mi-aș dori să-mi iau înapoi următoarele câteva cuvinte chiar înainte să le rostesc. Deja am acceptat să merg cu Sydney

— Oh, face Kellan.

Emma pune capacul cutiei de plastic.

— Aș vrea să pot merge și eu – spune ea –, dar azi de dimineață m-am certat cu mama și cred că ar fi bine să stau acasă.

— Ești sigură? întreabă Kellan. Eu cred că o fie distractiv.

— Am o idee, spune Tyson. Putem s-o invităm pe Sydney să vină cu noi. Încăpem cu toții în mașina lui Kellan. Când termin cu lemnele de foc, îi duc lui tata înapoi camioneta și putem merge împreună.

Emma ia Sprite-ul lui Kellan și soarbe o dată.

— Nu, Josh trebuie să meargă cu Sydney. Iar eu stau acasă.

În timp ce Emma își pune recipientul înapoi în geantă, o văd

pe Kellan cum se uită cu asprime la mine.

52: //Emma

Am un nod în gât încă de la prânz, când ne-a spus Josh că se duce la petrecerea în aer liber cu Sydney. A părut jenat că spune asta de față cu mine, dar el nici măcar nu știe ultima noutate în legătură cu viitorul meu deplorabil. Ultima oară când s-a uitat el, eu locuiam la Londra cu Kevin Storm. De atunci am divorțat de Isaac Rawlings și acum am o relație complicată în California.

Și lucrul cel mai rău e că Josh nu știe că prietenia noastră n-o să se mai refacă niciodată.

Mă duc la antrenament, dar aș prefera să stau în fața computerului, ca să văd dacă mi-am schimbat deja parola. Dacă nu, atunci aș putea citi cât de mult posibil înainte să pierd pentru totdeauna pagina de Facebook.

— Salut, Emma, zice Cody. Aleargă prin parcare, cu o geantă sport aruncată pe umăr; are părul țepos de la transpirație și tricoul mulat pe piept. Se pare că am întârziat amândoi.

— Am condus-o pe prietena mea la laboratorul de chimie, zic.

Cody merge în pas cu mine.

— Eu am prins un blocaj în trafic în timp ce mă întorceam de la chiulul cel mare.

— Cum a fost?

Ridică din umeri.

— Plictisitor. Mi s-a luat de chestii din astea. Acum abia aștept să mă duc la Duke. Acolo dau în toamnă.

— Ah, zic, de parcă informația ar fi nouă pentru mine.

De fapt, eu știu mai multe despre viitorul lui Cody decât știe el. Într-o bună zi o să locuiască în Denver și o să facă o vizită la Casa Albă. Și peste cincisprezece ani, tot n-o să aibă pe nimeni. Însă în momentul ăsta îi place un film pe care eu tocmai l-am văzut.

— Ce-ai spus tu îmi amintește de ceva nostim. Îmi șterg palmele pe șort și mă chinui să semăn cu Wayne. „Am crezut că am mononucleoză timp de un an. S-a dovedit că eram doar plictisit.”

— Ai fost pe-aproape, zice Cody și zâmbeste larg. „*Mai demult* am crezut că am mononucleoză timp de un an.” Nu știam că-ți place *Lumea lui Wayne*.

Adevărul e că a doua oară îl urasem și mai tare.

— L-ai văzut? întreb.

— De câteva ori, zice. Deci Emmei Nelson îi place Green Day și *Lumea lui Wayne*. Sunt impresionat.

Cody mă prinde ușor pe după umeri în timp ce mergem spre teren. Ni se ating corpurile tot timpul. Îi simt trupul musculos lipit de al meu și miroase a aftershave.

Nu-mi vine să cred, dar chiar s-ar putea să meargă.

Antrenorul ne strigă timpul scos în vreme ce facem ture pe pistă. Cu fiecare sfert de milă îmi bat recordul personal.

Antrenorul McLeod suflă în fluier ca să mă încurajeze.

— Emma, nu știi ce te-a apucat, dar e de bine. Ține-o tot așa!

Continui să alerg, deși îmi ard picioarele. Fac chestia asta ca să-l impresionez pe Cody, dar în același timp îmi alungă gândurile. În momentul de față sunt în certuri cu Josh, cu tata și acum și cu mama. Singura care mi-a mai rămas e Kellan, și am sentimentul că o pierd și pe ea din nou din cauza lui Tyson.

— Rezistă, Emma, spune antrenorul după ultimii patru sute de metri.

Trec de cot, cu mâna lipită într-o parte a corpului, când apare Cody lângă mine.

— Simți că-ți vine să verși? întreabă.

Casc ochii la el.

— Nu cred.

— E din *Lumea lui Wayne*.

Mă străduiesc să râd.

— Mda. Desigur.

— Auzi, vrei să te duc acasă? Trebuie să merg să-mi iau inelul de absolvire, dar am pus caseta aia piratată în mașină...

— Ce casetă piratată? întreb, ca să am timp să mă gândesc ce să fac.

Am mașina în parcare a elevilor și trebuie să o iau pe Kellan de la laboratorul de chimie și să o duc acasă.

— Aia cu Dave Matthews, zice. Dar mai întâi trebuie să discut cu McLeod despre probele contracronometru de mâine. Deci dacă vrei, ne întâlnim în parcare în zece minute. Am Toyota aia argintie.

De parcă n-aș ști.

— De ce respiri greu? întreabă Kellan, în timp ce pune un pahar de laborator pe un suport metalic.

Poartă ochelari de protecție de plastic și are o mulțime de chimicale înainte. Kellan a terminat chimie avansată anul trecut, dar tot mai vine la laborator s-o ajute pe profă.

Domnișoara Monroe este în față cu câțiva elevi. Mă apropiez mai mult de Kellan să fiu sigură că nu aude nimeni.

— Am venit în fugă de la antrenament, spun. Cody mi-a zis să merg cu el să-și ia inelul de absolvire, apoi mă duce acasă.

— De ce? întreabă Kellan.

Pune cu lingura un praf galben într-unul din pahare și imediat se simte un miros de putregai.

Mă dau înapoi și îmi flutur o mână pe la nas.

— Nu e periculos?

Kellan își ridică ochelarii pe frunte.

— N-o dau de dușcă. Și nu schimbă subiectul. De ce vrea Cody să mergi cu el?

Nu-mi pot reține zâmbetul.

— Am stat de vorbă de curând. Se pare că avem multe în comun.

În timp ce Kellan scrie ceva pe graficul de laborator, mă uit la ea. Am văzut o singură fotografie cu fiica ei, dar era evident că Lindsay îi seamănă mult.

— Lasă-mă să ghicesc, spune Kellan într-un final. Vrei să-ți aduc eu mașina acasă.

Îmi duc mâna în rucsac și-mi scot cheile, apoi le așez lângă arzătorul Bunsen.

— Nu cred că o să stăm prea mult. Poți să rămâi la mine și apoi te duc eu acasă. Sau poți să iei bicicleta mea din garaj dacă nu vrei să aștepți.

Kellan nu răspunde.

— Te rog, zic. Îți rămân datorii.

— Datorii vândută, zice și își pune cheile mele în geantă. De la tine de-acasă până la mine e ca distanța din Turul Franței. Și nu e cazul să-ți spun eu să ai grijă cu Cody. Știm amândouă că așteaptă multe de la fete.

— Mergem să-și ia inelul de absolvire, zic. Atâta tot. Și te duc acasă imediat ce ajung.

— Sau poate îi spun lui Tyson să vină să mă ia.

— Bun, spune-mi care e faza cu voi, îi zic.

Kellan își îndreaptă atenția spre un alt pahar de laborator.

— Kellan Steiner! zic. Abia ți-ai revenit după ultima despărțire de Tyson. Nu mai ai nevoie și de alte drame.

— Știu că am avut sușuri și coborâșuri cu el, zice Kellan, privindu-mă în ochi. De fapt, ieri am sunat-o pe terapeuta aia ca să stabilesc o altă întâlnire. Chiar vreau să-mi controlez sentimentele.

— Deci e oficială treaba? Te împaci cu Tyson?

— N-am spus asta. Kellan ia un clește metalic, dar îl lasă imediat jos. Dar apropo de drame, și vreau să-mi spui adevărul, care e faza cu tine și Josh?

Tresar.

— Nu e nicio fază.

— Ieri nici măcar n-ai vrut să mergi la masa de prânz, pentru că era el acolo. Și azi aproape că ți-au dat lacrimile când a adus vorba de Sydney.

Îmi pun rucsacul pe un umăr.

— Se mai răcesc relațiile dintre oameni – zic – și uneori n-ai ce face pe tema asta.

Mă întorc și ies pe ușă.

53: //Josh

— Îndoaie genunchii! strig cu mâinile pâlnie la gură.

Pe jumătatea de tub, drogatul se pregătește să facă prima coborâre. Am încercat să-l fac să se răzgândească, dar e hotărât să-și impresioneze prietena. Ea stă la celălalt capăt al rampei cu brațele încrucișate și clatină din cap. Cu un picior pe capătul skate-ului și cu roțile din spate prinse de buza rampei, ridică ușor piciorul celălalt și-l așază aproape de partea din față a skate-ului.

Tyson și cu mine stăm lângă rampă, pe skate-uri.

Tyson se leagănă dintr-o parte în alta.

— N-am mai văzut pe nimeni dând colțu' pe jumătatea de tub.

— Uită-te în continuare, spun și apoi îmi duc iar mâinile pâlnie la gură. Îndoaie genunchii!

Drogatul dă din cap de parcă m-ar fi auzit. În timp ce skate-ul lui începe să se lase în față, scoate un strigăt din rărunchi. Zboară în josul rampei, dar nu îndoaie genunchii. Skate-ul zboară de sub el, picioarele îi țâșnesc în aer și cade pe spate ca un sac de cartofi.

Prietena lui coboară de pe capătul celălalt, sare de pe skate și se duce repede la el, apoi îl ajută să se îndepărteze împleticindu-se.

Tyson aplaudă.

— N-a dat colțu'. Cred că e un succes.

Îmi pun rucsacul pe umăr și mă ridic.

— Mă duc acasă.

Tyson râde.

— Dacă mai încercă o dată?

Clatin din cap. Sunt prea stresat din cauza petrecerii de diseară în aer liber să mă bucur de ceva din ce se petrece aici. Poate că îmi fac degeaba griji. Poate că asta e în sfârșit noaptea în care eu și Sydney intrăm pe aceeași lungime de undă. Sau poate că e noaptea în care drumurile noastre se despart definitiv.

Îl bat pe Tyson pe mână.

— Ne vedem la lac.

Deschid ușa de la dulap. Pe raftul lung de deasupra tricourilor păstrez toate lucrurile pe care nu le pot arunca. Reviste de skateboard. Un gips pe care l-am avut odată la picior și pe care mi-au semnat toți cunoscuții. O cutie de pantofi cu casete copiate cu muzică punk de la David. Scot o cutie cu cărbuni pentru desen tociți și un caiet mare de desen de care nu m-am mai atins din clasa a IX-a.

Îmi place sentimentul pe care îl am când țin din nou în mână caietul ăsta de desen. Acum câțiva ani am scris „TEMPLETON” cu litere îngroșate pe copertă. Așa voiam să mă numesc când deveneam un artist celebru.

Deschid caietul și râd de prima mea capodoperă: *Douăzeci și una de păsări Tweety*. Sunt douăzeci și una de schițe în creion cu Tweety, dar numai pe trei dintre ele le-am colorat cu galben. Nu-mi aduc aminte de semnificația celor trei, dar la vremea aia însemnau ceva.

Pagina următoare e cu *Desene animate și Cutii de conserve*. Diavolul tasmanian și porcușorul Porky urlă în telefoane făcute din cutii de conserve, supărați că nu se înțeleg unul pe altul, și le zboară saliva în toate părțile. Pe bune, oare ce naiba aveam în cap?

După câteva pagini, întorc caietul într-o parte.

La începutul clasei a IX-a, Emma și cu mine învățam la ea pe pat când am întrebat-o dacă aş putea s-o desenez. Și-a lăsat cartea din mână și a stat cuminte cât timp am desenat-o, dar eram supărat că nu-mi ieșea bine. Poate că semăna cu ea, dar îmi dădea sentimentul că ar putea fi oricine.

Cu toate astea, Emmei i-a plăcut foarte mult, și m-a pus să-l arăt tuturor prietenilor noștri. Dar n-am mai încercat niciodată să desenez ceva real. Dacă exista vreun lucru pe care ar fi trebuit să fiu capabil să-l surprind, Emma era aceea.

Dau peste următoarele desene din Looney Tunes și rup prima pagină goală. O pun pe caietul de desen și mi-l trag aproape de sold. Cu o bucată ruptă de cărbune, trasez o linie

lată ondulată prin centrul paginii și desenez o pată zimțată în dreapta. O studiez o clipă și apoi trasez jos o linie a orizontului arcuită. Cred că am început bine. Dar nu prea știu ce anume e.

54: //Emma

Pe dinăuntru, mașina lui Cody e altfel decât mi-am închipuit-o. E rablagită, tapițeria e tocită și vinilul este crăpat de-a lungul portierei în câteva locuri.

— Mi-a dat-o frate-meu când a plecat la facultate, zice în timp ce ieșim din parcarele elevilor. Știu că e un hârb.

Ce drăguț că pare jenat de starea mașinii lui. Îmi arată partea lui vulnerabilă. Îmi vine să-mi dau drumul la gură și să-i spun că într-o bună zi o să-și poată cumpăra ce mașină vrea el.

— Unde face fratele tău facultatea? întreb.

— La Universitatea din Vermont. Îl interesează problemele de mediu.

Exact ca pe tine într-o bună zi!

Cody virează la stânga pe Finch Road și pornește în direcția autostrăzii. Se întinde spre genunchii mei ca să deschidă torpedoul, în care sunt frumos aranjate casete audio.

— Poți să iei tu caseta cu eticheta „Dave Matthews”? întreabă. Asta e aia piratată de care ți-am spus. Au avut concert aproape de școala lui frate-meu și el a înregistrat-o.

Scot caseta și o bag în casetofon. Din boxe se aud pâraiture ușoare. În timp ce aștept să înceapă muzica, îmi arunc privirea spre Cody. Conduce cu multă siguranță, stă înclinat pe scaun, cu o mână relaxată pe volan.

Intră pe autostradă și începe caseta. Pe fundal se aud așa de mulți oameni de la concert vorbind încât abia aud muzica. Cred că e melodia *What Would You Say*.

— Ce enervant e publicul, spune Cody și face un gest spre casetofon. Dacă te duci numai ca să te îmbeți și să vorbești tot concertul, mai bine ai merge la bar.

— Tata e cântăreț profesionist, zic. Întotdeauna se plânge de chestia asta.

Cody dă volumul mai tare.

— Chitaristul, Dave Matthews, nu e îndeajuns de apreciat. Auzi ce face acolo?

Încerc să ascult, dar calitatea este foarte slabă.

— E demential.

Cody accelerează și depășește două mașini. Pornim în direcția mallului Lake Forest. Merg acolo cu Kellan de câteva ori pe an, dar de cele mai multe ori ne punem banii deoparte ca să facem cumpărături în Pittsburgh.

— De ce a trebuit să-ți lași inelul de absolvire? întreb.

Îmi imaginez la fix inelul lui Cody. E de argint, mare, și are o piatră portocalie în centru, culoarea oficială a celor de la Cheetah.

— Îmi gravez pe el data în care particip la concursul statal, spune. Știu că e ciudat să-ți gravezi o dată din viitor, dar vreau să-mi poarte noroc.

Cody a câștigat proba de 100 de yarzi viteză la concursul regional acum două săptămâni. Peste o săptămână se duce la ăla statal, unde are șanse să iasă cel mai tare sprinter din toată Pennsylvania.

— Poate se uită și la colierul meu, spun și scotocesc prin buzunărelul de la rucsac. Oare pot să-mi repare și mie clema?

— Îmi pare rău... chestia asta se aude oribil.

Cody apasă pe butonul de oprire al casetofonului. În timpul ăsta, un biciclist de pe pista pentru biciclete virează spre noi.

— Ai grijă! strig.

Cody dă de volan la stânga. Șoferul altei mașini claxonează și apasă pe frână, iar eu îmi acopăr ochii.

— Ce naiba s-a întâmplat? strigă Cody și se uită în retrovizoare.

În oglinda laterală îl văd pe biciclist cum pune piciorul pe marginea drumului. Își scoate casca și îi arată lui Cody degetul mijlociu.

— Ia te uită la el! zice Cody. Era gata să provoace un accident și tot el îmi arată degetul?

Inima îmi bate cu putere și îmi tremură mâinile.

— Și mai termină și tu cu urletele, zice Cody. Nu prea ajută chestia asta.

Cody intră în parcare la mallul Lake Forest și oprește motorul. Iese din mașină și ies și eu, dar îmi las rucsacul înăuntru. Cody nu spune nimic despre colierul meu cât suntem

în magazin și nu zic nici eu nimic.

Imediat ce intrăm înapoi în mașină, atmosfera se mai relaxează. Gravura de pe inelul de absolvire al lui Cody arăta perfect, iar bijutierul i-a cerut să-i dea un autograf pe bucata de ziar pe care era o poză cu el și un articol în care se spunea că merge la concursul statal. Am mimat surpriza când mi-a arătat-o, dar am și eu acasă, în sertarul de la birou, un articol asemănător decupat din ziar.

În timp ce Cody intră din nou pe autostradă, se întinde spre torpedou după o casetă nouă. De data asta, degetele lui îmi ating genunchii.

— Auzi, casa unchilor mei este un pic mai sus și au o combină beton, zice. Vrei să vedem dacă se aude mai bine la ei acasă caseta aia?

Simt ceva în stomac de la emoție.

— Stai liniștită, adaugă. Sunt chirurghi dentari și au un orar cumplit. N-or să fie acasă.

— Ești sigur că nu-i deranjează?

— Nu, stai liniștită. Mi-a dat unchiu-meu o cheie de rezervă.

Cody virează la stânga și o ia pe un drum de-a lungul căruia se înșiră căsoaie și copaci plantați de curând. Parchează în fața unei case uriașe, albe, cu o fântână pe peluza din față și cu coloane în stil roman care susțin veranda.

— Meseriaș, nu?

Cody ia caseta și iese din mașină.

Dacă aș fi aici cu Josh, ne-am scotoci amândoi prin buzunare după monede ca să le aruncăm în fântână. Dar în niciun caz n-aș face așa ceva cu Cody în curtea unchiului și mătușii lui.

Îmi arunc privirea împrejur la casele uriașe și tăcute. Deși nu e nimeni primprejur, simt nevoia să vorbesc în șoaptă:

— Ești sigur că nu vin acasă? întreb.

Cody clatină din cap.

— Vin des pe aici.

Introduce un cod de securitate și apoi vâra cheia în încuietoare. Când deschide ușa, se întoarce și îmi zâmbește. Iar eu simt un gol în stomac.

55: //Josh

Îmi aranjez schițele în cărbune într-un semicerc în jurul meu, apoi mă ridic și fac un pas înapoi. Unele au unghiuri, unele sunt în general unduioase și altele împrăștiate. Fiecare este unică, dar totuși împreună se armonizează.

Prin fereastra de la dormitor, aud mașina Emmei pe alee. Fug la parter și ies pe ușă. Se deschide portiera de pe partea șoferului și iese Kellan.

— Așteptai pe altcineva? întreabă.

— Unde e Emma? Încă mai e la antrenament?

Pe chipul lui Kellan se citește un amestec de grijă și milă.

— Probabil că nu. Eu îi las mașina, dar nu aștept să se întoarcă.

— V-ați certat? întreb.

Kellan merge spre garajul Emmei, dar apoi se întoarce cu fața spre mine.

— M-ai întrebat dacă m-am certat eu cu Emma? Voi păreți certați.

— Ba am vorbit la prânz, spun.

— Un pic! Kellan își continuă drumul spre laterala garajului și dă de mâner, dar e încuiat. Josh, ai idee cu cine e ea acum în mașină?

Dau cu pantoful într-o falsă piatră și iau brelocul cu Scooby-Doo. Mă chinui să vâd cheia în încuietoare. Kellan mi-o smulge din mână și intră.

— E cu Cody spune Kellan. Tipul ăla e un nemernic și un egoist, și *tu* ești vinovat de chestia asta.

— *Eu?*

Din câte știu eu, Emma și Cody au stat de vorbă pe hol. Nici măcar nu era prietenul ei pe Facebook.

Kellan scoate o cască de pe ghidonul bicicletei Emmei.

— Între voi e un soi de competiție ciudată, și nu-mi place chestia asta, spune.

Ridică piedica și pornește cu bicicleta spre ușă.

— Ce spui acolo?

— Chiar crezi că Emma ar mai umbla cu Cody Grainger dacă ai veni cu noi la petrecerea în aer liber? Da' nu, tu te duci cu Sydney Mills.

Nu vreau să mi-o închipui pe Emma în mașina lui Cody.

În timp ce o urmez pe Kellan spre trotuar, mă uit pe stradă. Nu știu ce mașină are Cody, dar când dă colțul un minivan hodorogit, în adâncul meu sper să fie al lui.

Când mă întorc, privirea lui Kellan a devenit mai blândă.

— Înțeleg că Sydney e superbă, spune. Dar te-am văzut astăzi la masa de prânz. Când ne-ai spus că te ia cu ea la petrecerea în aer liber, n-ai avut aerul pe care l-ar fi avut majoritatea tipilor.

— Și ce aer ar fi trebuit să am?

Kellan scoate un oftat slab și își prinde curelușa sub bărbie.

— Fericit.

Nu știu ce să răspund.

— Te duci la petrecere cu Sydney pentru că așa ai senzația că ar trebui? Pentru că e Sydney Mills? Întreabă Kellan. Și dacă îmi spui că da, o să fiu foarte dezamăgită de tine.

— Nu asta voiam să spun.

— Nicio fată, indiferent cât de perfectă ar fi, nu merită să fie rănită în felul ăsta, spune Kellan. Așa că dacă nu-ți place Sydney, trebuie să-i spui în seara asta.

Kellan își trece piciorul peste bicicletă și pornește.

Merg încet înapoi spre casă. Când ajung la ușa de la intrare, aud zgomotul ușor al frânei. Kellan nu știe că o urmăresc, dar o văd oprindu-se lângă mașina Emmei și întinzându-se spre ștergător. Îi lasă o bucată de hârtie pe parbriz, apoi o ocolește și pleacă.

Iau telefonul fără fir din dormitorul alor mei și ies. Când ajung la zidul jos ce împrejmuiește leagănele, formez numărul lui David. După ce sună de două ori, intră robotul.

„Sunt David. Probabil că acum îmi selectez apelurile, așa că lăsați-vă numele după semnalul sonor și vedem noi dacă răspund.”

— Salut, sunt Josh, spun și merg ușor printre leagăne. Probabil că ești la ore, dar dacă primești apelul...

Se aude un clic la David.

— Mai ești acolo?

— Sunt aici.

— Am dormit și n-am mai ajuns la cursul de după-amiază, spune. Dar să nu afle mama și tata.

Înainte să văd viitorul lui David, aș fi râs de comentariul ăsta. Acum mă întreb câte lucruri legate de viața lui nu trebuie să afle mama, tata sau eu. Până la urmă, trebuie să spună tuturor că este homosexual, deoarece o să vină cu Phillip la mine acasă la lac. De fapt, într-o bună zi o să scrie pe internet că are o relație cu un bărbat.

Cu mâna liberă, mă țin de lanțurile unuia dintre leagăne.

— Poți să stai un pic de vorbă cu mine?

Îl aud pe David trântindu-se pe puf.

— Sigur. Ce s-a întâmplat?

Nu mai știu de ce am crezut că ajută dacă îl sun pe frate-meu. Nu-mi poate spune nimic dacă nu-i dezvălui totul despre mine și Sydney și despre viitorul nostru comun. Dacă nu-i spun despre Facebook, o să pară jenant. Cine s-ar plânge că se duce la o petrecere în aer liber cu Sydney Mills?

— Josh – spune David –, tu înțelegi care e treaba cu telefoanele? Când suni pe cineva, ideea e să vorbești.

— Scuză-mă. În momentul de față sunt în ceață din cauza unei fete.

— Emma? întreabă David.

— Nu, spun. Se numește Sydney Mills. Despre ea îți vorbeam noaptea trecută.

— Stai un pic, e sora mai mică a gemenelor Mills? întreabă. Frate, ce tari erau.

Mă așez pe leagăn și mă răsucesc la stânga. De ce spune chestia asta? Chiar i se păreau lui tari, sau spune doar că *altor* tipi li se păreau tari? Dacă încearcă să mă prostească, n-ar fi trebuit să-l sun de la bun început. Trebuie să discut deschis cu el.

— Dacă Sydney Mills seamănă *câtuși* de puțin cu surorile ei... David scoate un fluierat gros. Deci presupun că mi-ai ascultat sfatul. Ai prins momentul și nu l-ai irosit.

— M-a invitat la o petrecere la lac, spun.

— Ia te uită la tine! Și care e problema?

— E greu de explicat, spun. E superbă. Și orice tip din școală ar da orice să fie cu ea... mai puțin eu. Și cu toate astea, știu că ar trebui.

— E de treabă?

— E un pic plină de ea, dar da, e de treabă.

David tace pentru o clipă.

— Îți faci griji că are mai multă experiență decât tine? Pentru că dacă vrei, pot să-ți explic eu...

— Nu, nu e asta, spun.

Nu l-am sunat pentru că am emoții din cauză că vreau să mă cuplez cu ea. Am emoții din pricina întregii mele vieți.

— Știu care e problema ta, spune David.

— Am vreo problemă?

— Ești genul care se lasă luat de val, spune. Așa ai fost mereu. Și se poate să te simți minunat, pentru că asta înseamnă că nu trebuie să iei nicio decizie dificilă. Dar uneori trebuie să vezi ce vrei tu, Josh. Dacă asta înseamnă să înoți împotriva curentului ca să reușești, cel puțin țiintești spre ceva care te-ar putea face pe tine foarte fericit.

Dau leagănul în direcția cealaltă.

— Unde vrei să mergi la facultate? întreabă David. Știu că nu trebuie să-ți bați capul cu asta până anul viitor, dar unde te gândești acum să te duci?

Râd în telefon. Se gândește că o să spun Hemlock State, unde lucrează mama și tata. Dar am văzut pagina de Facebook. Știu unde fac facultatea și se înșală.

— La Universitatea Washington, spun.

— Deci te duci unde s-a dus și fratele tău, spune David. Înoți împotriva unor curenți foarte puternici.

— Dar e o școală bună.

— Știu, spune. Dar trebuie să te duci la școala la care vrei să te duci tu.

Se aude un bip la capătul celălalt al firului, ceea ce înseamnă că are încă un apel.

— Uite, spune David. În seara asta trebuie să te duci la

petrecerea în aer liber cu Sydney pentru că i-ai spus că o s-o faci. Dar când se termină, vreau să te gândești la o chestie.

Telefonul lui mai scoate un bip.

— Dacă nu merge bine cu ea – spune – poate e din cauză că ai prefera să fii cu altă fată. Și dacă e adevărat, de ce să nu înoți împotriva curentului și să-i ceri fetei ăsteia să fie cu tine?

Pentru că nu pot să mai trec încă o dată prin asta.

56: //Emma

— E demential, geme Cody și-și rotește capul dintr-o parte în alta.

Îi masez umerii de ceva timp. Apa din acvariul cu pești tropicali turcoaz bolborosește și pe măsuța de cafea din fața noastră se află o mulțime de albume de artă modernă. Stau pe o canapea de piele neagră în timp ce Cody e pe podea cu spatele între genunchii mei. Când am ajuns acolo, a scos două sticle de apă rece de la frigider. Am ascultat câteva piese de pe caseta cu Dave Matthews și apoi a pus un CD cu Paul Simon de la unchiul lui.

Casa asta e extraordinară.

Cody e extraordinar.

Îmi privesc imaginea în oglinda orizontală care atârna deasupra șemineului din marmură. Are rama din bronz masiv și probabil că e mai grea decât comoda mea. Dacă aș fi știut astăzi când m-am trezit că o să se întâmple chestia asta, m-aș fi îmbrăcat cu ceva mai frumos, nu cu tricoul oliv și pantalonii scurți de blugi. Dar presupun că se putea și mai rău. Îmi privesc imaginea în timp ce-mi trec degetele de-a lungul claviculei lui Cody, pe sub gulerul cămășii. Geme de plăcere și închide ochii.

Simt că viitorul meu abia începe.

— Exact asta îmi trebuia mie, zice Cody, se întoarce și îmi zâmbeste. Antrenamentul de ieri de la sala de forță mi-a terminat umerii.

Îi zâmbesc și eu și îmi flexez degetele, care deja încep să mă doară. A durat mult masajul ăsta.

— Și mie, spun și îmi las umerii moi.

Desfac capacul de la sticla cu apă și sorb din ea.

— Dacă ai terminat – se oferă Cody –, pot să-ți fac și eu un masaj.

— Sigur. Mersi.

Mă gândesc la prima oară când am vorbit cu Cody și cum mi-am odihnit capul pe umărul lui cât am mers cu autobuzul acasă de la concursul de atletism. Întotdeauna îl admirasem de la

distanță, dar deodată tipul ăsta perfect îmi acorda atenție. A mai fost nevoie de un an și de ceva cunoștințe despre viitorul lui, dar acum iată unde am ajuns.

— Ești pregătită? întreabă Cody

Se ridică de pe podea și se așază lângă mine pe canapea. Mă întorc spre acvariu și Cody începe să-mi maseze umerii.

Masajul ăsta e foarte diferit de cel pe care i l-am făcut eu. Mâinile lui îmi ating ușor pielea și îmi urcă încet pe brațe. Își plimbă degetele pe laturile corpului meu și apoi mi le așază pe șolduri. Închid ochii și simt un fior delicat în corp în timp ce mă sărută pe gât.

— Ești drăguță, Emma Nelson, șoptește în timp ce mă sărută de la claviculă până la ureche. E mult mai plăcut decât atunci când ai țipat în mașină în drum spre încoace.

Îmi cuprinde talia cu brațele și îmi spun să mă relaxez, îmi spun să fiu plăcută, nu ca atunci când am țipat în mașină.

Ăsta e momentul în care ar trebui să mă întorc și să-l sărut și eu. În loc de asta, mă uit în oglindă și realizez că nu știu a cui e imaginea pe care o văd.

— Ai spus că vii des pe aici? întreb.

— Uneori, spune Cody și-mi sărută umărul celălalt.

Mi-o imaginez pe fata aia înaltă căreia i-a dat numărul de telefon la concursul de atletism.

— Cu alte fete?

— E o întrebare cam intimă.

— E un moment intim, spun.

— Ne distrăm și noi.

Cody continuă să-mi maseze umerii. În timpul ăsta, mă gândesc la ultimele câteva zile. L-am ascultat cum îmi povestea despre Duke, despre faptul că învață singur să cânte la chitară, și i-am citat chiar și din *Lumea lui Wayne*. Dar el nu m-a întrebat nicio clipă despre mine. Asta din cauză că nu îi pasă de mine. Îl interesez numai pentru că îl idolatrizez.

Mă ridic.

Cody mă privește.

— Ce e?

— Vreau să mă duc acasă, zic.

— Abia am ajuns, spune și se lasă pe spate. Stă cu degetele înlănțuite la ceafă și cu coatele în afară. Termină și tu cu fazele astea.

Iar îmi spune să termin, exact ca în mașină.

Teoria lui Kellan e greșită. Când Cody a dat de volan și s-a luat de mine că am țipat, nu mi-am văzut viitorul soț. Lângă mine în mașină era un tip așa de diferit de cel la care sperasem eu.

— Mă duc acasă, spun.

Cody strânge din fălci și îmi dau seama că e ofțicat. Nu cred că sunt multe fete care să-l refuze.

— Cred că pot să te duc eu.

Și să intru iar cu el în mașină?

— Prefer să merg pe jos, zic.

— Suntem la vreo cinci kilometri de casa ta.

Pornesc spre ușă.

— Știu la ce distanță sunt de casă.

Cody vine după mine și dă să mă prindă de mână.

— Am zis că te duc eu.

— Nu! zic și-mi trag mâna.

Deschid ușa de la ieșire, iar el mă prinde de umăr și mă întoarce.

— Îți dai seama că te porți ca o ciudată? întreabă.

Îi împing mâna.

— Iar tu nu-ți dai seama că ești un dobitoc.

Merg pe autostradă prin trafic. Acostamentul este lat preț de vreun kilometru, apoi se îngustează treptat. Când nu mai pot merge pe marginea drumului, o iau pe o porțiune cu iarbă înaltă. În depărtare, dincolo de șinele de cale ferată, văd un spațiu năpădit de buruieni unde în timpul verii se instala un parc de distracții.

Ridic picioarele ca să evit să mă atingă pe glezne ierburile care dau mâncărimi. Când ajung la șinele de cale ferată, mă aplec să-mi iau scaieții de pe șosete. Când Josh și cu mine eram mai mici, am venit o dată cu bicicletele până aici ca să punem monede pe șine ca să le turtească trenul. Trenul nu a venit, așa

că până la urmă am căutat comori pierdute pe locul unde se instalează parcul.

Traversez o zonă vastă unde se afla roata mare, aproape de un carusel roșu, șubred. Apoi urmau mașina automată de bomboane și un joc cu niște puști de jucărie din care țâșnește apă drept în gura deschisă a unor clovni de plastic.

Mă plimb pe acolo și mă gândesc la faptul că, de când am descoperit Facebook, am modificat anumite lucruri în încercarea de a-mi îmbunătăți viitorul. Jordan Jones mă înșela probabil, așa că am scăpat de el. Kevin Storm mi-a distrus cariera, așa că am avut grijă să nu ne mutăm niciodată în Ohio. Dar de fiecare dată când mi se schimba viitorul, tot nefericită eram.

În ultimele cinci zile am încercat să înțeleg de ce mi se întâmplă mie și în ce fel pot schimba lucrurile ca să nu se repete. Dar încep să mă întreb dacă nu cumva nu are nicio legătură cu viitorul. Poate că are legătură cu ce se întâmplă acum.

Ocolesc o scândură umflată de la umezeală.

În afară de Cody, majoritatea tipilor pe care îi vizez sunt de treabă. Poate că Graham era în călduri, dar niciodată nu a fost răutăcios. Iar Dylan este unul dintre tipii cei mai prietenoși pe care îi cunosc. Zilele trecute, căuta la bibliotecă niște cărți pentru prietena lui pentru că...

Dumnezeule!

Dylan lua cărțile alea pentru că își *iubește* prietena. N-a făcut niciodată așa ceva și pentru mine pentru că nu i-am dat ocazia. Nu i-am spus niciodată ce citesc sau ce filme mă fac să plâng. M-am ținut la distanță ca să nu fiu rănită.

Dintotdeauna m-am protejat când se pune problema de dragoste. Și poate că asta e problema. Prin faptul că nu permit să fiu rănită acum, se creează unde cauzatoare de o suferință mai mare mai târziu. În viitor, poate că nu-mi las soțul să mă vadă pe mine cea din realitate, așa că niciodată nu-i dau ocazia să afle ce mă face fericită. Fie e asta, fie mă mărit cu un dobitoc arogant precum Cody și atunci clar n-o să am parte de prea multă dragoste.

Imediat ce trec de terenul pentru parcul de distracții, urc pe trotuarul stricat. Printre crăpături cresc fire de iarbă, luptându-

se să guste din soare. Mai am drum lung până acasă, dar până la urmă o să ajung.

Primul lucru pe care îl văd când intru în bucătărie este un bilet de pe blat.

„Emma,

Mama ta și cu mine mergem la o cină târzie cu niște prieteni, dar aș vrea să te invit la o înghețată mâine. Îmi pare rău că te-am supărat intrând la tine în cameră. De acum înainte am să încerc să-ți respect intimitatea.

Martin

P.S. Ți-a lăsat tatăl tău un mesaj pe robot.”

Îndoi biletul și mă duc la baie să mă spăl pe față. Parcă ar fi război aici, cu plăci scoase și cu țevi care se ițesc din zid. Pe podea, cineva a pus un șir de plăci de un bleu discret și e evident că mama și Martin au de gând să placheze baia cu ele.

Va trebui să le spun că îmi place ce au ales.

În bucătărie îmi torn un pahar de apă rece ca gheața și apoi dau pe butonul de pornire al robotului.

„Bună, Emma”, spune vocea tatei. „Îmi pare rău că mi-a luat ceva timp până să-ți răspund. Am fost cam stresat. Am tot mers cu Rachel la spital. Doctorii îi fac niște analize...”

Tata se oprește să-și tragă răsuflarea, și simt că mi se rupe inima. Am trimis un cățeluș de pluș când s-a născut Rachel, dar nu m-am gândit foarte mult la surioara mea.

Acum aș vrea s-o iau în brațe și să-i spun că o iubesc și că trebuie să se facă bine.

„Te rog, sună-mă”, continuă tata. „Mie și Cynthiei ne-ar plăcea foarte mult să ne vizitezi pe timpul verii. Ne e dor de tine. Mie mi-e dor de tine.”

Facebook încă apare acolo, la Favorite.

Te rog, păstrează parola, îmi spun. Numai de data asta, chiar dacă pe urmă o voi pierde pentru totdeauna.

Introduc EmmaNelson4Ever@aol.com și „Millicent” și apoi

dau Enter.

Răsuflu. Parola merge încă.

Emma Nelson

Grea decizie, dar mă bate gândul să-mi anulez contul de Facebook. Ar trebui să trăiesc mai mult în prezent, în lumea reală. Oricine vrea să dea de mine știe cum.

Acum 2 ore Îmi place Comentează

Nu mă uit cum stau cu viața sentimentală sau unde locuiesc. În schimb, deschid lista de prieteni, dau la R și o găsesc.

Rachel Nelson

În fotografia micuță, sora mea pare de vreo cincisprezece ani, are ochii căprui-închis și părul castaniu, ondulat ca al meu. Îi privesc chipul lui Rachel, apoi mă las pe speteaza scaunului și încep să plâng.

După câteva minute, mă șterg la ochi și dau la J. Josh și cu mine suntem iar prieteni. Stă în fața unui munte zimțat, cu un rucsac albastru pe umeri. Are părul mai ciufulit decât de obicei și privește direct la aparat cu un zâmbet uriaș. Pun săgetuța lângă fotografia lui Josh, dar hotărâsc să nu dau clic pe ea. Nu mai vreau să interpretez nimic. Dacă Josh pare fericit, atunci ar trebui să mă bucur pentru el.

Înainte să închid Facebook, mai verific un lucru. Dau clic pe fotografia. Jos, exact ca înainte, am un album intitulat Amintiri din liceu. Se încarcă încet, dar după câteva minute văd fotografia cu mine din ziua în care mi-am luat carnetul de conducere. Și mai e și poza cu Tyson și cu Josh când își țin skate-urile ca pe niște săbii. Mai e și poza aia cu fundul meu, în costum de baie: „Vremurile bune de altădată”. Și jos de tot, e poza cu mine, cu Kellan, Tyson și Josh în piscina cu bile de la GoodTimez. Mă aplec mai mult spre ecran. Calitatea nu e perfectă, dar văd o rețea de linii unde am rupt poza și apoi porțiuni mai deschise unde într-o zi trebuie să o fi lipit la loc.

Scot cablul din spatele computerului și îl bag în telefon. Sună de două ori și apoi răspunde Cynthia.

— Bună, sunt Emma, zic.

— Bună, iubito. După glas, pare obosită. Tatăl tău se va bucura așa de tare că ai sunat. Acum îi dă biberonul copilului. Să te sune el?

— Sigur, zic. Dar a spus ceva în mesaj despre Rachel. E bine? Cynthia oftează adânc.

— Medicii nu știu de ce nu ia destul în greutate. E dificil.

Aș vrea să-i pot spune Cynthiai ce am văzut pe Facebook, că Rachel o să ajungă o fată frumoasă. Dar nu pot spune decât:

— O să fie bine. Știu eu sigur.

— Îți mulțumesc, zice Cynthia, și vocea îi tremură. Simțeam nevoia să aud așa ceva.

Cynthia și cu mine discutăm încă vreo câteva minute și apoi mă invită la ei la vară, cum a făcut și tata. Îi spun că mă gândesc serios la varianta asta.

După ce închid, îmi iau în picioare șlapii, ies și respir aerul răcoros. O briză ușoară capătă forță și flutură o bucată de hârtie prinsă pe parbrizul mașinii mele.

Ridic ștergătorul, despățuresc biletul și recunosc imediat scrisul lui Kellan.

„Emma,

Nu uita că îmi ești datoare mie, prietenei tale extraordinare care e pe cale să meargă cu bicicleta până acasă. Ei bine, a venit vremea să-mi plătești datoria! Trebuie să mergem la petrecerea în aer liber. Vino să mă iei la 8.

Cu drag,
Kellan”

Împățuresc iar hârtia și pornesc înapoi spre casă.

57: //Josh

— Nu e o întâlnire, spun și afund lingura în supa de curcan.
— Te-a invitat la petrecerea în aer liber? întreabă tata. S-a oferit să vină să te ia?

— Tot nu se pune că e întâlnire, spun.
— Ce nu înțeleg eu e de ce n-ai invitat-o niciodată în oraș pe fata asta, spune mama.

Pentru ca e Sydney Mills! îmi vine să strig. E cu un an mai mare decât mine și mă depășește cu ani-lumină.

În loc de asta, spun:

— E complicat.
— Dacă ai de gând să ieși cu fata asta, ar trebui să discutăm câteva reguli de bază, spune mama.

Îmi fixez privirea asupra bolului de supă.

— N-am spus o clipă că o să devină o relație în bună regulă.
— Noaptea trecută ai întârziat câteva minute, spune tata. Știu că l-ai ajutat pe Tyson la pizzerie, dar vrei să-ți dau ceasul meu în seara asta?

Dă să-și scoată ceasul mare de aur și argint de la încheietură, dar ridic mâna.

— Lasă, spun. Are ceas celularul lui Sydney.
— Are celular? spune tata. Atunci mă aștept să nu ne servești vreo poveste cum că ați fi rămas în pană și să nu ne suni.
— David a făcut așa, spun. S-a folosit de scuza asta de două ori când a venit târziu acasă după o întâlnire cu Jessica... sau cu cine o fi fost el.

Mama suflă ușor în supă.

— E un weekend de trei zile, spune. Așa că tata și cu mine am decis să te lăsăm o oră în plus.

Sunt convins că asta i se datorează comentariului meu cum că David s-a mutat în Seattle ca să scape de ei.

— Nu cred că am nevoie de o oră în plus. De fapt, sunt destul de obosit.

— Ei, dacă te răzgândești, poți să ne suni de pe celularul ei, spune mama.

Îmi împing scaunul în spate.

— Trebuie să mă pregătesc.

Sydney m-a sunat de pe celular ca să-mi spună că o să întârzie câteva minute. Unul dintre logodnici, nu știu al cărei surori, a trebuit să aducă ceva la părinții ei și i-a luat mașina cu împrumut. A înapoiat-o cu puțin timp în urmă.

Poate că într-o bună zi o să-i cunosc pe logodnicii ăștia și mă întreb cât de multe o să avem în comun. David probabil că ar spune că sunt genul care se lasă duși de val. Poate că a avut dreptate când mi-a zis așa, dar nu sunt sigur că mai vreau să fiu genul ăsta. Poate chiar vreau să merg în altă parte la facultate, de exemplu la o școală specializată în arte vizuale. Și deși probabil că e bestial în Waikiki sau în Acapulco, vacanța mea de vis este să merg pe munte sau să străbat Europa cu trenul.

Sună la ușă când eu mă spăl pe dinți. Îi aud pe ai mei deschizând ușa, exact cum le-am spus să nu facă.

Dau fuga pe scări, în vreme ce îmi trag fermoarul la bluza de trening neagră. Când ajung la ușa de la intrare, o văd pe Sydney îmbrăcată cu o rochie azurie fără bretele, până deasupra genunchilor. Părul îi cade pe spate în valuri. Zâmbește și pălăvrăgește cu părinții mei, în timp ce tata îi studiază celularul.

— Bună, dragule, spune mama. Ridică din sprâncene la mine. Când ne-ai spus că Sydney e drăguță, ai fost un pic modest.

Sydney înclină capul.

— Vă mulțumesc, doamnă Templeton. Sunteți foarte amabilă.

Iau telefonul din mâinile tatei și i-l dau înapoi lui Sydney.

— Ești gata?

— Mă bucur că v-am cunoscut, spune Sydney.

Trec pragul și Sydney mă ia de braț. Pornim pe alee, dar atunci tata își drege glasul.

— Josh, strigă. Când crezi că se termină petrecerea?

Mă întorc. N-am discutat deja chestia asta?

— E weekend de trei zile. N-ai spus...?

— Aseară ai întârziat, spune mama. Hai să rămână în seara asta ora de întoarcere obișnuită. Ai destul timp să stai cu prietenii.

58: //Emma

Ne ia o veșnicie să ajungem acasă la Rick. Reduc viteza când ajung la porțiunea nepavată, în parte ca să evit gropile și în parte pentru că nu mă simt prea entuziasmată că sunt dusă pe sus la petrecerea asta. Kellan pune la cale ceva, știu eu. Mi-a spus că s-a întâlnit întâmplător cu Josh când mi-a lăsat mașina, dar n-a vrut să-mi spună despre ce au vorbit.

Ar fi trebuit s-o implor pe Kellan să-mi ceară să-i întorc favoarea altă dată. Ar fi putut să vină cu Tyson cu camioneta sau să ia mașina pe care o împarte cu maică-sa. Dar a vrut să vin eu cu ea. Și, fiind conștientă că în viitorul ei apropiat se prefigurează o sarcină, am decis că e important să stau cu ochii pe ea la petrecerea de la lac.

— Cred ca mi se trage de la endorfinele din timpul drumului cu bicicleta, spune Kellan, dând din picioare pe locul din dreapta. Am ajuns acasă, am făcut un duș și acum mă simt fresh.

Ne apropiem de un teren cu pietriș, plin de mașini parcate.

— Stăm doar o oră, da? întreb.

— O oră, zice Kellan. Salutăm pe toată lumea, stăm pe lângă câteva focuri de tabără și dacă tot nu-ți place, putem merge la tine să vedem un film.

Mai că-mi vine să râd și să-i spun lui Kellan că am închiriat *Lumea lui Wayne*. Dar ultimul lucru pe care l-aș face ar fi să recunosc că m-am uitat la el ca să-l cuceresc pe Cody.

Trec în spatele unei mulțimi de mașini. Câțiva puști stau pe acolo și beau bere, dar majoritatea merg spre o potecă printre pini.

Kellan arată spre un spațiu liber pe dreapta.

— Parchează acolo.

Realizăm amândouă în același timp că așa am fi la două locuri distanță de decapotabila lui Sydney. Când cauciucurile unei camionete strivesc pietrișul din spatele nostru, ne uităm și eu, și Kellan în oglinda retrovizoare.

— Camioneta lui Tyson! spune. Hai să parcăm lângă el mai

bine.

Virez și trag lângă Tyson. E un tip de-a XII-a pe locul din dreapta, iar un altul în spate ține un morman de lemne pentru foc.

— Kel! zice Tyson și sare din cabină. Salut, Em!

Kellan deschide portiera și iese.

— Avem și noi nume, zice. Și are fiecare câte două silabe.

Tipul de-a XII-a îl lovește pe Tyson pe spate și apoi ia fiecare un braț de lemne și pornește spre pini. Tyson merge în spatele camionetei și strânge un morman de butuci.

— Vrei să mă ajuți? întreabă. Nu e mult până la vatra focului.

Kellan își încrucișează brațele pe piept.

— Ți se pare că sunt bună de muncă fizică grea?

Iau eu câțiva butuci.

— Mersi, Emma, spune Tyson și dă din cap spre Kellan. Uite pe cineva care știe cum să se facă util.

Kellan ridică ușa din spate a camionetei și o închide.

— Uite cum mă fac eu utilă.

Pornește cu pas sprinten pe potecă, urmată de Tyson. Îmi reasez lemnele în brațe, inspir adânc și o iau și eu după ei.

Cerul este de un violet-închis, iar pe deasupra vârfurilor copacilor se desenează o vinișoară chihlimbarie. În mare măsură, lumina vine de la șase focuri pâlpâitoare, presărate pe mal. De partea cealaltă a lacului Crown este plaja publică. Abia zăresc contururile chioșcurilor și foișorului.

— Vrea cineva o bere? întreabă un tip.

E dintr-a XII-a. Parcă îl cheamă Scott? Își scoate o cutie dintr-un pachet de șase și pe restul le agită în fața noastră.

— Nu, mersi, spun.

Kellan are în mână o sticlă de Sprite. Dacă i-ar da Scott o bere, aș putea fi tentată să i-o smulg din mână ca să nu bea în seara asta și să ia vreo decizie proastă.

Tyson se uită la cutia de bere, dar Kellan îi pune palma pe creștet și îl face să clatine din cap.

— Nici să nu-ți treacă prin minte așa ceva, spune. Conduci.

— Ai dreptate, zice Tyson. M-ar omorî tata.

— Iar eu ți-aș ascunde cadavrul în ciment neîntărit, adaugă Kellan.

Scott ridică din umeri și pornește pe plajă.

Noi trei ne apropiem mai mult de foc. Tyson se întinde după un butuc dintr-o grămadă din apropiere și îl aruncă în el. Fumegă preț de un minut, apoi flăcările încep să-l împresoare.

Îmi trec degetele prin nisipul rece. Zeci de oameni sunt strânși în jurul fiecărui foc, dar încă nu i-am văzut pe Josh sau pe Sydney. De când sunt aici, am văzut cupluri desprinzându-se de mulțime și pornind spre copaci. Când mă gândesc că poate și Josh e acolo cu Sydney, mi se pune un nod în stomac.

Privesc dincolo de apă la malul cufundat în liniște unde se află plaja publică. Zilele trecute, când am fost cu Kellan acolo, am observat viitoarea casă a lui Josh și a lui Sydney pe partea asta a lacului. Probabil că nu e prea departe pe plajă. Într-un fel, mi se pare nimerit, dar trist, faptul că se ține aici petrecerea. În seara asta, Josh va începe să pășească într-un viitor în care singurul loc în care mai rămânem prieteni este pe internet.

Îl zăresc pe Graham, care stă lângă următorul foc și frige două bezele pe un băț lung. Când Graham scoate bățul din foc, observă că-l privesc. Îmi face cu mâna și dau și eu din cap.

— Uite-! zice Tyson și arată mai jos pe plajă.

Mă uit în direcția brațului întins al lui Tyson. Două focuri mai încolo, îl văd pe Josh. Stă cu Sydney și cu prietenii ei pe un buștean gros. Josh se uită la foc și are mâinile vârâte în buzunarele bluzei de trening.

— Josh! strigă Tyson.

Îmi trag genunchii la piept și șoptesc:

— Mai bine lasă.

— Să nu-l deranjez? întreabă Tyson. Sincer, dacă băiatul ăla ajunge prea select pentru noi, o să fiu nevoit să-l iau la șuturi.

Kellan îmi pune mâna pe spate și îmi desenează încet cercuri.

— Josh! strigă Tyson iar.

Josh înalță capul, dar numai ca să se uite pe partea cealaltă a lacului. Sydney vorbește cu o prietenă. Cred că e Shana Roy, dar îi văd doar ceafa.

— E cam departe, zice Kellan. Poate nu te aude.

Îl apuc pe Tyson de mânecă.

— Lasă-l în pace, da?

— Cu asta îi atrag atenția, zice Tyson. Face mâinile pâlnie la gură și strigă: *Hei, fraiere!*

Cu întârziere, Josh se întoarce spre noi.

59: //Josh

O aștept pe Shana să mai râdă încă o dată. Așa o să am ocazia să mă strecur în discuția ei cu Sydney. Studentul beat care stă lângă Shana se apleacă spre ea, face o remarcă și... asta e!

— Sydney? spun.

Se întoarce spre mine, cu buzele lipite delicat.

— Mă duc un pic să-mi salut prietenii.

Se uită în josul malului, spre locul în care Tyson, Kellan și Emma stau pe nisip împrejurul unui foc de dimensiuni modeste.

— Prietenul tău te-a strigat adineauri „fraiere”?

— Tyson, zic. Sunt convins că a spus-o la modul drăgăstos.

— Merg și eu cu tine, spune.

Se ridică și își trage de partea de sus a rochiei pe piept. Nu poți nega că arată bestial în seara asta.

Când pornim, Sydney se apropie de mine.

— N-am mai vorbit pe bune cu Kellan sau cu Emma din clasa a V-a.

— O să fie bine, îi spun și lui Sydney, și mie însumi.

Știu că Emma o să se poarte cuviincios, dar cu Kellan nu se poate ști. Săptămâna asta a zis de Sydney că e o scârbă.

Trecem de focul cel mai mare, în jurul căruia s-au adunat douăzeci-treizeci de puști de la școală. Cei mai mulți beau bere și câțiva fumează. Mai multe fete îi fac cu mâna lui Sydney când trecem și apoi se apleacă una spre cealaltă și șușotesc.

Când ne apropiem de următorul foc, Emma își sprijină capul pe genunchi. Mă întreb cum de s-a decis să vină totuși. Dă ușor din cap spre mine și apoi privește flăcările. Kellan stă lângă ea și o freacă ușor pe spate. Tyson se uită la sânii lui Sydney și apoi își îndreaptă atenția spre mine.

— Salut, spune. Nu mi-am dat seama că ați ajuns deja.

— Adică faza cu „fraiere” era adresată altcuiva? întreb.

Tyson rânjește și bate palma cu mine.

— Vă mulțumesc că mi l-ați lăsat și mie pe Josh în seara asta, spune Sydney. Știu că sunteți foarte apropiați. Ați venit

împreună cu mașina?

Emma și Kellan nu răspund, dar Tyson ridică din umeri și spune:

— Eu am venit cu camioneta mea. Câțiva băieți de-a XII-a au avut nevoie să aducă lemne de foc.

— Atunci îți mulțumesc că avem la ce ne încălzi, spune Sydney și se sprijină de brațul meu.

Când face chestia asta, îi surprind privirea Emmei care zvâcnește în direcția noastră.

— E camioneta lui taică-tău, îi spune Kellan lui Tyson. Se ridică și își scutură blugii de nisip. Și ia zi, Josh, voi cu cine stați?

Pare să mă provoace, deși nu fac nimic rău.

— Suntem cu prietenii lui Sydney.

— Shana e prietena mea – spune Sydney –, dar pe ceilalți nu i-am mai întâlnit niciodată. Sunt studenți la Hemlock State.

Tyson mai aruncă un butuc în foc. Când Kellan își plimbă privirea între mine și Sydney, se lasă o tăcere apăsătoare. N-ar fi trebuit să vin aici.

Într-un final, Sydney îi zâmbește lui Kellan.

— Ultima oară am fost împreună într-a V-a la petrecerea de ziua ta de naștere, nu?

Kellan dă capul pe spate.

— Îți mai aduci aminte?

Sydney dă din cap.

— Eram în aceeași echipă la proba de aruncare a mingilor cu apă.

Tyson ațâță focul cu un băț.

Emma rămâne cu fața la foc și-și leagănă ușor bărbia între genunchi.

— N-am câștigat, dar îmi asum răspunderea pentru asta, spune Sydney. Am aruncat prost.

Kellan zâmbește.

— Te iert.

Tyson se dă într-o parte și bate ușor în nisip lângă el.

— De ce nu luați și voi un loc?

Emma se ridică.

— Mă duc să-mi iau ceva de băut. Vrea cineva ceva?

Fără să aștepte un răspuns, pornește pe plajă.

60: //Emma

Kellan se apropie de mine la lăzile frigorifice.

— Ești bine?

— Vreau să plec, zic. A trecut o oră?

Kellan bagă mâna în ladă și scoate niște gheață.

— Îmi pare rău. A fost o prostie din partea mea să te oblig să vii, zice. Speram să iasă altfel treburile.

— Ei bine, n-au ieșit, zic.

Dar ca să fiu sinceră, n-o să mai fie niciodată la fel.

Kellan azvârle un cub de gheață în lac.

Îmi arunc privirea la focul nostru. Josh și Sydney nu mai sunt acolo. Tyson râde de un tip care scuipă bere în flăcări.

— A fost o idee cretină, dar speram ca tu și Josh să... zice Kellan.

— Acum Josh e cu Sydney, spun cu hotărâre. Nu i-ai văzut? Dacă am avut o ocazie, am ratat-o. Nu, nu am ratat-o, am aruncat-o la gunoi.

Kellan se uită la mine, dar nu are ce spune.

— Te rog, zic. Vreau să mă duc acasă.

— Cine se duce acasă? Tyson vine spre noi și ne cuprinde pe amândouă cu brațele. Nu pleacă nimeni deocamdată. Abia am ajuns.

Kellan își mută privirea de la Tyson la mine.

— Tu ar trebui să mai stai, îi zic. Nu-i nimic dacă mă duc singură acasă.

— Nici vorbă, zice Kellan și mă atinge pe mână cu degetele reci. Se întoarce spre Tyson. Noi plecăm, ne ducem poate la Emma să vedem un film.

— De ce? întreabă Tyson. Nu vă distrați?

— Nu mă simt...

Surprind o privire între Kellan și Tyson. Nu e pregătită să plece, dar mi-e prea loială ca să-mi spună asta.

— Sunt prea obosită să văd un film, zic. Când ajung acasă, mă duc direct la culcare.

Kellan mă privește cu atenție.

- Pot să plec chiar în momentul ăsta dacă vrei.
- Ar trebui să stai, zic. M-aș simți aiurea dacă ai pleca.

Tyson îi zâmbește larg lui Kellan.

- Pot să te conduc eu acasă.

Când luam lemne din spatele camionetei lui Tyson, am remarcat câțiva saci de dormit rulați. Dacă în drum spre casă Tyson și Kellan trag pe un drum lăturalnic la naiba în praznic? Dacă urcă în spate și întind sacii sub cerul nopții?

Și uite așa o concep pe Lindsay.

— Te simți bine? mă întreabă Kellan. Ai aerul ăsta ciudat pe față.

Arăt cu degetul spre Kellan și apoi spre Tyson.

- Nu vă mișcați de aici. Serios. Nu vă duceți *nicăieri*.

Mă întorc și pornesc în fugă spre plajă.

Mă opresc din alergat pe măsură ce mă apropii de grupul lui Sydney.

În spatele bușteanului pe care stau Josh și Sydney, pinii aruncă umbre uriașe. Merg prin întuneric și îl bat pe Josh pe umăr. Se întoarce. Când își dă seama că sunt eu, zâmbește.

Sydney se întoarce și ea.

- Ce faci, Emma?

- Bună, Sydney, zic. Îmi pare rău că vă deranjez, dar...

Acum toată lumea din jurul focului se uită la mine.

Josh se dă mai încolo ca să-mi facă loc pe buștean.

- Vrei să stai?

— Nu pot, zic. Mă întrebam dacă... te deranjează dacă... îmi dai și mie bluza ta de trening? În timp ce-și desface fermoarul, mă aplec la urechea lui și-i șoptesc: Și portofelul. Ți-l aduc înapoi imediat, jur.

Josh probabil că a remarcat că se uită toată lumea, pentru că își pune bluza de trening pe buștean înainte să strecoare portofelul în ea, și apoi mi le dă pe amândouă.

- Vin imediat, zic.

Mă afund în umbră. Pun bluza de trening a lui Josh pe un braț și-i desfac ușor portofelul. Strecor degetul în spațiul în care are cardul de student și... uite-l!

Scot prezervativul cu ambalajul cutat și tocit, și îl îndes în buzunarul bluzei de trening a lui Josh. Apoi mă furișez din nou în spatele lui. Îi lipesc portofelul de spate și el îl ia liniștit.

— Încă sunt aici, zice Kellan când mă întorc. Dar Tyson s-a dus să scuipe Mountain Dew în foc. E greu să-l ții pe băiatul ăla sub control.

Kellan se străduiește să pară plictisită de caraghioslăcurile lui Tyson, dar știu că le adoră.

— Și ia zi, de ce mi-ai spus să aștept? întreabă.

Mă uit la bluza de trening a lui Josh pe care o țin în mână. Mă simt aiurea din cauza a ceea ce sunt pe cale să spun, dar nu știu ce altceva să fac.

— Se lasă frigul, îi spun și ridic bluza de trening.

Kellan se uită la bluză, apoi la mine.

— M-am gândit... că o să ai nevoie de ea, zic.

Ridică din sprâncene de parcă ar crede că am înnebunit. Văzând că nu am nicio reacție, ia bluza de trening și își vâără mâinile în mâneci. Dacă o să facă sex cu Tyson în seara asta, trebuie măcar să aibă alegerea de a folosi mijloace de protecție. Desigur, se poate să nu descopere prezervativul la timp. Sau poate îl găsește, dar decide să nu-l folosească, pentru că e prea vechi. Dar dacă nu o pot avertiza în legătură cu sarcina, măcar atâta lucru să fac.

— Asta e bluza lui Josh? întreabă. Duce mâneca la nas. Ai remarcat vreodată că Josh miroase ca o pădure de pini?

Mi se pune un nod în gât. O strâng în brațe și zic:

— E o bluză bestială. Ar trebui să bagi mâinile în buzunare. Sunt așa de călduroase.

Apoi spun la revedere și pornesc spre poteca dintre copaci.

61: //Josh

Stau cu picioarele îngropate în nisip, cu adidașii lângă mine. Am genunchii îndreptați spre foc și o pătură groasă pe umeri, așa că reușesc să mă încălzesc. Nu știu a cui e pătura asta, dar înainte a fost Shana înfășurată cu ea. Când a plecat cu unul din studenți, am revendicat-o.

Sydney s-a dus acum câteva minute în zona în care sunt parcate mașinile. A sunat-o cineva pe celular și i-a spus că sunt băuturi calde la dispoziție. Câțiva dintre prietenii ei stau încă pe buștean de partea cealaltă a focului de tabără. Sunt de-o seamă cu ea, dar nu le știu numele.

Focul în jurul căruia stăteau Emma, Tyson și Kellan s-a stins aproape. N-au mai rămas decât tăciuni portocalii, pâlپايتوري. De câteva ori i-am văzut pe Tyson și pe Kellan plimbându-se pe mal, dar nu i-am mai văzut de ceva timp. Și nici pe Emma n-am mai văzut-o de când mi-a adus înapoi portofelul.

Mă întorc și mă uit spre apă. Cerul întunecat și copacii se întrepătrund complet. Lacul e aproape negru, iar valuri mici luminate de lună se lovesc de mal.

— Ai loc și pentru mine? întreabă Sydney.

Stă în picioare lângă mine și are degetele strânse în jurul unui pahar de polistiren.

Iau paharul cald și ea se așază pe nisip lângă mine. Prin deschizătura din capac se înalță abur cu miros de ciocolată fierbinte.

— O împart cu tine dacă împarți și tu cu mine pătura, spune ea.

Ridic un colț al păturii și Sydney se apropie de mine, după care ne înfășurăm amândoi. Glasurile dimprejurul focului de tabără se reduc la o șoaptă.

Sydney întinde mâna și îi dau paharul. Soarbe ușor.

— A fost drăguț din partea ta să-i dai Emmei bluza de trening. Dintotdeauna am știut că ești un băiat de treabă.

Mă întorc spre ea.

— Ce vrei să spui?

Zâmbește și îmi oferă paharul.

— Crede-mă, nu orice tip i-ar da unei fete bluza lui de trening doar pentru că i-o cere.

Sorb din ciocolata fierbinte.

— Emma și cu mine suntem apropiați de mult timp.

Sydney răsuflă ușor, dă capul pe spate și privește stelele.

— Dacă mi-ai fi spus că ți-e frig, ți-aș fi dat și ție bluza de trening, spun.

Își duce genunchii la piept.

— Și, ca să fiu sincer, și eu cred că ești o fată de treabă, adaug.

— Din nefericire, faptul că ești de treabă nu-ți garantează că primești tot ceea ce-ți dorești, spune.

Îmi dă senzația că vorbește despre noi. Deși nu vreau să am o relație cu Sydney, faptul că o aud spunând acele cuvinte mă întristează.

Strâng mai bine pe lângă noi pătura. Dacă Sydney ar vrea să-și sprijine capul pe umărul meu, aș lăsa-o. Dar n-o face. Așa că stăm acolo unul lângă altul și împărțim băutura caldă până când se termină.

62: //Emma

Nu aprind lumina din dormitor și nici măcar veioza de pe birou când mă așez în fața computerului și mă conectez la AOL.

— Bun venit!

Dau clic pe iconul cu Facebook din Favorite. Se deschide fereastra albă și introduc adresa de e-mail și parola. În momentul în care dau clic pe Enter, monitorul pâraie și se luminează. În timp ce lumina se diminuează, reappare fereastra de la AOL.

— Bun venit!

Când mă uit din nou în Favorite, nu mai apare Facebook. Mă întorc dinspre computer și privesc în camera întunecoasă.

Peste cincisprezece ani, am făcut ce am zis că o să fac.

S-a terminat.

Sunt ușurată că mama și Martin sunt încă plecați. Mă duc în baia lor unde mă spăl pe dinți și îmi prind părul cu un elastic. Mi se pare ciudat să mă văd fără colierul cu litera E.

Când mă întorc în camera mea, îmi iau colierul rupt din rucsac și îl pun lângă vaza albastră de pe comodă. La un moment dat o să-l duc la reparat.

Mă schimb într-un tricou lung și mă urc în pat.

Poate că eu cea din viitor chiar aveam nevoie să mă concentrez mai mult pe viața reală. Poate asta ajută la îmbunătățirea lucrurilor. Sau poate că eu cea din viitor mă simt legată de mine cea de acum și mi-am dat seama că *eu* simțeam nevoie să mă concentrez pe *prezent*.

Mă întind spre casetofon și pun *Kind of Blue*. Tata îmi cânta Miles Davis când nu mă lua somnul.

De afară răzbate zgomotul unei mașini care merge pe stradă. Pentru o clipă cred că e mama cu Martin, că se întorc de la petrecere, dar mașina se oprește în fața casei lui Josh și lumina farurilor se reflectă în fereastra mea.

Nu trebuie să mă uit afară ca să-mi dau seama că e mașina lui Sydney. Probabil că acum se apleacă să-l sărute pe Josh pe

obraz. Dacă se mai apleacă o dată, el o să se întoarcă și o să-și lipească buzele de ale ei.

Fără să-mi dau seama, dintr-odată mă podidesc lacrimile.

Plâng pentru că Josh o să se însoare cu Sydney și or să aibă o viață frumoasă împreună. Și poate că o să am și eu o viață bunicică, dar n-o să mai cunosc niciodată pe cineva ca Josh. Josh e iubitor și bun și mă cunoaște mai bine decât oricine altcineva. Știe cum sunt eu de fapt și mă place așa cum sunt. Josh e... Josh. Și acum s-a dus.

Îmi afund fața udă în pernă. Așa te simți când ți se frânge inima.

63: //Josh

— Nu opri motorul până nu ajungi acasă, spun. Se poate să nu mai pornească.

Graham ia mâna de pe contact.

— Bună idee.

Când am plecat de la petrecerea de lângă lac, le-am cerut câtorva să mă ducă și pe mine acasă, dar cu toții mergeau la alte petreceri. Apoi l-am zărit pe Graham Wilde, lua curent de la altcineva ca să pornească mașina. L-am ajutat să prindă cablurile și apoi s-a oferit să mă ducă acasă.

Când deschid portiera din dreapta ca să ies, Graham spune:

— Salut-o pe Emma din partea mea.

Îmi sprijin mâinile pe fereastra lăsată.

— Pot să te întreb ceva? Când erați împreună, ai plăcut-o vreodată cu adevărat?

Lumina farurilor pierde ușor din intensitate, așa că dă pe accelerator și se animă din nou.

— Tu ești bun prieten cu ea, nu?

— Da, spun. Sunt.

— Chiar mi-a plăcut, spune. Dar niciunul dintre noi nu voia ceva serios. Voiam doar să ne distrăm, înțelegi?

Îmi feresc privirea pentru o clipă. Încă îl mai văd pipăind-o pe Emma pe banca de rezervă.

— Emma e extraordinară, spune Graham. Dacă aș fi vrut pe bune ceva de durată, Emma ar fi avut cele mai mari șanse.

Lumina farurilor pierde din nou în intensitate și mă îndepărtiez de mașină. Graham dă în marșarier și pleacă, în timp ce face cu mâna pe fereastră.

Când deschid ușa de la intrare, mama și tata citesc niște reviste și se prefac că nu m-au așteptat.

— Nu mi s-a părut că ar fi mașina lui Sydney, spune tata.

— Nici nu era, spun și pornesc spre camera mea.

Dau radioul încet și apoi mă așez pe podea, cu spatele lipit de pat. Lângă mine sunt cele opt schițe în cărbune de mai devreme.

Jos se aude o bătaie la ușa. Îl aud pe tata răspunzând și apoi se aude vocea lui... Tyson? Câteva secunde mai târziu, două perechi de picioare dau buzna pe trepte.

— Sculara! spune Tyson, în timp ce deschide violent ușa de la dormitorul meu.

Kellan e lângă el și poartă bluza mea de trening neagră.

— Ai auzit ce-a zis!

Pun mâinile pe saltea și mă ridic.

— Ce faceți aici?

— Am venit să ne asigurăm că tu și cu... Kellan se oprește când observă schițele. Tu ai desenat astea?

— Concentrează-te, îi spune Tyson lui Kellan. Ca să nu mai zic că nici măcar nu-mi dau seama ce sunt. Desenează-l și tu iar pe Tweety măi Picasso. Bun, uite care e treaba. Te răpim.

— Pe tine și pe Emma, precizează Kellan.

— A fost evident că niciunul dintre voi nu s-a distrat în seara asta, spune Tyson.

— Și nu numai în seara asta, spune Kellan, privindu-l pe Tyson. Așa a fost toată săptămâna!

— Fraților! exclam. Ce se-ntâmplă?

Tyson face un pas înainte.

— Vrem să spunem că încă nu s-a terminat seara.

— Și de data asta o să fim noi patru. Kellan își pune mâinile în șolduri. Numai noi patru. Am vorbit cu părinții tăi și au zis că te mai lasă până la ora unu.

Nu-mi vine să cred.

— Pe bune?

Tyson dă din cap spre Kellan.

— Are farmec fata.

— Și acum trebuie să mergem s-o luăm pe Emma, spune Kellan.

Când m-a adus acasă Graham, am observat mașina Emmei pe alee. M-am uitat la fereastra de la dormitorul ei, dar lumina era stinsă.

— S-a dus devreme la culcare, spun.

Kellan ridică mâinile, prefăcându-se frustrată.

— Mă doare-n cot! N-are încotro.

— Cum faci să ajungi la ea? Nu poți s-o suni la ora asta. Tyson scoate o lanternă din buzunarul de la spate.

— Noi patru ne cunoaștem de mult, spune. Știu cum comunicați tu și Emma pe vremuri.

Kellan ia caietul meu cu schițe, apoi ia o cariocă de pe birou și se apucă să scrie un bilet.

Tyson se duce în baie, deschide fereastra și strigă:

— Emma! Scoală-te naibii și uită-te afară!

Kellan râde în timp ce scoate foaia din caietul cu schițe.

— E imposibil să fi auzit mama ei chestia asta.

Clatin din cap și îmi urmez prietenii în baie.

64: //Emma

A strigat cineva la fereastra mea și m-a trezit din somn.

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că a aruncat mama o privire în camera mea pe la unșpe. N-am zis nimic când m-a sărutat pe obraz și apoi a închis ușa.

Mă întind spre noptieră și apăs pe butonul de sus al ceasului deșteptător, și se aprind cifrele roșii. E numai 23:20.

De data asta, glasul nu mai e așa de puternic.

— Ține-o așa.

E Tyson?

Dau la o parte așternuturile și mă duc la fereastră. Când mă uit afară, îmi duc mâna la gură ca să nu râd. Tyson stă cu fruntea lipită de plasa de la fereastra de la baie a lui Josh. Ține o foaie de hârtie lipită de geam. Mai e cineva în baie care îndreaptă o lumină spre foaie. Din fericire, încă mai am binoclul roz în sertarul de sus al biroului.

„Mișcă-ți fundu' jos
în trei minute
că te răpim!!!”

Când cobor binoclul, Tyson face cu mâna și ia foaia de la fereastră.

— Și vorbesc serios! strigă.

Kellan apare la fereastră cu lanterna aprinsă sub bărbie.

— Amândoi vorbim serios!

Când Kellan și Tyson pleacă, de fereastră se apropie Josh. Nu spune nimic, dar zâmbește și ridică din umeri. Kellan îl dă la o parte, ridică mâna la fereastră și arată spre ceas.

Ridic degetul mare, trag pe mine niște haine și o iau pe vârfuri pe scări.

Camioneta lui Tyson e parcată lângă trotuar și el e așezat pe locul șoferului. Kellan stă înghesuită lângă el, iar Josh e afară și-mi ține portiera.

Zâmbește timid în timp ce eu urc.

— O să stăm cam strânși, spune Tyson.

Josh urcă după mine, dar portiera nu se închide de tot.

— Trebuie să te înghesui mai tare, spune Kellan.

Mă lipesc cât de tare pot de Kellan. Josh se apropie și el până când ni se ating corpurile de la umeri și până la genunchi. Când închide portiera, Tyson bagă în viteză și camioneta pornește brusc înainte. Josh scoate centura, apoi mi-o dă. O întind peste amândoi și o prind.

— Încotro mergem? întreabă Josh.

El n-a avut niciun amestec în treaba asta? Mă uit la Kellan, dar continuă să se uite pe drum cu un zâmbet.

— În momentul ăsta avem nevoie cu toții de un singur lucru, spune Tyson.

El și Kellan aruncă mâinile strânse pumn în aer și strigă:

— GoodTimez!

N-am mai fost niciodată la GoodTimez Pizza după terminarea programului, și e o liniște stranie. Tyson a introdus codul de securitate la ușa și a aprins câteva lumini. Din fericire, nu a pus și muzică disco.

În câteva minute, Tyson și Kellan se războiesc nebunește într-o partidă de Pac-Man. Kellan ține bine joystick-ul și strigă: „Luați de aici, fantomelor!” ori de câte ori înghite o biluță care îi sporește forțele. Poartă bluza de trening a lui Josh, dar n-am s-o întreb dacă a găsit ceva în buzunar. O să consider că e un semn bun faptul că încă o mai are pe ea.

Mă îndepărtez de sala de jocuri și mă așez într-unul din separeuri. După puțin timp, Josh se așază vizavi de mine.

— Ce prieteni ciudați avem.

— E drept, spun. Dar el e mai ciudat.

— Recunosc, zice. Și totuși eu am sentimentul că răpirea a fost ideea lui Kellan.

— Și tu a trebuit să pleci pe șest?

Josh scutură din cap.

— I-au convins pe ai mei să mă lase până la unu.

— Nu se poate!

Nu mai spunem nimic preț de un minut, dar nu e o liniște stânjenitoare. Ce-mi place să fiu iar cu Josh. Chiar dacă e cu Sydney, încă mai putem fi prieteni.

Josh se uită spre sala de jocuri. Acum i-a venit rândul lui Tyson la joystick, iar Kellan sare de colo-colo și strigă:

— Faceți-l praf, fantomelor! Faceți-l praf!

— Trebuie să-ți spun ceva, zice Josh și își trece degetul peste o adâncitură din masă.

— Ce e?

Inspiră adânc și apoi răsuflă ușor.

— Dacă vrei, spun eu prima, zic. Pentru că trebuie să-ți spun și eu ceva.

Zâmbește.

— Mi-ar plăcea să spui tu prima.

— S-a terminat, zic. Mă uit la Kellan și la Tyson, care sunt încă absorbiți de partida de Pac-Man. Nu mai putem intra pe Facebook.

Josh se apleacă deasupra mesei.

— Serios? Cum s-a întâmplat?

— În seara asta, peste cincisprezece ani, îmi anulez contul, zic. Inițial voiam doar să-mi schimb parola, dar apoi a dispărut totul de parcă nici n-ar fi existat vreodată.

Josh se lasă pe spate, evident șocat de vești.

— Acum e rândul tău, zic.

Își pune amândouă mâinile pe masă. Se înroșește până la urechi.

— Spune odată, Josh.

— Nu știi ce-o să se întâmple în viitor, zice. Și presupun că acum niciunul dintre noi n-o să știe. Dar m-am hotărât să nu fiu cu Sydney.

Nu știi cum să reacționez.

— Nu am simțit nicio clipă că ar fi în regulă, continuă și apoi se uită la mine. Nu era ea aleasa.

O minge albastră de plastic îl lovește pe Josh în cap. Ne uităm amândoi la piscina cu bile. Kellan e deja acolo, iar Tyson trece prin gaura din plasă.

După ce se aruncă înăuntru, Tyson strigă:

— Haideți! Mai puțină vorbărie, hai să ne jucăm cu bilele!

Kellan aruncă în aer o mulțime de bile în culorile curcubeului.

Josh se uită la mine și zâmbim amândoi. Mergem acolo și ne uităm prin plasă. Kellan și Tyson stau întinși și ocupă zona de sub tobogane. Eu intru prima, mă afund până la genunchi și Josh intră după mine. Bilele se ridică și se mișcă în jurul nostru, acoperindu-ne până la piept. Kellan îmi aruncă o bilă galbenă și o prind.

— Când am făcut toți patru poza aia aici? întrebă.

Mă gândesc la poza mea, care acum e ruptă bucăți în jurnal. Într-o zi am s-o lipesc la loc.

— Anul trecut, spune Tyson. Eu încă o am pe-a mea în vestiar.

— Și eu, zice Josh.

Îi aruncă lui Tyson o bilă portocalie în piept.

Kellan mai aruncă una galbenă în mine. O prind și i-o arunc lui Tyson, apoi duc mâna înapoi în piscină. În timpul asta degetul meu mic atinge mâna lui Josh. Sunt gata să-mi trag mâna, dar în loc de asta, o las acolo.

O clipă mai târziu, Josh își pune degetul mic peste al meu.

65: //Josh

Toată săptămâna am aflat fragmente din viitorul meu și m-am întrebat în ce fel mă afectează pe mine, cel de peste cincisprezece ani, acțiunile din prezent. Dar când Emma m-a atins cu un deget, mă gândeam numai la prezent.

Dacă îmi mutam mâna, știam că Emma avea să considere că a fost o întâmplare. Dar eu nu voiam să iasă în felul ăsta. Așa că mi-am pus degetul peste al ei. Pentru că nu s-a retras, am mai făcut un pas. Acum îi acopăr complet mâna.

— Vrei să vezi ceva? Kellan se întinde să-i ia mâna lui Tyson și apoi își trece degetul arătător până la încheietura lui. Asta e linia carierei.

— Linia carierei? întreabă Tyson. Păi și linia dragostei? Arată-mi ceva sexy, femeie!

Kellan îi dă drumul la mână.

— Ești incorigibil.

Emma râde. În timpul ăsta își întoarce mâna și își înlănțuiește degetele cu ale mele. Realizez că în palmă am de o sută de ori mai multe terminații nervoase decât am crezut eu.

— Ce tăcuți sunteți, spune Kellan. Se uită cu atenție de la mine la Emma. Clociți o răzbunare pentru că v-am răpit?

Da' de unde!

— Stați așa! spune Tyson. Scoate amândouă mâinile din piscina cu bile. Șșt... Ia ascultați. Dacă se pricepe cineva să citească în stomacuri, să-mi zică ce înseamnă asta.

Așteptăm cu toții răbdătorii cât îi chiorăie lui mațele.

— Lasă, spune. A fost simplu. Mi-e o *foame de lup*!

Kellan se apucă de plasa din jurul piscinei cu bile și se ridică.

— E ditamai bucătăria acolo în care putem da iama.

Emma se lasă jos până când atinge cu bărbia bilele de plastic.

Kellan merge împiedicat prin piscină și iese. Tyson o urmează.

— Vreți să veniți și voi? întreabă.

Emma mă strânge de mână.

— Nu mi-e foame, spun.

— Mi-e bine așa, spune Emma.

— Nu stăm mult, zice Kellan. Probabil o să încălzim numai niște bulete cu usturoi.

— Nu vă grăbiți, spune Emma.

Când aud ușa de la bucătărie închizându-se, mă uit în sfârșit direct la Emma. Îmi zâmbește. Împing câteva bile de plastic ca să-i văd bine fața.

— E mult mai bine, spun.

Emma lasă capul pe spate și zâmbetul îi piere.

— Josh, mai trebuie să-ți spun ceva. Și probabil că e cel mai nepotrivit moment în care să-ți spun chestia asta.

Scot un geamăt.

— Nu miroase a bine.

Se mută pe o parte și se uită la mine, ținându-mă încă de mână.

— Se termină școala în câteva săptămâni și am sentimentul că ar putea fi cea mai tare vară, spune. Dar tata m-a invitat să-mi petrec vara în Florida. Chiar vreau să-i văd pe el și pe Cynthia și, în mod special, vreau s-o cunosc pe Rachel.

Deși o țin pe Emma de mână pentru prima oară, deja mi-e dor de ea. Ar fi bestial să petrecem vara împreună. O mare parte din mine și-ar dori să nu plece, și cu toate astea mă bucur pentru ea.

— Știu cât de important e pentru tine, spun.

— Știu că știi.

— Desigur, aș fi prost să nu încerc să te împiedic să pleci toată vara.

— Nu sunt plecată *toată* vara, spune. Probabil doar șase săptămâni.

— Sau poate patru?

Emma zâmbește.

— Cinci.

— Patru și jumătate, și îți organizez o petrecere de bun venit.

Râde.

— Nu poți să-i organizezi o petrecere cuiva care a fost plecat doar patru săptămâni și jumătate.

— Atunci ce zici de o întâlnire frumoasă?

Mă întind și îi găsesc și mâna cealaltă, i se odihnește pe abdomen. Mă dezechilibrez și mă afund un pic mai mult în piscină.

— Într-un fel, mă bucur că am pierdut Facebook-ul, spune Emma. Nu-mi plăcea să fiu mereu obsedată de ceea ce nu-mi plăcea din viitor.

— E mai bine să te concentrezi asupra a ceea ce vrei *cu adevărat*, spun.

Buzele i se desfac ușor.

— Acum încep să-mi dau seama de asta.

— Dar mi-ar plăcea să știu – spun și mă aplec mai mult – ce anume va schimba situația asta.

Îi simt răsuflarea pe buze când șoptim amândoi:

— Sper că totul.

Cu o imensă recunoștință, autorii doresc să trimită o cerere de prietenie următorilor:

JoanMarie Asher

Jocelyn Davies

Ryan Hipp

Magda Lenzion

Penguin Young Readers

Jodi Reamer

Laura Rennert

Jonas Rideout

Society of Children's Book Writers and Illustrators

Ben Schrank

Mark Zuckerberg

JOSH și EMMA sunt pe cale să se descopere – cincisprezece ani mai târziu în viitor.

Este anul **1996**. **JOSH** și **EMMA** au fost vecini dintotdeauna.

Și de aproape tot atâta timp sunt și prieteni – până în noiembrie trecut, când totul s-a schimbat. De atunci, lucrurile au fost puțin cam dificile, dar când familia lui Josh primește prin poștă un CD-ROM de la America Online, mama lui îi spune să i-l dea Emmei, ca să și-l instaleze pe noul ei computer. Când cei doi se loghează, ajung automat pe **FACEBOOK**... dar Facebook-ul nu a fost inventat încă! Josh și Emma își privesc profilurile din viitor, peste cincisprezece ani. Soții, prietenii, carierele, casele, **DESTINELE** lor – totul este aici. Dar nu e ceea ce așteptau ei; și de fiecare dată când își deschid pagina, viitorul lor se modifică. În timp ce se luptă cu sușurile și coborârșurile vieții lor viitoare, cei doi sunt obligați să se confrunte cu lucrurile bune – sau rele – pe care le fac în prezent.

JAY ASHER este autorul romanului *Cele treisprezece motive*, care a figurat mai bine de un an pe lista de bestselleruri *New York Times*, fiind vândut în peste un milion de exemplare numai în Statele Unite, și a fost tradus în peste 30 de țări.

www.jayasher.blogspot.com

www.twitter.com/jayasherjuy

CAROLYN MACKLER este deținătoarea premiului Printz Honor pentru *The Earth, My Butt, and Other Big Round Things*; și autoarea multor cărți de succes pentru adolescenți (*Tangle*, *Guyaholic*; *Vegan Virgin Valentine* și *Love and Other Four-Letter Words*). Scrierile ei au fost publicate în peste 15 țări.

www.carolynmackler.com

www.twitter.com/carolynmackler

LEDA, Imprint of
GALPULUI EDITORIAL CORENT

Designul copertei: Emily Osborne
Imaginea copertei: © Mode Images Limited/Alamy

ISBN 978-973-108-570-4

www.grupulcic-min.ro

- {1} Numele actual al companiei America Online este AOL.
- {2} Succes muzical din anii '90 al formației Los Del Rio.
- {3} Numele dat de Sony primului CD portabil produs în 1984 și adoptat ulterior de toată gama de CD playere portabile ale firmei. În Japonia, produsele Discman au fost numite CD Walkman, iar denumirea, împreună cu un nou logo Walkman, a fost preluată în întreaga lume începând cu anul 2000.
- {4} În traducere literală, ceară pentru sex.
- {5} Variantă pentru copii a baseballului.
- {6} Tăietor de lemne american legendar, reprezentat ca un uriaș.
- {7} În limba engleză, piste pentru skateboard se numesc half-pipe, în traducere literală „jumătate de tub”.
- {8} În traducere, „Hai să sărbătorim momentele fericite”, melodie a formației Kool & the Gang.
- {9} Personaj de desene animate, un sconcs care vorbește cu accent franțuzesc și este mereu în căutarea iubirii.